

INTERJÚK
A TETTESSEL

MEGRÁZÓ
RÉSZLETEK

EREDETI
BIZONYÍTÉKOK

ÖLNI
ÉRTED,

ÖLNI
TÉGED

A ROMONYAI KETTŐS GYLKOS TÖRTÉNETE

DR. RÁTKAI TÍMEA

;Dopamin/TRUE CRIME

DR. RÁTKAI TÍMEA

**ÖLNI
ÉRTED,
ÖLNI
TÉGED**

;Dopamin/ **TRUE CRIME**

Copyright © 2025, dr. Rátkai Tímea
Copyright © 2025, Dopamin Könyvkiadó, Budapest
Borító © Coverist Stúdió – Bakos Fanni, Faniszló Ádám

A könyv a 2011-es romonyai kettős gyilkosság
eseményeit és következményeit dolgozza fel.

A szerző a rendelkezésére álló információk és adatok alapján
törekedett a történetek teljes körű bemutatására.
Ennek érdekében – az elkövető hozzájárulásával – feldolgozta
a nyomozás és a bírósági eljárás iratait, valamint interjúkat
készített az elkövetővel és más érintettekkel.

A szerző felkereste az áldozatok hozzátartozóit,
akik nem kívántak nyilatkozni, kérésüket tiszteletben
tartva az általuk tapasztaltakat az eljárás során tett
tanúvallomásaikon keresztül mutatjuk be.

A túlélők iránti együttérzésből egyes neveket vagy
karaktereket és bizonyos eseményeket megváltoztattunk.

Igaz történet alapján.

Aznap lett belőle gyilkos.

07:00 óra

Hihetnénk, hogy a sorsfordító napok reggelén valamiféle különleges érzés keríti hatalmába az embert. Például mások olyankor az ízek, az illatok, egyszerűen érezzük a zsigereinkben, hogy valami fontos változás közeleg. Pedig a reggel ugyanolyan akkor, amikor napközben szörnyű diagnózist kapunk, vagy először találkozunk életünk szerelmével. És bizony ugyanolyan akkor is, amikor pár óra múlva agyonlövünk két embert. Semmi, de semmi különbség nincs.

Bereczki Sándor mániákusan szerette a megszokott dolgokat. Reggelente a tévé ébresztette, a zenecsatorna fokozatosan emelte a hangerőt. Ezt követően szólalt meg az iPhone a tévé alatti fiókban, ahová azért tette minden áldott este, hogy ne csábítsa visszaalvásra a szundi funkció.

Az elmúlt napok hajtása sikeresen terelte el a figyelmét a magánéleti problémáiról. A Pécsi Sörfőzde logisztikai igazgatójaként ötszázmilliós pályázatot készített elő. Szerette az ilyen feladatokat, mert precíz, elemző emberként biztonságosan igazodott el a számok világában. Ez a világ kiszámítható volt, teljes kontrollja volt felette. A nőkkal viszont egészen más a helyzet. Ők szeszélyesek és kiszámíthatatlanok. És ez alól számára Ivett sem kivétel.

A telefon a legjobbkor jelezte, hogy ideje elkezdni a napot. Mivel nem kávézott, egy pohár gyümölcslevet ivott, majd hideg vízzel arcot mosott. Utóbbi volt számára a legfontosabb lépés a reggeli rutinjában – a hideg víztől indult be az agya, minden, ami odáig történt, nem volt más, mint álomkóros kóborlás. Ezután beállt a zuhany alá, és miközben élvezte, ahogy végigfolynak testén a vízcseppek, ismét eszébe jutott Ivett. Egyszerre gyűlölte és szerette őt. Rohadt egy érzés.

Kicsivel több mint egy éve ismerkedtek meg a sörfőzde majálisán. Az első pillanatban lenyűgözte a csinos és vagány ügyvédnő. Nem kellett három hét, és gyakorlatilag már együtt éltek Ivett házában Romonyán. Párdy – merthogy ekkor már így becézte – nem csupán intelligens, de csodás, párducra emlékeztető alkatú, gyönyörű nő. Még azon a nyáron elutaztak Tenerifére, ahol alig bírtak betelni egymással. Az égbolt ott híresen tiszta, és a helyiek szerint, amikor az emberek éjszaka felnéznek, a csillagok üzeneteit figyelmesen hallgatva felfedezhetik a jövő titkait.

Elmegy az összes csillag a picsába.

A tavalyi nyaralás szép emlékeit már rég felülírták az idén Mallorcán töltött napok. Hiába telt el egy hónap a hazatérés óta, a keserűség kitartott: Mallorcán véget ért a kapcsolatuk.

Kapkodva öltözött. Nem várták aznap meetingek, így nem kellett nyakkendővel bíbelődnie, gyors mozdulatokkal rángatta magára a farmert és a pólót. Negyvennégy évesen élete legjobb formájában volt, és ezt pontosan tudta magáról. Elégedetten pillantott végig a tükörképén – büszke mosolyt húzott az arcára mindaz, amit az évek során felépített.

Erdélyből jött, Nagyváradon nőtt fel egy tömbházban, ahol már a tévé is luxusnak számított. Mégis boldog és tartalmas gyerekkort tudhat magáénak, tele olyan emlékekkel, amelyek sosem fakulnak meg. Ahol

élt, ott senkinek sem volt sok pénze: mégis, a telepi gyerekek mindennapjait nagy nevetések és közös kalandok színesítették. Mindig emlékezett, honnan indult, és sosem felejtette el idős szüleit, akiket mélyen tisztel és mindenben támogat.

Mindig is menőnek tartotta, hogy a házából közvetlenül a garázsba léphetett. A gombnyomásra nyíló és záródó ajtó apró, de elégedettséggel eltöltő luxus volt számára. Megbecsülte azokat a dolgokat, amiket önmagának teremtett meg – ez a garázs is egy volt ezek közül.

Ahogy a kocsiba Szállva megfeszült a lába, hirtelen elpattant a cipőfűzője. A filmekben tipikusan ilyen apróságok indítják el az események azon láncolatát, amelyek végül elkerülhetetlen végkifejlethez vezetnek.

Ha valaha visszagondol erre a napra, minden bizonnyal a cipőfűzőt tekinti majd az első láncszemnek.

22:25 óra

Mintha egy elcseszett filmbe csöppent volna. Ott állt a romonyai házban, fegyverrel a kezében. Ivett és az ismeretlen férfi a kamrába zárkózva próbált életben maradni. Ez az a perc, amikor még visszakozhatna. Szabadon távozhatna, és azt tehetne, amit csak akar. Oda utazhatna, ahová csak vágyik, megvalósíthatná az összes álmát. Élhetne normális apaként, láthatná, ahogy a fia felnő, és támogathatná őt a legfontosabb mérföldköveinél. Találhatna egy nőt, aki tényleg szereti, akit viszontszerethetne, és aki mellett nyugalomra lelhetne.

De Bereczki Sándor betárazta, majd csőre töltötte a Berettáját. Aztán meghúzta a ravaszt.

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Jogásként és kutatóként évek óta foglalkozom a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztéssel (TÉSZ), mely a halálbüntetés eltörlése óta a legsúlyosabb kiszabható büntetés hazánkban.

Ez az a büntetési forma, melyet a bírók akkor alkalmaznak, ha úgy ítélik meg, hogy az elkövető annyira veszélyes, hogy végleg ki kell őt zárni a társadalomból. Ezek az emberek az ítélet kimondásával szinte végleg megszűnnek létezni a külvilág számára. Néhány kapcsolattartót leszámítva a világ szemében ők gyakorlatilag halottak. Mindeközben viszont élnek, és ez a paradoxon, illetve az ezt körülvevő morális dilemmák teszik számomra igazán érdekessé ezt a büntetési nemet.

Az elmúlt 25 évben összesen 89 alkalommal szabtak ki tényleges életfogytig tartó szabadságvesztést.

A TÉSZ-t kapó elítéltek sorsa kezdetben véglegesen megpecsételődött: büntetésük alapján biztosra vehették, hogy a hátralevő életüket a számukra kijelölt zárkában kell majd leélniük. A szabályozás azóta változott, az Emberi Jogok Európai Bírósága az emberi méltósághoz való joggal összeegyeztethetetlennek ítélte a remény elvétételét, így jelenleg 40 év után a kötelező kegyelmi eljárás megadhatja a szabadulás lehetőségét. Persze, csak ha valaki megéri ezt az időt.

89 eset még feldolgozható, tanulmányozható, átlátható, ezért mindegyikük történetét ismerem. Az ítéletek részleteiben ott vannak az elkövetők életkorára, családi helyzetére, anyagi körülményeire vonatkozó

információk. Az is kiolvasható belőlük, hogyan és miért történt a bűncselekmény. Néha felsejlik egy-egy emberi történet a líraibb vénával megáldott bírák soraiból, de az indoklások jellemzően szenvtelenek és hivatalosak. Engem viszont pont a sorok mögött meghúzódó emberi drámák érdekelnek.

Az áldozatok történetét jól ismerjük, hiszen ezek a tragédiák kivétel nélkül a figyelem középpontjába kerülnek, és a média igyekszik kiszolgálni a társadalmi érdeklődést. De az elkövetés pillanatában nem csupán a sértettek élete törik ketté, hozzátartozóik számára a veszteség feldolgozása szinte elviselhetetlen lelki teher, és az elkövető családjára is bőségesen hat a tragédia. Egy anyának szembesülnie kell azzal, hogy gyermeke embert ölt. Egy fiúnak meg kell értenie, hogy az apja, aki eddig példaképe volt, gyilkossá vált. Egy nagymamának el kell fogadnia, hogy a lánya, aki valaha gondoskodó anya volt, utolsó szabad napjaiban megölte a saját gyermekét. Napestig lehetne sorolni a megrázóbbnál megrázóbb példákat.

Hiszem, hogy ezekben a történetekben rengeteg tanulság rejlik. Ha megismerjük őket, lehet, hogy a megfelelő pillanatban, a múlt példáiból okulva, eszünkbe jut rendőrt hívni, segítséget kérni, vagy egyszerűen lezárni egy toxikus kapcsolatot.

És mi történik az elkövetővel? Az ő élete is gyökeresen átalakul, mostantól a börtön falai között, szigorú szabályok szerint, néhány négyzetméteren folytatódik. Nincs többé választási szabadság: sem az ételben, sem az élményekben. Bőséges vacsorák, barátokkal töltött esték, szerelmes ölelések – mindez végleg a múlt része marad.

A könyvsorozat gondolata már régóta formálódik bennem. Nem csupán az ütős címek és a megrázó történetek érdekelnek, hanem a mélyebb igazságok. Minden egyes kötet egy-egy gyilkos életét járja körbe. Szeretném megismerni őket – nem csupán a bűncselekmények részleteit,

hanem azt is, hogyan jutottak idáig. Beszélgetni fogok velük, hosszan, egészen a gyerekkorukig visszanyúlva. Mert mindig is foglalkoztatott a kérdés: hogy válik valakiből gyilkos? Tényleg igaz, hogy mindez már gyerekkorban eldőlt? Ha igen, mik azok a tényezők, amelyek ezt az utat kijelölik?

A könyv nem csak az elkövető tetteiről szól majd. Szeretném bemutatni az áldozatok és a hozzátartozók nézőpontját, megvilágítani a gyilkosságok helyszíneinek jelentőségét, és részletesen feltárni a nyomozati anyagokat. A folyamat során a saját kíváncsiságom vezet. Tudni akarok mindent, érezni, amit ők érezhették, és megérteni, mi történt bennük, velük. Mert a gyilkosok története mögött mindig több rejlik, mint egy ítéletben leírt cselekedet.

ÚJ DUNÁNTÚLI NAPLÓ

2011. SZEPTEMBER 2.

KETTŐS GYILKOSSÁG SZERELEMFÉLTÉS MIATT

*Kivégezte volt szeretőjét
és annak új partnerét az igazgató*

Szörnyű és értelmetlen tragédia, szerelemféléstől elkövetett kettős gyilkosság történt szerdán késő este Romonyán. A gyilkost, egy ismert, komoly hagyományokkal rendelkező pécsi cég 44 éves szállítmányozási igazgatóját, B. Sándort a helyszínen elfogták.

A férfi hivatásos sportlövő volt, otthonában engedéllyel tartott sportfegyverével végzett az áldozatokkal, majd öngyilkos akart lenni. A rendőrségi telefonos ügyeletesnek azonban sikerült jobb belátásra bírnia 40 perc folyamatos beszélgetéssel. A férfi amiatt hívta a 107-et, hogy elmondja, mit tett, de közölte azt is, hogy agyon fogja lőni magát. Az áldozatok egy 37 éves pécsi ügyvédnő és egy 36 éves paksi férfi, információink szerint a város volt aljegyzője voltak. Úgy tudjuk, hogy a tettes és volt barátnője nagyjából egy évig voltak együtt, néhány hete azonban elváltak útjaik. B. Sándor a napokban megtudta, hogy az ügyvédnőnek új szerelme van, halálosan megfenyegette, szóba került az is, hogy lelövi őt és a paksi férfit, ha megtudja, hogy újra találkozni. Tanúk elmondása szerint a hölgy nem vette komolyan a fenyegetést. A

tettet őrizetbe vették, előzetes letartóztatásáról szombaton dönthet a bíróság.

Még sötét van odakint. Hajnalodik, amikor beülök a kocsimba, és elindulok Szeged felé. Mondanám, hogy nehezemre esett a korai kelés, de nem lenne igaz: napok óta készülök arra, hogy találkozjam az első könyvem szereplőjével. A történetét a nyomozati és bírósági iratokból már ismerem, tudom, megölt két embert: a volt barátnőjét és a férfit, akiről még az utolsó pillanatban sem tudta, hogy kicsoda. Az ítélet távolságtartó egyszerűséggel nevezi tettét az indoklásban szerelemféltésnek, de a történetek sosem ennyire egyszerűek. Mögöttük számtalan apró részlet bújik meg, és engem ezek érdekelnek igazán.

Miközben sorra hagyom el a pályán a szegélyoszlopokat, a mai találkozón jár az eszem.

Ma megismerem Bereczki Sándort, a gyilkost. És bízom benne, hogy két hónap múlva, amikor a beszélgetéseink végére érünk, már nem a gyilkostól, hanem Bereczki Sándortól, az embertől búcsúzom.

Az ő története már régóta foglalkoztatott.

Elsősorban azok az esetek érdekelnek, amelyekben az elkövető a gyilkosságot megelőzően soha nem követett el erőszakos bűncselekményt. Aztán történik valami – egy magánéleti esemény, egy trauma, egy törés –, ami kivált belőle egy szélsőséges reakciót. Az ilyen helyzetekben a legizgalmasabb kérdés számomra: miért?

Miért döntött akkor úgy, ahogy?

Miért nem választott más utat?

Számtalan lehetősége lett volna, hogy másképp cselekedjen, de az adott pillanatban mégis a legrosszabb döntést hozta meg.

Vajon ma máshogy döntene?

Melyik volt az a pont, ahol még visszafordíthatta volna az eseményeket?

Bereczki Sándor élete legjobb időszakát élte. Egy nagyvállalat logisztikai igazgatójaként sikeres volt a szakmájában, és a kiemelkedő egzisztenciája lehetővé tette számára például, hogy luxusnyaralásokra utazzon aktuális barátnőjével. Barátnők pedig mindig akadtak: nemcsak sikeres, de határozottan sármos férfi hírében állt.

A kettős gyilkosság előtti, nagyvilági élethez képest most Szegeden, a „Csillag” börtön falai között tengeti a mindennapjait. Ha a hazai jogi szabályozás nem változik, úgy még legalább huszonhét évig. Ez a kontraszt, ez az éles váltás az, ami annyira érdekessé teszi számomra a történetét: hogyan válik egy sikeres, irigyelt emberből elítélt gyilkos? És vajon hogyan éli meg ezt ő maga?

Jó ideje pontosan tudtam, hogy róla szeretném írni az első könyvemet, de csak néhány héttel a mai, első találkozásunk előtt küldtem el neki a felkérőleveletem. Tudatni akartam vele, mire vállalkozik azzal, ha rábólint a megkeresésemre, ezért nem csináltam belőle titkot, hogy a kötet megszületéséhez hónapokon átívelően szükséges faggatnom a legbensőbb titkairól. A közös munkának pedig csak akkor van értelme, ha valóban megnyílik nekem.

Annak ellenére, hogy reménykedtem benne, őszintén szólva egy kicsit meglepett, hogy igennel válaszolt, hiszen eddig mindösszesen egyetlen alkalommal adott interjút, akkor is csupán néhány kérdésre reagált. Mindenképpen megkérdezem majd tőle: miért döntött úgy, hogy 13 év elteltével hajlandó találkozni velem, és miért éppen engem tisztel meg a bizalmával?

Tudom, hogy rengeteget számít az első benyomás. Most fog eldőlni, hogy működik-e közöttünk a kémia. Meg tudom-e nyitni őt annyira, hogy valóban mély beszélgetéseket folytassunk?

Figyelmesen átrágtam magam a vele kapcsolatos anyagokon. Alaposan áttanulmányoztam a rá kiszabott első- és másodfokú ítéletet, és felkutattam minden elérhető sajtóanyagot, ami róla vagy a bűncselekményéről megjelent. Mindezek alapján kialakult bennem róla egy benyomás, kíváncsi vagyok, az mennyire fedi a valóságot.

Útközben többször lejátszom gondolatban a lehetséges első mondatokat, nagyon szeretném szinte azonnal – lehetőség szerint öt percen belül – elnyerni a bizalmát. Eközben persze tisztában vagyok vele, hogy ez időigényes folyamat, nem türelmetlenkedhetek.

Mire Szegedre érek, teljesen kivilágosodik. Ismerős számomra a Mars tér felé vezető út, a tudományos munkám okán többször is megfordultam már a „Csillagban”. Mindig megcsodálom a szép parancsnoki épületet, mely a város közepén, a piac szomszédságában helyezkedik el. Kézenfekvő a kérdés: miért éppen a belvárosban építették azt a komor épületkomplexumot? A válasz egyszerűbb, mint hinnénk: a börtön építésekor, az 1880-as években itt egy katonai gyakorlótér melletti hatalmas, lápos, mocsaras terület állt. Ez tűnt akkoriban a város vezetése számára nélkülözhetőnek, így ezt jelölték ki az új börtön felépítésére.

A három emelet magas, négy épületszárnyas, körfolyosós börtönépület alaprajza csillag alakot formáz, innen a „csillag börtön” elnevezés. Érdekesség, hogy korábban többek között Gárdonyi Géza, Ady Endre és Kádár János is a Szegedi Fegyház és Börtönben raboskodott.

A megbeszélt időpont előtt néhány perccel érkezem. A kocsiban még egyszer ellenőrzöm, hogy működik-e a diktafonom. Beteszek egy plusz

powerbanket, átnézem az igazolványaimat, és elindulok a főépület kapujához. Csengetek, majd a büntetés-végrehajtás elképesztően összehangoltan működő világába belépve magam mögött hagyom a Mars téri piac zsibongását.

Ahányszor a „Csillagban” járok, rendre megállapítom, mennyire olajozottan működik ez a gépezet. A sajtos hölgy – aki a következő hónapokban a kísérőm is lesz – már vár. Kávéval kínál, röviden beszélgetünk. Most tudom meg, hogy leendő riportalanyom a HSR körlet lakója. A mozaikszót a hosszú idejű speciális rezsim kifejezés kezdetűi alkotják. Ahogy a neve is mutatja, lakóit hosszú időre ítélték el, különösen veszélyesek, problémásak, vagy épp védelemre szorulnak. Az első HSR körletet Magyarországon itt, Szegeden adták át, de mára már Sátoraljaújhelyen, Tiszalökön és Budapesten, a Kozma utcában is működnek hasonló körletek. A zárkák egy-, vagy maximum kétszemélyesek, és a lakóknak csak a börtön tetején kialakított, kizárólag az égre nyíló kilátással rendelkező sétálóudvaron adatik lehetőségük friss levegőt szívni. A különleges biztonsági intézkedések mellett működő körleten raboskodott Szabó Zoltán, a „Balástyai rém”; Bódi Zsolt, az „oktogoni lövöldöző”, de például Magda Marinko is. Az itt élő fogvatartottakat a fokozott biztonság miatt nem mozgatják, így az interjút is a körleten belül tudom majd elkészíteni.

A parancsnoki épületből a börtön csillag alakú részébe átérve a fogvatartottak hétköznapi forgatagába csöppenek: vagy a boltnál állnak sorban, vagy takarítanak, esetleg épp az iskolai körlet felé igyekeznek, ahol párhuzamosan tanulnak az általános iskolai és gimnáziumi évfolyamok. Zavarba esem a fürkésző tekintetektől, és hálás vagyok magamnak, hogy reggel kifejezetten visszafogottan öltöztem.

A legfelső emeleten, a HSR vaskapus bejáratánál egy újabb biztonsági átvilágításon esem át, majd ezt követően végre elérkezem Bereczihez, a zárkájába. Már várt engem.

Nincsen bennem félelemérzet, már az első pillanattól tapasztalom, hogy ügyelnek a biztonságomra: függetlenül attól, hogy egy rács választ el Sándortól, mind kamerán keresztül, mind személyes jelenléttel folyamatosan figyelik a vele töltött összes percemet.

Amikor először beszélgettem gyilkossal, még tele voltam kérdésekkel önmagam felé. Vajon érzek majd bármi különösét? Érzékelek-e majd valamilyen megfoghatatlan jelet, gyilkos kisugárzást, és lesz-e ösztönös viszolygás bennem vele szemben? Hiszen az illető elkövette a lehető legsúlyosabb bűnt: embert ölt. Emlékszem, ahogy elkezdtünk beszélgetni, minden félelmem elszállt. Bízom benne, hogy ez ma sem lesz másképpen, és Bereczki Sándorral ugyanolyan természetességgel tudok majd kommunikálni, mint bárki mással egy átlagos találkozón.

Bemutatkozik, és csak akkor ül le, amikor én már helyet foglaltam. Később, ahogy egyre többet beszélgetünk, megállapítom, hogy még ebben a szokatlan és zárt világban is hű maradt a gyerekkorában tanult illemszabályokhoz.

Láttam róla fotókat, még a bűncselekmény elkövetésének idejéből. Őszintén szólva arra számítottam, hogy a börtönben eltöltött tizenhárom esztendő sokkal látványosabb nyomokat hagyott rajta. De a magas, jó kiállású férfiről csupán a zárkák világára szabott ruhája árulja el, hogy a külvilágtól teljesen elzárva raboskodik.

– Köszönöm, hogy lehetőséget adott a találkozásra, és örülök, hogy személyesen is megismerhetem Önt – kezdem suta formalitással a beszélgetést.

Nem felejttem el felköszönteni őt születésnapja alkalmából, ami véletlenül egybeesik a mai találkozásunkkal. Az arcán felderengő félmosolyból látom, jólesik neki a gesztus, nem hiszem, hogy sok jókívánságot kapott ma itt.

Megbeszéljük, hogy Sándornak fogom szólítani. A Bereczki úr túlzóan hivatalos volna, a tegeződés pedig természetesen szóba sem kerül.

Hamar a közös munka részleteire terelem a szót: elmagyarázom, hogy a beszélgetéseinket diktafonnal rögzítem, és minden alkalommal elhozom majd az előző találkozásnk leiratát, amit átnézhet, törölhet belőle, vagy bármit hozzáfűzhet.

Miután a részleteket tisztázzuk, arra kérem, hogy meséljen a gyermekkoráról. Úgy gondolom, ezzel a – remélhetőleg – könnyedebb témával egyszerűbbé tehetem a beszélgetés kezdetét.

– 1967. augusztus 26-án születtem Marosvásárhelyen – kezdi. – Apum Nagyszalontáról származik, 1940-es. Bár nem beszélt róla sokat, úgy tudom, grófi család sarja volt, a családi gyűrűt most a fiam őrzi. Az ő élete sem volt egyszerű: fiatalon elköltözött otthonról, valami miatt mindig egy kicsit kilógott a saját családjából. Van egy olyan sejtésem, hogy az édesanyja házasságon kívüli kapcsolatából születhetett, és talán ez volt az oka annak, hogy mindig egy kicsit kívülállóként kezelték.

Gyerekkorom nyarait gyakran töltöttem Nagyszalontán. Ott ismertem meg a magyar meséket, a magyar világot, és először láttam tudományos csatornákat, amelyek akkoriban nagy hatással voltak rám. Az ottani unokatestvéreim sikeres emberek lettek, az egyikük atomfizikus, a másik pedig aneszteziológus Magyarországon. Velük sajnos ma már nem tartom a kapcsolatot. Én csúnya lettem a szemükben. Édesanyám 1937-ben született. Különleges nő volt: intelligens, olvasott és rendkívül szép. A következő találkozásunkra mindenképp készíték majd elő fényképet róla. Gyerekkorában zongorázott, hiába volt akkor nagyon szegény világ, később gépírást tanult, és titkárnőként dolgozott.

Amikor az édesanyjáról mesél, a hangja árnyalatnyit ellágyul, minden szavából érződik a kötődés és a mélységes tisztelet.

– Gyerekként néha meglátogathattam a munkahelyén – folytatja. – Ilyenkor leültem az íróasztalához, és gépeltem, tőle sajátítottam el ezt a készséget. Fiatalon egy bántalmazó kapcsolatban élt, amelyből egy lánya született, az én nővérem. Amikor apum Nagyszalontáról Marosvásárhelyre költözött, megismerkedtek, és ő segített neki kilépni ebből a fájdalmas kapcsolatból. Apum villanyszerelőként a helyi mentőállomáson dolgozott, ahol autóvillamossággal foglalkozott – akkoriban ez egy jól fizető szakmának számított. Szerelem volt közöttük első látásra. Hamarosan beköltöztek az anyai nagymamám lakásába, és ott születtem meg én is. Később, ahogy a város fejlődött, a nagyszülői lakás helyére szállodát építettek – ez lett Erdély egyik legmenőbb szállodája. A szüleim választhattak, hová költözzenek, és bár egyikük sem volt mérnök vagy orvos, mégis a város gazdag felsőosztályának negyedében kaptak lakást. Közel laktunk a kórházhoz, ami azt jelentette, hogy nálunk mindig stabil volt az áram- és gázellátás, sosem tudták lekapcsolni. Ez nagy luxus volt akkoriban. Egy tömbház negyedik emeletén éltünk: anyum, apum, a nővérem, a nagyszüleim és én. Körülbelül hétnyolc éves lehettem, amikor a nővérem elköltözött. Nagyon kevés emlékem maradt róla, néha-néha elmentünk együtt korcsolyázni. Elég zűrös fiatalkora volt – önfejű lány volt, aki nem találta a helyét. Gyorsan férjhez ment, és négy gyereke született. Anyummal mindig tartotta a kapcsolatot, de én nem sokat tudtam róla. Édesanyám a halála előtt rendezte a kapcsolatunkat. Milyen a sors, végül a nővérem lett az egyetlen kapcsolattartó rokonom, a fiamon kívül, természetesen. Hetente beszélünk Skype-on.

Nem lett több testvérem, a szüleim így döntöttek. Mi hárman és a nagyszüleim egy szeretetteljes buborékban éltünk. Hiába volt Ceaușescu diktatúrája Romániában, mi ebből semmit nem éreztünk. Az óvodás éveimből csak jó dolgokra emlékszem. Szegények voltunk, de mindig

volt tiszta ruhám, és megvolt minden, amire szükségünk volt. Úgy mondanám, hogy a középértégekhez tartoztunk a kommunizmusban.

Nem voltunk tehetősök egyáltalán. Emlékszem, nagyon szerettem korcsolyázni, de nem volt pénzünk felszerelésre. Aztán anyum szerzett valahonnan egy kidobott korcsolyát, amit „megvulkanizáltak”, apum megélezte, én pedig nagyon örültem neki, pedig fehér volt, és a fiúknak általában fekete van.

Ezt bepótoltam egyébként – teszi hozzá mosolyogva. – 38 évesen, amikor pénzem már volt bőven, elmentem a Decathlonba, és megvettem mindent, amire korábban vágytam. Vettem biciklit, görkorit, sorosat. Megtanultam, hogy az ajándékot ki kell csomagolni. Egyszer élünk.

Valahogy az ő szájából ezek a gondolatok különleges hangsúlyt kapnak. Érdekes, hogy az elhalasztott pillanatokról, meg nem vásárolt dolgokról, el nem csókolt csókokról, meg nem látogatott úti célokról mindig a halál vonatkozásában beszélünk. De ebben a történetben mindez új perspektívát kap. Milyen lehet ezekre a kihagyott és immár pótolhatatlanná vált élményekre úgy gondolni, hogy közben még élünk? Hogy az emberek, a helyek, a tárgyak elérhető közelségben, tulajdonképpen falnyi távolságra vannak, a vágyaink sem szűntek meg, és mégsem juthatunk hozzájuk soha?

Az ajándékot ki kell csomagolni. Ezt a gondolatot biztosan magammal viszem.

– Képzelve, óvodáskoromban egyszer elraboltak – közli velem egyszerűen, mintha csak egy kalandos gyermekkori történetet idézne fel, és nem egy potenciálisan traumatizáló élményt. – A tatám nagyon szeretett kártyázni, engem pedig gyakran vitt magával, mert a kártyaasztalok mellett volt egy körhinta, ahol sok másik gyerek játszott. Nyár volt, jó idő, a papám iszogatót egy kicsit, mi pedig kavicsokkal petanque-ot játszottunk – persze akkoriban mi csak „kövezésnek”

hívtuk. Az nyert, akinek a kavicsa közelebb esett a célhoz. A nyereményünk pepsis és sörösüvegek zárókupakja volt, amit előtte szétlapítottunk, hogy „pénzérme” legyen belőle. Akinek több kupakja volt a zacskóban, az volt a menő. Éppen játszottam a többiekkel, amikor odajött hozzánk egy idős hölgy.

Tetszik, hogy a nőkre konzekvensen hölgyként hivatkozik, szóval nemcsak a viselkedésében, de a megfogalmazásaiban is tisztelettudó – állapítom meg magamban. Ő közben tovább folytatja a történetet:

– Rámutatott egy házra, és azt mondta, ott limonádét osztogatnak. Persze én és két másik kisfiú azonnal odasiettünk. Amikor odaértünk, azt mondták, hogy a limonádé elfogyott, már csak nekem jutott. A két másik fiút elküldték, én viszont bementem a házba. Arra, hogy odabent mi történt, már egyáltalán nem emlékszem.

Közben a tatám hamar észrevette, hogy eltűntem. A két kisfiú megmutatta neki, melyik házba vittek be. Odament, dörömbölt az ajtón, nagy zajt csapott. Á házban rájöttek, hogy jobb, ha visszaadnak, mert biztosan lebuknának. Azt hazudták, hogy én kopogtam be vizet kérni, ezért kerültem oda. Szerencsére a családom nekem hitt. Anyumék kihívták a rendőrséget, és a nyomásra a fiatal nő végül megtört. Bevallotta, hogy elveszítette a gyerekét, és azt gondolta, hogy mivel én ilyen kis szerencsétlen és rosszul öltözött vagyok, náluk sokkal jobb dolgom lenne. Azt tervezték, hogy Németországba visznek – fejezi be a történetet nyugodt hangon, mintha csak egy távoli emléket idézne fel, amiben nincs semmi fájdalom, csak egy gyerek szemével megélt kaland.

Ahogy Sándor a gyerekkoráról mesél, szinte életre kel előttem egy olyan korszak képe, amikor a szülőknek még nem kellett azon szoronganiuk, hogy hagyják-e a gyerekeiket önállóan felfedezni a világot.

– Arra a környékre, ahol éltünk, a szülők nagyjából egy időben költöztek a gyerekeikkel. Mire hat-hét évesek lettünk, és már ki mertek engedni minket felügyelet nélkül, gyerekcsordák lepték el az utcákat. Estig kint játszottunk, harsányak voltunk, bújócskáztunk, ipiapacsoztunk, és hatalmasakat kacagtunk. Minden rendezett volt körülöttünk, az utcakép tiszta, a kukákat mindennap elvitték. Mi, gyerekek, persze minden tiltás ellenére csüngtünk a szemetes autón. Apum hiába figyelmeztetett, hogy mindenféle betegségeket hordozhat, minket ez nem zavart. A forró műanyagban ugráltunk, ami égette a lábunkat, de ez is a móka része volt. Ment a hatalmas nagy kocsis, pöfögött, tötyögött, élmény volt. Nyári estéken a frissen kaszált fűben feküdtünk. Aztán valakinek az apja elkezdett kiabálni: „*Jenőke, ideje hazajönni!*”, és mi kinevettük, de aztán kiderült, hogy a mi apánk is pont ugyanezt üzeni.

Sándor, a szavaiból áradó a nosztalgiával, finoman átvezet egy súlyosabb történetbe.

– Kilencéves voltam, amikor apum nagyon beteg lett. Nem mondták ki, hogy meg fog halni, de azt jósolták, hogy talán nem fog tudni többet járni. Egy csigolyaprobléma miatt sem ülni, sem állni, sem feküdni nem tudott. Az utolsó reményünk egy görögényi csodadoktor volt. Ő minden korábbi dokumentáció nélkül kimondta azt, amit máshol röntgenek sorozata után állapítottak meg. Kikevertetett egy krémet a patikában, ami végül meggyógyította apumat, legalábbis a családi legendáriumban így maradt meg ez a történet. Számomra viszont valami egész más miatt lett emlékezetes.

A doktor nővére jósnő volt, és míg vártunk, anyum hozzá ment be. Azt, hogy mit hallott tőle, nekem csak sokkal később mesélte el. Azt mondta, hogy a fia élet-halál között lesz, de meg fogja úszni. Ez így is

lett, volt később két életmentő műtétem. Azt is megjósolta, hogy Magyarországon fogok élni, mondta ezt még akkor, amikor Romániában jó világ volt, senki nem akart elköltözni onnan. A legkülönlegesebb jóslata azonban az volt – most kapaszkodjon meg –, hogy meg fogok ölni valakit, és utána nem fogok tudni meghalni.

Amint ezt kimondja, beáll a csend köztünk. Nem kell mindent megmagyarázni.

Ahogy figyelem és hallgatom őt, a beszélgetésünk egyre árnyaltabb képet rajzol róla. Az eddig konoknak hitt ember képe helyett most egy öntudatos, szabadságszerető, a szülei által korán önállóságra nevelt kisleányt látok.

– A szüleim arra tanítottak, hogy álljak ki magamért. *„Te Bereczki vagy, ne félj senkitől, legyen az főorvos vagy igazgató! Legyél körültekintő, illedelmes, de ha kell, mindig mondd el a véleményed!”*

Később, a beszélgetéseink során ez a tanítás gyakran eszembe jut, mert Sándor személyiségének egyik sarokkövévé vált. Mindig kitartott amellett, amit ő igazságosnak tartott – legyen szó bérezésről, szakmai megbecsülésről, vagy az adott helyzetben elvárható viselkedésről. Ez a fajta igazságérzet sokszor nehezítette az életét. Képtelen volt elfogadni, hogy néha egyszerűbb lenne elengedni dolgokat, vagy vállat vonva beletörődni.

– Kilencévesen engedtek el anyumék először sátorozni. 16-18 sráccal mentünk együtt vonattal Toplicára. Egy másik anyuka kérdezte az enyémet, hogy engedhet el egy ilyen kicsi gyereket, hiszen még a hátizsákom is alig bírom el. *„Legfeljebb otthagyja a felesleges holmikat, és hazajön anélkül”* – felelte ő mosolyogva.

Apum megtanított tüzet gyújtani, égtájakat felismerni, anyum beszerzett nekem egy tájékozási kézikönyvet. Megkaptam tőlük az első késemet, rozsdamentes volt, a tetején iránytűvel, végig elkísért. Így jártam gyerekként a hegyeket a többi sráccal.

Ahogy mesél, szinte látom a hegyekben bókászó, bátor kisfiút. A szülei azonban nemcsak önállóságra, hanem óvatosságra is tanították.

– Apum mindig azt mondta: *„Tudod, az ember úgy tudja, egyszer él. Tehát ne mássz fel hülye helyekre, ne ugrálj a vonaton, mint valami indián vagy Tarzan. Ne hajolj ki az ablakon, mert jöhet egy ág, és úgy pofon vág, hogy kilyukad a füled. Utána jöhetsz, hogy nem hallasz, mert nem is fogsz többet.”* E szavak után már nem is próbálkoztam. Ültem, elvoltam, és figyeltem. A többiek persze csináltak hülyeségeket, és ahogy apum előre megmondta, szép sorra jöttek nekik a balesetek is.

Az önállóság és óvatosság együtt kísérte végig Sándor gyerekkorát, formálta személyiségét, és végül talán ez adta meg a lelkierőt ahhoz is, hogy ma itt üljön velem szemben, és őszintén meséljen a vele történetekről.

Elrepült az idő. A hangosbemondó figyelmeztet, hogy már csak öt percünk maradt.

Reggel még aggodalmaskodtam, vajon képes lesz-e így, ismeretlenül megnyílni előttem. Most úgy érzem, ezt az első akadályt közösen megugrottuk. Intellektusa semmit sem kopott az évek során: hamar világossá vált számomra, hogy kiváló beszélgetőtárral van dolgom.

Nem kezdek bele egy újabb nagy témába, helyette afelől érdeklődöm, ami ebben a pillanatban a legjobban foglalkoztat: mennyire nehéz neki mesélni a kinti életéről?

Meglep, hogy elérzékenyül.

A hangja megremeg.

– Nehéz, de amikor igent mondtam az ön megkeresésére, elköteleztem magam a közös munka mellett. Ehhez pedig szükség van arra, hogy emlékezzek. Szerencsére ezek még a szép emlékeim.

Megbeszéljük, hogy másnap újra találkozunk, elbúcsúzunk, ő feláll. Néhány perccel később a HSR vaskapuja bezárul mögöttem.

Hosszan, tétlenül ülök az autóban, átadom magam az érzéseimnek.

Látom magam előtt a kacagó kisfiút Erdélyben, ahogy barátai között áll a hegyekben, a vállán a túlméretezett hátizsák, alig bírja cipelni, mégis büszkén viszi. Tekintete mindig kutat, mindig érdeklődő: mi van a következő domb mögött, milyen ízű az a bogyó, milyen hangot ad ki a patakban a kavics, ha bedobja? Tele van reményekkel, tervekkel, és hiszi, hogy a világ nemcsak megismerhető, de megszelídíthető is. Egy tökéletes élet képe lebeg előtte, és a gyermeki naivitással bízik benne, hogy minden álma valóra válhat. Egyelőre képtelen vagyok felfogni, hogyan juthatott el az élete évekkal később odáig, hogy betárazza a Berettáját, és elveszi két ember életét.

A szállodába érve becsekkolok, és a lobbybárban kikérek egy gin-tonikot. Úgy érzem, erre most szükségem van.

Nem felejtette el, amit ígért, a másnapi beszélgetésünknek már az elején előveszi a fényképeket, hogy segítsen arcokat kapcsolni a történeteikhez.

Az egyik képen egy boldog családot látok: Zsolt – a fia –, Zsolt édesanyja, illetve az anyai nagyszülők. Egy másik fotó nyaralós a volt barátnővel, Melindával, és végül egy mosolygós, barna göndör hajú nő egy kiránduláson – ő Ivett, az egyik későbbi áldozata.

A képekről egyelőre nem ejtünk sok szót, Sándor éjszaka még több korai emléket elevenített fel, ezeket osztja meg velem. Már tegnap is feltűnt, milyen nagy jelentőséget tulajdonít a gyerekkorában megszerzett tudásnak, a tanulásnak és az otthonról hozott értékeknek, most is ezekre fókuszál.

– Az iskolai lét, a tanulás és a gyakorlati tudás nagyon fontos volt a szüleimnek. Sokszor hallottam tőlük, hogy ez mind a jövőm alapja lesz. Anyumnál az irodalom, a nyelvek és a kommunikáció álltak a középpontban. *„Ha többet olvasol, nagyobb lesz a szókincsed. Ügyesebben beszélsz majd más nyelveket, választékosán fogalmazol, és nem maradsz ki a társasági beszélgetésekből”* – mondogatta mindig. Azt tanította, hogy ha nem tudok érdemben hozzászólni egy témához, inkább hallgassak, ha véleményt kérnek, intelligensen kerüljem meg a választ, hogy ne veszítsem el a hitelességemet.

Elmeséli, hogy gyerekkorában egy hatalmas politikai világtérkép lógott a szobája falán, ami egy fontos játék eszközévé vált.

– Anyummal gyakran játszottunk vele. Kigondoltunk egy várost, és információkat adtunk róla: szélességi-hosszúsági fok, lakosság, nyelv. Ha kitaláltam, tíz pontot kaptam, ha nem, akkor további segítséget kérhettem kevesebb pontért. „Nulla” sosem járt, mert az nem ösztönöz. A játék egészen 300-500 pontig ment. Nem könnyítette meg a dolgom, soha nem hagyott nyerni direkt, és mindig új kihívások elé állított.

Így tanulta a földrajzt, majd az olvasmányait is ezekhez az összefüggésekhez kötötte.

– Mindig megkerestem, hogy az adott hely, amiről olvasok, hol van a térképen. Így tudtam elképzelni a történetet: mediterrán városok, lapos tetők, olívatermesztők, vagy éppen hegyvidéki falvak meredek háztetőkkel, faipari mesterségekkel. Anyum szerint egy könyv elolvasásával a nyelv, a kultúra, a gazdaság, minden összekapcsolódik. Teljesen ösztönösen használta és oktatta nekem az agykontroll elemeit. Mit mivel társítva kell memorizálni, összekötni a tudást.

Az eredményekkel kapcsolatban mindig azt tanultam, hogy azzal elégedjek meg, amennyit tudok. Ha nem tanultam, akkor fogadjam el a rosszabb jegyet, de ha felkészültem, ne érjem be kevesebbkel, mint amit a tudásom szerint megérdemlek. Ez a hozzáállás hamar megtette a hatását: 9-10 éves koromban matematikából kimagasló eredményeket értem el, és országos matekversenyekre jártam. Ezzel párhuzamosan sakkoztam is.

Hat nyelven beszéltem. Románul végeztem a 11-12. osztályt, így ebből a nyelvből érettségiztem is, ami megadta az alapját a magabiztos nyelvhasználatomnak. A németet és az angolt már óvodáskorom óta

tanultam. A franciát és az olaszt kezdetben a nem szinkronizált filmekből sajátítottam el. Miközben az elméletet anyumtól tanultam, apum a gyakorlatot adta. Éjszakába nyúlóan szereltem vele, saját madárházat építettem, már tizenévesen megtanultam bánni a mérőműszerekkel. Egyszer meg is rázott az áram: kipróbáltam, milyen érzés, persze apumnak sosem mondtam el.

Hallgatva őt, óhatatlanul eszembe jut egy gyakran hangoztatott elmélet, miszerint a gyilkossá válás gyerekkori traumákból fakad. De abban, amit Sándor mesél, nyoma sincs sérüléseknek, sőt, egy szeretetteljes, gondoskodó család képe rajzolódik ki előttem. Felüti bennem fejét a hitetlenkedés: nem túl idilli ez az egész? Ám Sándor fia is – egy, a könyvben a későbbiek olvasható beszélgetésünk során – hasonló élményekről számolt be nekem a nagyszüleivel kapcsolatban. Szóval nincs okom kételkedni a Sándor által elmondottakban.

– Apum beíratott teniszezni, amikor 7 éves voltam – meséli, és én rögtön arra gondolok, vajon mennyi áldozatot hozhatott a nem éppen jómódú család azért, hogy a kisfiú semmiben ne szenvedjen hiányt. A tenisz a drága sportok közé tartozik. – Országos hatodik is lettem. Az edzőm szigorú volt, és kemény edzéseket tartott, de szívesen jártam hozzá. Arra tanított, hogy a tenisz kitartás, koncentráció és taktika kérdése. Ha valaki meccs vagy edzés közben láthatóan elengedte magát, lelassult, vagy nem vette komolyan a játékot, ő kihívta a pályáról, és köröket futtatott vele. Nem számított, ha valaki a végén már csak sétált – a cél az volt, hogy ne adja fel. Soha, semmit ne adjunk fel – ez volt nála a legfontosabb. A tenisszel kapcsolatban úgy vélte az edző, ha valaki nem szeret játszani, vagy nincs benne rajongás a sportág iránt, akkor inkább hagyja abba. A sport az ember második élete kell hogy

legyen: valami, amit szeret, élvez, amiben sikereket érhet el. Ha ez hiányzik, akkor csak a test dolgozik, a lélek nem.

Mint kiderül, a tenisz a sikerek mellett az első komolyabb csalódást is meghozta számára.

– Volt egy országos teniszverseny Tirgovistében. Harmadik helyen végezhettem volna, de végül csak hatodik lettem, mert magyar származású voltam. Az első három helyezett utazott Amerikába Romániát képviselni, de abban az időben elképzelhetetlen volt, hogy egy magyar tegye ezt. Persze, ha kimagaslóan jó lettem volna, talán másként alakul, de ez nem bizonyult elegendőnek. Hazafelé a vonaton nem ettem semmit, azóta fordul elő velem, hogy ha nagyon éhes vagyok, elájulok. Megbetegedem akkor. Kis, vézna gyerek voltam, vékony karokkal és kezekkel, míg a teniszezőknek nagy, erős kezeik vannak. Apum néha viccelődött, hogy vigyem a kalapácsot, majd kilapítja őket. Később a tanulás vette át az első helyet az életemben, mert nem kerültem be abba az osztályba, ahová menni szerettem volna, így végül abbahagytam a teniszt.

Örömmel tapasztalom, hogy a tegnap megalapozott bizalmi légkör megmaradt, és talán fejlődik is. Sándor szívesen mesél.

– Az első, plátói szerelmemet Editnek hívták. Egy házban laktunk, ő a másodikon, én a negyediken. Mindig együtt mentünk óvodába, kirándulni, tartottuk a kapcsolatot, míg felnőttünk, de végül nem lett semmi komolyabb köztünk. Én Magyarországra költöztem, ő várt rám egy ideig. Utólag belegondolva ez inkább volt nagyon mély barátság, és abból nem tudott átalakulni később szexuális vonzalommá.

Az első igazi szerelmem Imola volt. Elsős voltam, amikor kedves kis leveleket kezdett írni nekem, viszont én soha nem írtam vissza. Egy

könyvben olvastam, hogy a levelek bizonyítékok, és ha szakítunk, vissza kéne kérnem őket, ami már kínos lenne. Szóban viszont mindent elmondtam, ha kellett, százszor is.

Nagyon szerettünk táncolni, jól is ment, és igazán szép párt alkottunk. Együtt jártunk, a szülei orvosok voltak, és úgy éreztem, minden tökéletesen alakul. Készültünk a felvételig, aznap este én tizenhét szál rózsával érkeztem hozzá, biztosra vettem, hogy sikerült neki. Az apja nyitott ajtót, aki közölte velem, hogy menjek haza, Imolának nem lett meg a vizsgája, elrontotta az egész életét, és nem találkozhat többé velem. Kiszáradt a szám, alig vonszoltam magam, nagyon csalódott voltam. Minden lánynak, aki szembejött az utcán, adtam egy-egy szál rózsát a csokorból. Végül hazamentem, és felhívtam a barátnőjét, aki elmondta, mi is történt valójában. Imola azért nem készült fel eléggé a vizsgára, mert ez idő tájt lakásfelújítás volt náluk, és a festőbrigád egyik jóképű tagjával töltötte az időt. Végül nem lett orvos, gyógyszerész lett belőle. Évekkel később véletlenül összefutottunk. Amikor meglátott, sírni kezdett. Azt mondta, az élet ilyen: néha az ember egyszerűen csak elrontja.

A felidézett gondolat áthallásosságán mindketten szomorúan elmosolyodunk.

A hűtlenség és ennek kapcsán a féltékenység kardinális kérdés lesz később, mint indíték, ezért rákérdzek, hogy mit gondol, hányszor csalhatták meg életében.

– Rengetegszer – válaszolja Sándor rezignáltan. – Ha megtudtam, mindig továbbléptem. Ez volt az első, talán ezért is fáj nagyon. Tudtam, hogy a srác az obszcén stílusával vette le a lábáról Imolát, miközben a mi szerelmünk nagyon romantikus volt: Olivia Newton Johnt

hallgattunk, meg a *Grease*-t Travoltával. Fontos volt nekem, ő volt az első szerelem.

A szüzességemet 15-16 éves koromban veszítettem el. Idősebbnek tűntem a koromnál, hiszen sportoltam, teniszeztem, és ez a lány, Zsani, ugyanott kosarazott. Ő nézett ki magának, és egy edzés után úgy intézte, hogy ketten maradjunk a zuhanyzóban. Megkért, hogy tartsam neki a törölközőt, miközben öltözik. Persze, mivel mindenhol tükör volt, mindent láttam, amit meg akart mutatni. Zsani egyszerűen tökéletes volt: sportos testalkat, magabiztos kisugárzás, minden a helyén. Megkérdezte, haza- kísérem-e, mert otthon egyedül van, és szüksége lenne a segítségemre, hogy levegyen valamit a szekrény tetejéről. A lakásban aztán teljesen egyértelművé tette, hogy mit is szeretne valójában. Az első szex vele csodálatos élmény volt, és igazán szerencsésnek tartom magam, hogy utána is tanított engem. Néha felhívott, hogy ismét szüksége lenne rám „szekrényügyben”. Hát, hogy mondhattam volna nemet? Egy 16 éves fiúnak egy 19 éves, tapasztalt lány igazi csoda volt. Ő mutatta meg nekem, mit tegyek, hogy tegyem, mi az, ami igazán jó neki.

Világossá válik, hogy a nők mindig is meghatározó szerepet játszottak az életében. Visszagondolva a beszélgetéseink egészére, alig akadt olyan időszak, amikor ne lett volna kapcsolatban valakivel. Ha mégis, azok rövid periódusok voltak. Kitér kamaszkori barátnőkre, mindegyikhez kötődik egy-két érdekes történet. Az igazán nagy szerelmek, valamint komoly kapcsolatok azonban majd csak később, Magyarországon jelennek meg az életében.

Az egyik kamaszkori randi viszont mégiscsak különleges jelentőséggel bír, még ha nem is a romantika okán maradt emlékezetes: ez volt az az – megkockáztatom, hogy első és egyben utolsó – alkalom, amikor nem volt bátorsága kiállni magáért. Sándort életében először

megverték. Későbbi története alapján világossá válik, hogy ő az a típus, akit, ha a legapróbb igazságtalanság ér, azonnal reagál, nem hagyja magát. De ott, abban a szituációban, ahol az észérvek helyett az agresszió dominált, teljesen elveszett.

– Zsókával szinte óvodáskoromtól kerülgettük egymást. Aztán, amikor már befejeztük az iskolát, összejöttünk. Egy este elmentünk színházba, majd beültünk egy kis videó-moziba – akkoriban ilyenek voltak, egy pincében, egy kis színes tévén lehetett hangalámondásos filmeket nézni. Megnéztük a *Flashdance*-t. Az este remekül alakult, ezért nem mentünk haza rögtön. Úgy döntöttünk, kipróbálunk egy diszkót két utcával odébb. Ez a hely már a biztonságos városrészünk szélén volt, egy olyan környéken, ahol gyakoribb volt a bűnözés. Zsóka nagyon szép lány volt, gyönyörű szépség, a négy srác azonnal kinézte magának. Tánc közben direkt nekimentek, hogy hozzáérjenek. Nem telt el húsz másodperc, az egyik srác megfogott, megfordított, és behúzott egyet egy bokszerrel. A két első fogam kitört, csak az idegek lógtak ki csupaszon az ínyemből, ami elviselhetetlen fájdalommal járt, úgy éreztem, hogy menten elájulok. Azt mondják, ez a második legkínzóbb érzés, amit az ember kibír. – Pillanatnyi csend után folytatja: – Számomra ez hatalmas lelki törés volt. Hazamentem, és mondtam apumnak: „*Látod, te boksztoltál, én nem. Én csak teniszeztem. Ha ilyen helyzetbe kerülök, azt sem tudom, mit csináljak. Nincs nálam teniszütő, hogy fejbe csapjak valakit...*” Akkor eldöntöttem, hogy máskor ez nem fordulhat elő. Elkezdtem karatézni. Szerencsére soha nem lett rá szükségem, egyszer sem verekedtem. Valószínűleg a határozottságom és a magabiztosságom elég volt ahhoz, hogy senki ne tartson gyengének vagy könnyű célpontnak – mondja ki a velem szemben ülő férfi.

Talán éppen ez az élmény formálta azzá a személyé, akit a sokszemélyes zárkák helyett a HSR körlet viszonylagos biztonságába soroltak. Az ő habitusa, a kissé rátarti, néha tudálékos stílusa könnyen céltáblává tehetné azon rabok körében, akik egész életükben az erejükre támaszkodva érvényesítették akaratukat.

De térjünk vissza Sándor idővonalához: életének Romániában töltött szakasza a katonasággal zárul.

– Egyből a középiskola után bevonultam, mert nem sikerült az egyetemi felvételim. Akkoriban Romániában kötelező sorkatonaság volt, és nekem ez nagyon jót tett. Egy deszantegységnél szolgáltam a Nyugati-havasokban. Nem volt könnyű: mínusz 21 fokban is órákat kellett töltenem a lőtérén, hogy a többiek fegyvereit töltssem. Amíg a románok bent melegedtek a faszén- és fatároló helyiségben, én kint álltam a hidegben. Forró vizet hoztak néha – azt sem nekem, hanem a fegyvereknek, hogy ne ragadjanak be.

A sorkatonaság egyetlen férfinél sem múlhatott el nyomtalanul: a szigor és a fegyelem hónapjaiban bőven akadt vicces történetek, amelyek a leszerelését követően a legjobb sztoriként éltek tovább. Bereczki sem kivétel, ő is őriz jó néhány derűs emléket, és láthatóan szívesen idéz fel belőlük nekem.

– A hadseregben találkoztam először az igazán mély emberi butasággal. A hegyekből hoztak le olyan srácokat, akik soha nem jártak iskolába, semmit nem tudtak a világról. Sosem felejttem el, és még most is jókat kacagok rajta, ha eszembe jut egy eset. Volt egy kis fekete-fehér kvarcjátékom, akkoriban az igazi menőség volt: egy majom ugrált ágról ágra, és ha ügyesen nyomtam a gombokat, elkapta a következőt. Néha, ha már egy ideje nem használtam, magától bekapcsolt. Egyik nap kikapcsolva hagytam az ágyamon, és elmentem fürödni. Mire

visszatértem, a katonatársaim körbeállták, és egy pohár vízbe égő gyufákat dobáltak, hogy elűzzék a szobából az ördögöt. Ők ugyanis szentül hitték, hogy a magától életre kelő játék az ördög műve, aki bekapcsolta és körbe- rajongta a szerkezetet. Az a pillanat, amikor megláttam őket a szertartásuk közepén, felejthetetlen maradt számomra.

Aztán nevetve idézi fel az édesanyja által beküldött pudingok történetét:

– Anyum Magyarországon vásárolt és küldött be nekem Dr. Oetker pudingokat. Nálunk akkor még ilyet nem lehetett kapni. Színes pudingokat főztem magamnak, amiből az lett, hogy egy bizottság előtt kellett elmondanom, honnan van színes tejem. Elmondtam, hogy ez egy liofilizált termék, amiből fagyasztással kivonják a nedvességet. A hír eljutott az elhárításhoz és a tábornokhoz is, komolyan, úgy tekintettek a pudingokra, mintha ipari titkok birtokában lennék. Ki akartak menni anyumhoz házkutatást tartani.

A fegyverek iránti rajongására is a sorkatonság idején derült fény. Elmondása szerint a szolgálati ideje alatt tanulta meg igazán tisztelni és érteni a fegyvereket. És íme, Sándor személyiségének egy újabb olyan rétege, melynek hatása volt megbocsáthatatlan tettére. Haloványan, de felmerül bennem a kérdés: vajon ha nincs kötelező sorkatonság, Sándor fog-e egyáltalán valaha a kezébe fegyvert?

– Volt egyszer egy lövészet a munkásőrség számára, amire hatalmas csuklós buszokkal hoztak ki körülbelül négyszáz embert. Nem kicsit sikerült beinniuk, így fegyvert adni a kezükbe szóba sem jöhetett – meséli nosztalgikus derűvel, majd hozzáteszi: – Hatan voltunk ott sorkatonák, és közülük egyedül én voltam magyar. Ez azzal a kis hátszéllel is összefüggött, amit anyukám szállítmányai, a Pick szalámik és egyéb ínycsiklések biztosítottak a parancsnok számára.

Miközben ezt meséli, én tisztán látom magam előtt a kontrasztot: a családi éléskamra valószínűleg sokkal szerényebb lehetett ennél, de a prioritás egyértelműen Sándor jövőjének támogatása volt. Mint a teniszedzések esetében, amire a pénzt szintén előteremtették: ő volt a mindenük.

– A feladatunk az volt, hogy megtöltsük a tárákat. A gond csak annyi, hogy néhány munkásör olyan részegre itta magát, hogy egyáltalán nem lehetett fegyvert bízni rájuk. Addigra viszont már mindent előkészítettek, ezért a tiszt azt mondta, nekünk kell ellőnünk az összes löszert. Hatunk közül végül csak ketten maradtunk erre alkalmasak. A többiek annyira ostobák voltak, hogy még a számolás is gondot okozott nekik. Így ketten fejenként tízezer löszert lőttünk el aznap.

Az ötödik vagy hatodik tárnál már fülvédőt csináltam magamnak, mert másképp elviselhetetlen volt a zaj. Úgy lőttem, mint Rambo – idézi nevetve. – A végére annyira belejöttem, hogy szinte automatikussá vált az egész. Már tudtam, hogyan kell tartani, hogyan húzni, és azt is, hogy mi hová megy. Mire befejeztük, 150 méterről már az üvegek nyakát lőttem el.

IV.

Fontosnak tartom, hogy Sándor érezze, nekem korlátozás vagy visszafojtás nélkül, bármiről szabadon beszélhet. Ez a bizalmi légkör azonban magában rejti annak veszélyét, hogy a történetmesélés hevében olyan részleteket is megoszt, amelyekkel kellemetlen helyzetbe hozhat másokat, vagy amelyekről később úgy érzi, mégsem szeretné a nyilvánosság elé tárni. Ezért a beszélgetéseink bizonyos szakaszainál leíratot készítek, amelyet még a következő találkozónk előtt eljuttatok hozzá. Bármit törölhet az elmondottakból, és kiegészítésre, esetleg árnyalásra is lehetőséget kap.

Amikor visszaadja az első adagnyi gépelt lapot, látom, alig nyúlt a szöveghez. Sem most, sem a későbbiekben nem törölt, ha módosított is valamit, az inkább csak finomításnak nevezhető. Az első leirathalomban eszközölt egyik korrekciójával még mosolyt is csal az arcomra. Beszélgetéseink során feltűnt, hogy a szüleit következetesen apumnak és anyumnak szólította. Ez tetszett nekem, eszem ágában sem volt átalakítani. Egy helyen azonban elütés történt, és az anyum helyett az anyám kifejezés szerepelt. Ezt javította ki Sándor. Ekkor találkozom először a rá annyira jellemző, talán nem túlzás azt állítani, hogy kényszeres pedantériával: stilizál annak ellenére, hogy előre jelzem, ez csak az a nyers változat, amin a jövőben még dolgozni fogok. Az

előbeszéd leiratán természetesen valamennyit mindenképpen fésülnöm kell, de törekszem megőrizni, valamint visszaadni Sándor szavajárását és stílusát.

De a személyisége egyszerűen nem engedi, hogy úgy hagyja.

A hibajelölésről eszembe jut egy későbbi, apró momentum. Amikor megkapom tőle a nyomozati anyagból azt a közel 600 darab SMS-t, amelyet a két áldozata váltott egymással, arra leszek figyelmes, hogy néhány szónál tollal kiegészítette a nyomtatott szöveget: kitette az ékezeteket. Azokra az intim üzenetekre, melyeket a szerelme írt a szeretőjének az ő háta mögött.

Rááll a szeme hibákra, és addig képtelen továbblépni, ameddig meg nem oldja azokat, vagy válaszokat nem kap rájuk. Érdekes, hogy míg ez, a sokak által nyakasságnak vagy kekeckedésnek tartott jellemvonás hozta meg számára a szakmai sikereit, a magánéletében az örületbe kergette.

Ugyanez a makacsság vezette később a büntetőeljárás során, amikor komoly harcokat vívott, ha úgy érezte, valamit nem a legalaposabban derítettek fel, vagy nem vették figyelembe az érveit.

Az anyum-jelzés mellett Sándor néhány apró megjegyzést vett ki a szövegből, ami az érintettek számára bántónak tűnhetett volna. Gondolok itt például hölgyekkel kapcsolatos pikáns részletekre. Olyan nőkről volt szó, akik azóta már anyák, vagy komoly karriert futottak be, és nem biztos, hogy örülnének, ha viszontolvasnák fiatalabb kori döntéseiket ezekben a történetekben. Tekintettel volt rájuk.

Aminek kifejezetten örülök, hogy a minimális törlés mellett számtalan új történettel gazdagította a szöveget. A leiraton kívül mindig hagytam neki bőségesen üres lapokat, hogy legyen hová jegyzetelnie, ha a visszaolvasás közben még eszébe jutna valami. Először ösztönösen egy tollat is tettem a papírstosz mellé, a következő pillanatban azonban a börtön személyzete figyelmeztetett: ezt nem lehet. Teljesen jogos,

utólag belátom, hiszen egy toll belsejébe bármi rejthető. Mégis, fáj a szívem a közzététel miatt. Nagyon szerettem volna én is adni neki valamit, hálából a bizalmáért és nyitottságáért. Kint, a szabad életben ez annyira egyszerű lenne: egy szép desszerttel vagy egy üveg jó borral érkeznek a következő találkozóra. Itt viszont még egy nyamvadt toll sem maradhatott nála. Tudom, hogy ez szabály, mégis olyan jólesett volna tenni egy gesztust felé.

Az egyik adag, konkrétan ötven oldalnyi leíratot alig egy nap alatt kellett feldolgoznia. Amikor visszakaptam tőle, meglepetten konstatáltam a tíz, gyöngybetűkkel teleírt pluszlapot. Csodálkozva kérdezem, hogy mikor volt erre ideje. Este n-kor van lámpaoltás – magyarázta –, ezért a beszélgetésünk végeztével azonnal nekiállt jegyzetelni. Éjszaka gondolkodott a leírtakon, majd reggel 5-kor, amikor ébresztették, folytatta a munkát. Így, mire megérkezem, már készen várt. Sokszorosan túlteljesítette azt, amit vártam tőle.

A gyerekkori elrablása történetéhez például térképet rajzolt nekem, amin pontosan megmutatja, hol tartózkodott a nagypapa, merre játszottak a gyerekek, és hol volt az a ház, ahová becsalogatták. A részleteket precízen kidolgozta, minden helyszínt egyértelműen bejelölt. Csak otthon vettem észre, hogy a térkép jobb felső sarkában, bekeretezve, ott egy felirat: *GOOGLE MAPS*. Elmosolyodva állapítottam meg, hogy van humora.

Megköszöntem neki, hogy ennyire komolyan vette a munkát, de ő elhárítja azzal, hogy szeretne alapos lenni. Ez az apró momentum is megerősít abban, hogy mennyire fontos neki ez a könyv. Érzem, hogy ez több számára egy egyszerű projektnél: egy lehetőség arra, hogy végre valahol elmondhassa a történetét.

– Marosvásárhelyen nyolcadik után komoly vizsgához volt kötve, hogy valaki bekerüljön a középiskola első évére – kezdi a beszélgetést

Sándor. – Aztán a második év végén újabb felvételi következett, hogy megkezdhesse a harmadik és negyedik osztályt, majd még egy, hogy felsőfokra kerüljön. Már eleve tanácsolták, hogy az egyetemet meg se próbáljam: magyarként úgysem sikerülhet. Maradt tehát a főiskola mint opció. Volt 42 hely, és jelentkeztek rá 160-an. Az első körben kiestem a rostán, majd a másodikban szintén. Nem értettem, miért. Rengeteget tanultam, készültem, és tisztában voltam a tudásommal. Később, amikor Ceaușescu eltávolítása után meg lehetett nézni a felvételi dolgozatokat, kiderült, hogy az első vizsgán a hatodik legjobb eredményt értem el, a másodikokon pedig a kilencediket, a 160-ból. Összesen azonban csak két magyart vehettek fel, és volt két másik magyar, akik jobban teljesítettek nálam, így végül ők jutottak be.

Eszembe jut a korábbi történet a teniszező kisfiúról, aki nem lehetett harmadik egy versenyen, mert elképzelhetetlen volt, hogy egy magyar gyerek képviselje egy amerikai világversenyen Romániát. Pedig, ahogy Sándor mesélte, a szülei biztosan mindent megtettek volna, hogy kifizethessék a kiutazáshoz szükséges rengeteg pénzt.

Elszomorító, amiről Sándor mesél – Ceaușescu világa, ahol az embereket nem az érdekeik, a szorgalmuk vagy tehetségük, hanem olyan tényezők és adottságok alapján ítélték meg, amelyekre nincsen ráhatásuk.

El sem tudom képzelni, mit érezhet egy kisgyerek, vagy akár egy fiatal felnőtt, amikor mindent megtesz a siker érdekében – szorgalmasan tanul, készül, talán még le is mond dolgokról, mert annyira fontos számára a cél –, aztán azzal szembesül, hogy mindez nem elég, és változtatni sem tud rajta. Ezt komoly élettapasztalattal is nehéz feldolgozni, hát még gyerekként, amikor az ember csak próbálja megérteni, miként működik a világ.

– Miután nem sikerült bejutnom a helyi főiskolára – folytatja –, katonának mentem, erről a múltkori alkalommal már meséltem. Közben apum kiderítette, hogy a helyi RMDSZ (Romániai Magyar Demokrata Szövetség) tagjainak gazdag gyerekeit felveszik Szegedre és Budapestre, hogy segítsék az erdélyi magyarokat, és ott tanulhassanak. A gond csak az volt, hogy apum sem RMDSZ-tag nem volt, sem nagy magyar identitású hazafi. De a fiának a legjobbat akarta.

Úgy döntött, hogy kocsiba ülünk, és elmegyünk Szegedre. Személyesen kérdeztük meg az élelmiszeripari karon, hogy mehetnék-e oda tanulni. Azért ide mentünk, mert volt egy ismerős, aki segített abban, hogy az igazgatóhelyettes asszony, Bajuszné időpontot adjon nekünk. Ő nagyon kedvesen azt mondta, ha sikerül a felvételim, fogadnak mint külföldi diákot. Sőt, még Soros-ösztöndíjra is pályázhatok.

Végül meg is kaptam az ösztöndíjat két évre: havi 26.400 forintot. Akkor ez nekem, mint szegény erdélyi fiatalnak, óriási pénz volt. Kérték, hogy ne nagyon reklámozzuk otthon ezt a lehetőséget, mert nekik is kevés helyük van, mindössze hat gyereket tudtak ilyen módon felvenni.

Két hét múlva már mentem is felvételizni. Annyit tudtam, hogy matek-fizika vizsga vár rám. Bevezettek ötünket egy nagy terembe, és elkezdtünk írni. Volt egy trigonometriai feladat, egy másodfokú egyenlet, deriválni kellett, fizikából pedig talán Arkhimédész törvénye és Kirchhoff I. és II. törvénye szerepelt a feladatok között.

– Hihetetlen, hogy mindezekre emlékszik – csodálkozom rá az elmondottakra.

Sándor büszkén elmosolyodik, majd folytatja:

– Még egy termodinamikai feladat is volt, és szó esett kapillárisokról, pascalokról. 9 perc alatt osztottam polinomot, amit az egyetemen később 25-30 perc alatt oldottak meg.

Elképesztően megoldásközpontú ember. A beszélgetésünk során egy ponton ezt saját maga is kimondta: *„Az életben minden, ami szembejön, egy feladat, amit meg kell oldani. Legyen az vizsga, munka vagy egy nehéz élethelyzet, szerinte mindig meg kell találni a racionálisan kialakított lépcsőket, amelyeken végighaladva el lehet jutni a megoldásokhoz.”*

A bűncselekménye tükrében egyértelmű, hogy Sándort leginkább azok a helyzetek zökkentik ki, amikor valami nem az előre észszerűen kialakított tervei szerint alakul, és kicsúszik a kezéből az irányítás. A kudarc a legnagyobb ellensége.

– Örültem, hogy sikerült, de nem volt könnyű az életem akkoriban – tér rá Sándor arra az időszakra, amikor felvették a szegedi egyetemre. – Kevés pénzem volt, a szüleimre pedig már nem akartam támaszkodni. Dolgoztam, amit csak lehetett: parkot takarítottam, meszeltem a kollégiumot, még a Szeged TV operatőrének is besegítettem forgatásokon. Fogtam a kamerát, filmeztünk, a pénz akkor nagyon jól jött.

Ezt a szakot végül nem fejeztem be. Pedig már közel jártam, de összevesztem a mechanikatanárral. Nem voltam a kedvence. Igaz, egyszer-kétszer olyasmit vágtam a fejéhez, amit talán nem kellett volna, főleg, amikor az évfolyamon a lányokat inzultálta.

Amikor igazságtalansággal találkozik – legyen az bárhol, az élet bármely területén –, az otthonról hozott neveltetéséből fakadóan ösztönösen és határozottan kiáll magáért. Ez az erőteljes fellépés sokak számára rátartiságnak vagy akár gögnek tűnhet, de ő ezt nem így érzi, és

nem is annak szánja. Számára ez a fajta határozottság természetes. Ilyenkor pedig teljesen mindegy, hogy kivel kerül szembe: lehet az egy pincér az étteremben, egy tanár az egyetemen, vagy a bíró, aki éppen fölötte hirdet ítéletet.

– Szóval egy lovag volt, de diplomát nem szerzett – összegzem mosolyogva.

– Nem, de maradtam Szegeden még egy darabig. Két évet laktam a koleszban, ahol ingyen tartottam aerobic-órákat, cserébe a szállásért. – Felnevet, amikor látja az arcomon, hogy ezt nem láttam jönni. – Most miért néz így? Az egyik lánytól tanultam. Ő már oktatott, és én szívesen jártam az óráira, mert jó csajok voltak ott. Figyeltem, mit csinál, és azon gondolkodtam, hogy ez nekem is menne. Egyszer, amikor sürgős dolga akadt, felajánlottam, hogy megtartom helyette az órát. Innentől pedig ez rendszeressé vált. A nagy bulikat mindig is elkerültem. Sosem drogoztam, és még csak berúgva sem voltam soha életemben. Számomra mindig nagyon fontos volt, hogy teljes kontroll alatt tartsam az életemet. Nem akartam, hogy bárki olyan dolgot mondhasson rólam, amivel józanul nem tudnék azonosulni, vagy, hogy valaha olyasmit tegyenek velem, amibe nem egyeznék bele. És tessék, mégis itt vagyok. Ez az, ami nevetséges. Ha ittam volna aznap, és lelazulok, akkor lehet, hogy mindent másképp fogtam volna fel, magasabban lett volna az ingerküszöböm.

– A volt feleségemet, Ágit Szegeden ismertem meg, és szinte azonnal össze is költöztünk. Kedves és szép lány volt, vele könnyen ment a közös élet. Pont olyan, akivel az ember szívesen tervezgeti a jövőt. Kezdetben nagyon szegényen éltünk egy albérletben, de valahogy mégis boldogan. Érdekes visszagondolni: akkor találkoztam először a szójával. Ági a suliban tanult róla, és kiderült számára, hogy a boltban is lehet kapni. Megvette, beáztatta, megfőzte, és megkóstoltatta velem. „*Ez egészen finom, mi is ez?*” – kérdeztem tőle. Félve vallotta be, mert attól tartott, hogy ha megtudom, hogy nem hús, sőt semmi köze sincs hozzá, akkor soha többé nem eszem meg. De amikor a pénz ennyire számított, és a szója jóval olcsóbb volt, tökéletes ételnek bizonyult egy milánóiba. Az életünk az állandó spórolásról szólt.

Amíg ő egyetemre járt én munkába álltam Szegeden. Egy SHARP termékeket forgalmazó cégnél kaptam állást. Tudtam pár nyelvet, így nem volt szükség diplomára. Felvettek, én pedig hálásan belevetettem magamat a munkába.

Miután Ági lediplomázott, Nyíregyházára költöztünk az ő családjához. A szülei mindketten tanárok, tiszteletre méltó emberek, kedvesen befogadtak minket, aranyosak és figyelmesek voltak. Ők nagyon okosan, takarékosan éltek, és szinte mindent megtermeltek a ház körül, amire a konyhában alapanyagként szükség lehetett. Bennem

viszont tombolt a bizonyítási vágy. Mindig azt mondtam Áginak, hogy az életünk most abban a szakaszban van, amikor keményen kell dolgoznunk, hogy megalapozzuk a jövőnket.

Gyerekkorom óta ez vezérelt. Akkor sem fociztam, ugyebár, a többiekkel, inkább tanultam, mert tudtam, hogy el akarok érni valamit az életben.

Hatalmas lendülettel vettem bele magam a tervezésbe. Talán először kapott el az az izgalom, ami később mindig visszaköszönt, amikor egy-egy cég talpra állításán munkálkodtam. Hajnalokig dolgoztam: számoltam, kalkuláltam, vázlatokat készítettem. A fénymásolók, alkatrészek és kellékek világát már jól ismertem a korábbi SHARP-os munkámból, és kitaláltam, hogy ezen a területen alapítok egy saját vállalkozást. Létrehozok egy Bt.-t, és ugyanazt a termékpalettát fogom forgalmazni, mint amit a szegedi cégnél láttam.

Amikor végre kikristályosodott a terv, izgatottan hívtam össze a családot, hogy prezentáljam nekik az ötletemet. De a fogadtatás... Finoman szólva sem volt lelkes. Nem értették, miért nem választok egy „normális”, biztonságos állást, ahol reggel 8-tól délután 4-ig dolgozom, aztán hazamegyek a családomhoz. *„Oké, hogy nem keresel annyit – mondták –, de spórolsz, és idősebb korodra lesz egy kis tartalékod, amihez nyúlhatsz, ha szükséges.”*

Felvetem neki, hogy ez egy tipikus magyar generációs probléma. A szüléink korosztálya még egy olyan világban nőtt fel, ahol egyetlen állás elegendő volt egy egész élet megtervezéséhez, és ahol a vállalkozás bizonytalansága távolról sem tűnt vonzó alternatívának a biztos munkahellyel szemben.

– Értettem, amit mondanak – feleli Sándor. – De én akkor már 28 éves voltam. A katonaság és az egyetemi évek mind elvették az időt, a megalapozás időszaka kimaradt az életemből. Aznap este egyedül

maradtam a téliszobában, és sokáig gondolkodtam azon, hogy mit csináljak.

Végül arra jutottam, hogy amit tanultam, azt kell összeraknom. Üzletelni mindig tudtam, van érzékem hozzá. Úgy döntöttem, hogy értékesíteni fogok. Saját vállalkozásban, vagy olyan cégnek, amelyik ezt jól megfizeti. A döntés okozta lendületből másnap reggel a boltban kezdtem, vettem négy darab A4-es füzetet, és egy számológépet. Mégsem, számológépem már volt – javítja ki saját magát, a teljes precizitás jegyében.

– Volt egy rokon, aki a telefontársaságnál dolgozott. Elkértem tőle a Nyíregyháza és környéki telefonkönyveket, meg a Sárga Oldalakat – akkoriban még, ugyebár, ott szerepeltek a vállalkozások. Az összes irodatechnikai cég nevét felírtam egy külön oldalra a füzetembe. Ezután gondolkodni kezdtem, hogyan tudnék nekik olyan ajánlatot adni, ami jobb, mint amit máshol kapnak. Komoly tanulmányt készítettem a potenciális vevőkről: kalkuláltam, ismerve az áraikat és a forgalmazók haszonkulcsát. Kidolgoztam egy mindenkinek kedvező értékesítési stratégiát.

Amikor kész lettem, bementem a SHARP központjába. A szegedi munkám miatt már ismertem őket, és kész tények elé állítottam őket: vagy felvesznek a nyíregyházi boltba, mert nagyon szívesen dolgoznék velük, vagy nyitok egy boltot velük szemben. Elmondtam, hogy mit fogok árulni, náluk jóval alacsonyabb árrésszel, ami nekem tökéletesen megfelel. Közöltem, hogy a forgalmuk legalább 35%-kal csökkenni fog, ha így teszek. Hozzátettem, hogy a boltban van három szervizes, két eladó és a főnöknő, tehát összesen hat ember, akiket nem fognak tudni megtartani.

Azonnal felvettek. Telefonáltak Nyíregyházára, hogy másnap kezdek. Amikor bementem, finoman szólva sem fogadtak tárt karokkal. Nem értették, miért volt olyan fontos a központnak, hogy felvegyenek, azt

hitték, kémkedni akarok. „Menjél, és csinálj, amit akarsz!” – szólt az utasítás a munkámmal kapcsolatban, én pedig pontosan így tettem. Öt nap alatt 43 céget jártam végig. Kitaláltam, hogyan érhetem el, hogy az általam kínáltakat válasszák. Akkoriban kezdtek elterjedni a nyomtatók és számítógépek a fénymásolók mellett, és mi nemcsak a gépeket és kiegészítőket értékesítettük, hanem egy teljes körű szervizháttérrel is biztosítottunk. Ha bármi elromlott, azonnal mentünk, hoztuk-vittük, javítottuk. Ez volt a mi előnyünk.

Én megkötöttem az üzleteket, megkaptam a százalékot az eladásokból, majd az utánrendelések és szervizek díjából is részesedtem. Bevált a terv: az első hónapban 170.000 forintot kerestem, aztán 220-at, majd 310.000-et. Nyáron már el tudtunk menni Horvátországba, Pulára nyaralni. Persze akkor még nem repülővel, hanem a sógortól kölcsönkért autóval. Sátoroztunk, de így is fantasztikus volt. Fiatalok voltunk, boldogok, és szépen alakult az életünk.

Hiába bizonyítottam, Ági szülei azonban nem voltak nyugodtak a mentalitásom miatt. Szerintem féltettek minket. Kedveltek engem, értékelték a sikereimet, de a gyors tempóm, a másfajta kommunikációm idegen volt számukra. Ők nyugodt, biztonságos, kiszámítható életet éltek, és az évek azt igazolták, hogy ezzel semmi baj nincs. Én viszont máshogy működtem: felépítettem a házra egy tetőteret, és az ötödik hónap végére minden szobába került tévé és videólejátszó.

Most, az írás során eszembe jut egy, a fiával folytatott későbbi beszélgetés. Mintha csak olvasta volna az apja gondolatait, annyira rímelt rá, amit mesélt. Zsolt gyerekként csodálta az apja mentalitását, úgy élte meg, mintha szuperhős lenne, aki mindent elintéz, megold, ha kell. Aki mindig naprakész a technikai újításokban, és gondoskodik arról, hogy a család is megkapja ezeket.

– Mikor házasodtak össze? – kérdezem tőle.

– Nem tudom a pontos dátumot – ad meglepő választ.

Tipikus férfi – gondolom magamban, és eszembe jut, hogy a felvételi kérdéseit milyen precízen sorolta nem sokkal ezelőtt.

– A fiam 1996. augusztus 18-án született. Az esküvő... Talán '94-ben lehetett.

– Mi történt később? – puhatolom. – Olyan szépen indult az egész történet: házasság, gyerek, jó munkahely...

– Elkezdtem dolgozni, a cég viszont megtorpant. A helyi képviseleten két szerelő kivált, én pedig próbáltam továbbvinni és helyreállítani a működést. Az akkori időszak elképesztően hajtós volt, de végül újra sikeres lett a vállalkozás. Aztán egy ostoba hiba miatt olyan dolgot tudtam meg, ami mindent megváltoztatott. A központba mindig floppyn küldtük el a jelentéseket, de az ott dolgozó könyvelő lány véletlenül összekeverte a lemezeket, és én a győri csapat jelentését kaptam vissza. Amikor megnyitottam, egyértelművé vált a kép. Kiderült, hogy a győriek, akiket mindig etalonként emlegettek, valójában hogyan termelik ki a számaikat: nagykerként működve, a központból megvett termékeket továbbadták hat magyarországi képviseletnek, így az összes értékesített termék az ő forgalmukban jelent meg, majd aztán még egyszer, a helyi képviseleteknél. Ennek köszönhetően hatalmas forgalmuk lett, ami után magasabb visszatérítést kaptak. Láttam, hogy az ottani vezető 1,2 millió forintot keres havonta, miközben én abban az időben alig kaptam 360 ezret, pedig én csináltam nekik 40 milliós forgalmat. Bekapcsolt az igazságérzetem. Felmentem a központba, és közöltem velük, hogy én is szeretném megkapni ezt a fizetést, és egy új

céges autót. Elmondtam, hogy megszolgáltam a bizalmat, közel ezer ügyfelem van, és ugyanolyan eredményeket hozok. Azt mondták, hogy nem tudják megadni azt, amit kérek. Másnap beadtam a felmondásomat. Ekkor döntöttem el, hogy ideje elindítanom a saját vállalkozásomat, ahol a magam ura lehetek. Kigondoltam a nevét, és megnyitottam.

Nem voltam rutinos vállalkozó, és útban is voltam néhány nagykutyának. Először barátságos eszközökkel próbálták elérni, hogy átadjam nekik a céget, de amikor ez nem sikerült, egy szerződés feltételeinek megváltoztatásával egyszerűen fizetéseképtelenné tették. Később egy ügyvéd javaslatára eladtam a vállalkozást, és ennek kapcsán vádoltak meg gazdasági csalással.

Sosem éreztem jogosnak a gyanúsítást, de az is tény, hogy fiatal voltam és naiv. Sokkal körültekintőbbnek kellett volna lennem.

– Időközben mi volt a helyzet a házasságával? – próbálom átvezetni a beszélgetést az érzelmi kérdésekre.

– Az életfogytiglanját nem gazdasági bűncselekmény miatt, hanem a volt barátnője és annak új párja lelövéséért kapta. Ebből a nézőpontból számomra lényegesen érdekesebb a nőekkel való viszonya, az érzelmi világa.

– Megszületett Zsolt, és Ági nagyon unatkozott otthon. Eleinte a gyereknevelés kötötte le az idejét, aztán elment dolgozni a magánszférába. Ő, aki egyszerű, becsületes családban szocializálódott, rosszul viselte az ott tapasztalható lökdösődést, végül nem bírta tovább, és felmondott. Egy idő után azt vettük észre, hogy eltávolodtunk egymástól. Más elképzeléseink voltak az életről, más lett az értékrendünk. Végül békében döntöttünk úgy, hogy elválunk. Ági csodálatos anya, aki azóta is maximális odafigyeléssel neveli a közös gyermekünket. 1999-ben váltunk el.

– Vigyázzon, forró! – figyelmeztet Sándor, mert látja, hogy túl közel dőltem a radiátorhoz.

Később is történik majd hasonló: a huzat miatt mögöttem becsapódó ajtót is jelzi előre, nehogy megijedjek. Ezek a jelenetek jutnak eszembe mindig, amikor felteszik nekem a kérdést a true crime írás kapcsán: *nem félsz, amikor egy gyilkossal találkozol?* Eleve nincs mitől félnem, hiszen biztonságos közegben vagyok, felügyelnek bennünket. Az ő esetében viszont soha, egyetlen pillanatra sem fordult meg a fejemben, hogy bántana, ha esetleg lehetősége lenne rá. Ösztönösen érzem, hogy nem tenné.

– Miközben dolgoztam, bejelentették, hogy a Gábor Dénes Főiskola Nyíregyházán is elindít egy kihelyezett informatikai tagozatot. Rögtön arra gondoltam, hogy a számítástechnika a jövő, ráadásul a jelenlegi munkámhoz is kapcsolódik. Ez nekem való! Felkerestem az igazgatót, aki vázolta a lehetőségeket. A képzés másnak három évig tartott. Nekem öt volt – mosolyodik el Sándor.

Itt szereztem végül diplomát, de közben ráébredtem, hogy a programozás nem az én asztalom. Sokkal inkább a menedzsment vonzott: más elkészíti a terméket, én pedig eladom.

A válásom után hitelre volt szükségem a vállalkozásom fejlesztéséhez. Bementem a helyi CIB Bankba, ahonnan rövid úton elküldték: ilyen kis forgalmú cég nem felel meg az elvárásainak. Másfél évvel később aztán, amikor már jobban ment a bolt, váratlan fordulat történt: két hölgy jelent meg az irodámban, egy ajánlattal a CIB-től. Az egyik az ügyintéző volt, akivel korábban találkoztam, a másik viszont egy feltűnően csinos nő. Nem tudom, hogy az ajánlatuk volt-e annyira csábító, vagy inkább a bájos barna hölgygel való újbóli találkozás vonzott, de igent mondtam a későbbi egyeztetésre.

Így találkoztam Zsanival. Azonnal megfogott a közvetlensége. Olyan mosollyal köszöntött másnap, amikor a megbeszélt időpontra megérkeztem hozzá a bankba, amit nehéz volt nem észrevenni. Őszinte és magabiztos volt. Egész délután beszélgettünk, a záróra szakította félbe a találkozót. Elköszöntem tőle, de alig értem az autómhoz, amikor már hívott: *„Azt nem árulta el, hogy hol szokott vacsorázni.” Tudtam, hogy ez hová vezet, és egyáltalán nem volt ellenemre belemenni a játékba.* Felajánlottam neki két lehetőséget: egy belvárosi éttermet, vagy egy saját készítésű vacsorát nálam. Az éttermet választotta, az este mégis nálam ért véget.

Ezzel kezdetét vette egy közel hét évig tartó kapcsolat. Mindketten elváltak voltunk, tehát megtapasztaltuk már, milyen, ha az ember csalódik. Ő volt az, aki mellett igazán megnyílhattam, akivel először borozgattam esténként, miközben nagyokat beszélgettünk. A testiség is rendben volt köztünk, mindenben nagyon stimmelünk. Az egész kapcsolat természetes és igazi volt. Nem sokkal később vett egy házat, és összeköltöztünk.

Az elején minden simán ment, de hamar megjelentek az együttélés apró konfliktusai. Például az, hogy ő szoros kapcsolatot ápolt a volt anyósával, aki – talán érthetően – a fia vetélytársaként tekintett rám, ezért nem kedvelt. Mondott rám mindenfélét, és gyakran éreztem úgy,

hogy szándékosan éket akar verni közénk. Emlékszem egy esetre, amikor vacsorával vártam, ő viszont szó nélkül az anyósánál maradt egész este. Hiába küldtem neki SMS-t, semmilyen válasz nem érkezett. Végül, amikor nagyon későn hazaért, nem értette, miért vagyok dühös. Úgy viselkedett, mintha teljesen természetes lenne, hogy bármiféle jelzés nélkül nem jön időben haza.

Észreveszem, hogy ez a viselkedésminta valamiért folyton visszatér Sándor kapcsolataiban. Általában a férfiak panaszkodnak arra, hogy a nők túl kisajátítóak, rosszul viselik, ha ők eljárnak otthonról, elvárják, hogy mindenről beszámoljanak – küldjenek SMS-t, folyamatosan hírt adjanak magukról. Sándor férfiként ugyanígy viselkedett. Ugyanolyan elvárásai voltak a párjaival szemben: a kapcsolatot minden más fölé helyezte, és azt akarta, hogy a társa is ugyanezt tegye. Ez a fajta hozzáállás a nők számára könnyen kisajátítónak tűnhetett, és egy idő után zavaróvá válhatott.

– Ha húszévesek lennénk, ez talán nem lenne probléma – mondja. – Akkor még belefér, hogy az ember mindennel foglalkozik egyszerre, és minden ugyanolyan fontos. De harminc fölött jó, ha az ember már tudja, mit akar, és fel tudja állítani a fontossági sorrendet.

Elérkezett a kapcsolatunknak az az időszaka, amikor egyre többet veszekedtünk. Később kölcsönösen próbáltuk féltékennyé tenni egymást, és szép lassan megjelent a „se veled, se nélküled” dinamika. Eközben a vállalkozásom nem élte túl a konkurenciaharcot, és a végzettségemnek megfelelő munkát sem találtam helyben, így végül Budapestre költöztem. Ennek ellenére nem szakítottuk meg a kapcsolatot. Találkoztunk, előfordult, hogy egy konferencia miatt felutazott Pestre, és a hétvégét együtt töltöttük. Viharos időszak alakult, a kapcsolatunk tele volt szenvedéllyel, veszekedésekkel és nagy szeretkezésekkel.

Tisztelt Címzett!

Sajnos a volt párom (Bereczki Sándor) veszélyesen megfenyegetett engem, és egyben az alábbiak szerint a munkahelyemen, a CIB Bank Zrt. Debreceni fiókjának munkatársait is. A CIB Bank Zrt. Debreceni fiókjának fiókgazdátja vagyok.

A fenyegetés konkrétan a következő:

Azért, hogy ne legyen munkám, illetve felelősségre legyen vonható mint vezető, fegyvert vásárol (sejtésem szerint gépfegyvert; mai telefonbeszélgetésünkör jelezte, hogy április 16-án lesz meg), és bejön a debreceni bankfiókba, és mindenkit kivégez (kivéve a terhes nőket), legvégül engem is, ha úgy alakul (a bankfiók 3. szintjén van az irodám).

A fenyegetés háttérében a következőket fontos tudni:

- Székely emberről van szó, 1989-ben jött Magyarországra, elvált, egy fiúgyermeke van.
- Cca. 7 éve ismertem meg, az első két év után szerettem volna szakítani vele, de már akkor erőszakkal fenyegetett (magát megöli, engem megöl, a munkahelyemen csinál botrányt, stb.), ha elhagyom – a békesség kedvéért és sajnos félelemből is benne maradtam a kapcsolatban.
- Két-három hete jutottam el arra a pontra (5 év után), hogy bármivel fenyeget, nem tudom folytatni a kapcsolatot. Ezt határozottan elmondtam neki, erre jött a fenti fenyegetés.

(...)

Nem tudom, hogy mennyire kell komolyan venni a fenyegetését (a közmondás is azt mondja, hogy amelyik kutya ugat, az nem harap), de felelős munkakörben dolgozom, és ennek megfelelően úgy gondolom, hogy meg kell tennem a feljelentést.

Természetesen párhuzamosan hivatalból tájékoztattam a fentiekről a CIB Bank Zrt. Bankbiztonsági Főosztályát is, és kértem a segítségüket, tanácsukat, elsősorban természetesen abban, hogy a debreceni fiókban ne történjen incidens.

Debrecen, 2007. április 02.

– Zsanival nem sikerült szépen lezárni a közös történetünket. Feljelentett engem. Megsértődött, mert szerette volna, hogy lemenjek hozzá, de én már nem akartam. Pontot akartam tenni a kapcsolatunk végére.

Féltékenységében és sértettségében kitalált egy történetet arról, hogy én fegyverrel akartam agyonlőni mindenkit a bankfiókban, ahol dolgozott.

A Debreceni Városi Bíróság az eljárást 2007. június 25-én a sértett kérésére megszüntette. Sértett azért terjesztette elő a kérését, mert a közte és Bereczki Sándor közti kapcsolat oly mértékben rendeződött, hogy már nem tulajdonít nagy jelentőséget a feljelentésben leírtaknak.

– Soha nem fenyegettem ilyesmivel, ez egyszerűen nem történt meg. Ezt az is bizonyítja, hogy később visszavonta a feljelentését, és végül jó viszonyban váltunk el. A mai napig szeretettel gondolok rá.

Nem tudom nem észrevenni a vészjósló mintázatot. Zsanett kísértetiesen hasonló esetről ír, mint amiről – ahogy később látni fogjuk – az áldozat

is hagyott írásos nyomot a gyilkosság előtti napokban.

Mindketten ugyanazt állították: Sándor az agyonlövésükkel fenyegetőzött.

Hiába állítja a férfi, hogy mindez hazugság, és ő soha nem mondott ilyet, a két nő – egymástól teljesen független – vészjelzése finoman szólva is elgondolkodtató. Vagy létezik, hogy tényleg véletlen egybeesésekről beszélünk?

Mindenképpen szerettem volna felkeresni Zsanettet, hogy megkérdezzem a fenti esetről. Ez volt az első dokumentált alkalom, amikor Sándor agresszívan bánhatott egy nővel, és esetleg fenyegette is. Kíváncsi voltam, mi állhatott a feljelentés visszavonásának hátterében, és hogyan rendeződhetett úgy ez a kapcsolat, hogy már „*nem tulajdonított nagy jelentőséget*” egy életveszélyes fenyegetésnek.

Vajon ez egy bántalmazó kapcsolat volt? Vagy csupán egy hosszúra nyúlt, szenvedélyes, viharos viszony? Mindkettőt el tudom képzelni, ezért éreztem fontosnak megismerni az ő álláspontját. Megtaláltam őt a Facebookon. A profilképről egy középkorú, kedves arcú nő nézett vissza rám. Írtam neki néhány sort, és ismerősnek jelöltem, hogy biztosan megjelenjen nála az üzenetem. Napok teltek el, de nem kaptam tőle választ. Azt sem láttam, hogy elolvasta volna, amit küldtem.

Egy közös ismerőst jelzett a rendszer, így végül hozzá fordultam segítségért. Megkérdeztem, mit tud róla, és vállalná-e, hogy átadja neki az üzenetemet.

A válasz lesújtott.

Kiderült, hogy a nő 2023 tavaszán, egy súlyos betegség következtében, tragikus hirtelenséggel elhunyt.

Az élet úgy hozta, hogy nekem kellett elmondanom Sándornak Zsanett halálhírét.

Láttam rajta, hogy őszintén megrázta a dolog. Pedig közel két évtizede nem látták egymást. Mégis, a tudat, hogy a nő valahol él és

boldog, eddig számára is megnyugtató volt.

VII.

– Meséljen a fiával való kapcsolatáról – kérem őt.

– A válasom után mindennél fontosabb volt, hogy Zsolttal szoros maradjon a kapcsolatunk. Anyagilag végig támogattam őt, és nem számított, hol voltam, kéthetente mindig meglátogattam. Nem volt olyan, hogy elhanyagoltuk volna egymást. Ha valami miatt mégsem sikerült, akkor hétköznapi este mentem, vagy Skype-oltunk. A lényeg az volt, hogy érezze: mindig számíthat rám. Emlékszem egy péntek délutánra, amikor a hétvége helyett kicsit korábban tudtam elutazni hozzá. Épp tornaórájuk volt, korcsolyázni mentek, így elkísértem őket. A pályán ott volt néhány srác, akikről messziről látszott, hogy ők a környék bajkeverői. Láthatóan nemcsak éltek, hanem uralták is a pályát, terrorizálták a kisebb gyerekeket. Nem volt szimpatikus a viselkedésük, ezért néha direkt eléjük fékeztem, és hagytam, hogy lepattanjanak rólam. Az egyikük odalépett hozzám, és megfenyegetett, hogy hívja az apját. Nyugodt hangon válaszoltam neki: *„Rendben, én meg hívom a rendőrséget.”* Aztán ránéztem, és hozzátettem: *„Ő pedig a fiam. Ezeket a gyerekeket mostantól kerüljétek. Őt és a barátait hagyjátok békén!”*

Egy pillanatra csend lett körülöttünk. A tanár néni hálás mosollyal lépett oda hozzám, megköszönte a segítségemet, és azt is megkérdezte, hogy máskor is jövök-e, mert szívesen meghívna egy teára. Az arcán a félmosoly arra utalt, hogy akár többet is el tudna képzelni velem.

Mondtam neki, hogy nagyon kedves, de ezt az időt a fiammal szeretném tölteni.

Estére mozi tervezünk. Mozi előtt mi Pepsi helyett mindig könyvet vettünk – meséli. – Ez a szokás azért alakult ki, mert az édesanyja panaszkodott, hogy Zsolt egyáltalán nem olvas. Nem tudta rávenni. Mondtam neki, hogy nyugodjon meg, majd én megoldom. Bereczkisen. Először finoman közelítettem: *„Miről beszélsz a csajokkal?”* – kérdeztem tőle. *„Hát, ők kérdeznek, én meg válaszolok”* – felelte. Mondom jó, de az rövid. És utána mit csinálsz? Csak nézel? Aztán hozzátettem: *„Ha van szókingcsed, akkor tudsz beszélgetni velük. Ha mást nem, beszélj, mondjuk, egy madárról! Például, hogy volt egy rigó az udvarunkon, amit megkergetett egy varjú. Miért? Mert a fészke körül járkált. Na, ha ezt elmeséled, meglátod, csak lesnek majd. Nem értik, és kíváncsiak lesznek, mit hozol ki ebből, mert egész másról beszélsz, mint a többiek. És így mindig lesz egy jó beszédtemád, például elmondhatod, milyen könyveket olvasol éppen.”*

Akkoriban hatodikos, hetedikes lehetett, és ekkor jelent meg a Harry Potter. Az érdekelte, mert a többiek is ezt olvasták. Így mozi előtt mindig elmentünk a könyvesboltba. Tettem neki egy üzleti ajánlatot: *„Elolvassol öt könyvet, amit én ajánlok, és cserébe veszek neked tíz könyvet, amit te szeretnél. És csak az egyharmadát fizeted te. A zsebpénzedet értékbe investálsz, mit szólsz?”* Beleegyezett. *„Jó, akkor mit olvassak?”* – kérdezte.

Az én öt könyvem között ott volt például az *Olajkirály* és a *Grand kapitány gyermekei*. Ő pedig farkasos és vámpíros könyveket választott. Emlékszem, hazavitte a könyveket hatalmas szatyorban, alig bírta el, és olyan aranyosan féltette, mintha valaki elvehetné tőle.

Néha, amikor olvasott, felhívott, hogy kérdezzen valamit. Kérdeztem tőle: *„Van térképed?”* *„Az nincs, de itt az internet”* – felelte. Én meg:

„Akkor nézd meg, hol van Patagónia, Argentína, milyen állatok élnek ott!”

Elmosolyodom, mert eszembe jut, ahogy Marosvásárhelyen egy anyuka sok évvel ezelőtt ugyanígy tanította a kisfiát.

– Budapesten végül egy olyan cégnél kezdtem el dolgozni logisztikai igazgatóként, amely az ország összes benzinkútját ellátta a shopos termékekkel. Az édességektől kezdve minden mással. Itt ismertem meg életem szerelmét, Melindát is.

Átvettem a munkát, és már az első napon dobtam egy hátast: soha életemben nem láttam még ilyen trehány, piszkos, igénytelen raktárt. Az árut csak úgy beömlesz- tették, a hely teljesen kaotikus benyomást keltett. Nem akartam elhinni, hogy ilyen létezik. Innen szép nyerni – gondoltam, és rögtön elkapott az a fajta tenni akarás, amit nagy kihívások esetében számtalanszor éreztem már az életemben.

Sándorral könnyedén haladnak a beszélgetéseink, de mindig akkor válik igazán szenvedélyessé, amikor a munkája kerül szóba. Szinte ragyog, ahogy belemélyed.

Munkamániás – ez nem is kérdés.

Hiába próbálom újra és újra visszaterelni a beszélgetést a magánéleti témákhoz, ő azonnal visszakanyarodik a raktárak kialakításának részleteihez, a lopásmegelőző technikáihoz, vagy éppen a kamionok parkolásának rendjéhez.

Talán ezért ennyire lelkesedő, mert igazi sikerélményei a munkájában voltak.

– ...Melinda... – A nő nevének említésével finoman jelzem, hogy szívesebben hallgatnék róla, illetve Sándor érzelmeiről.

– A cégnél a területi képviselők már évek óta együtt dolgozták – mesél tovább Sándor, mintha meg sem hallana. – Szegények naponta pakolták

az árut a kocsikba, s vitték a benzinkutakra. Téli díszek, Ferraris ajándékok a Shellhez, saját márkás termékek a MOL-hoz. Minden külön csomagolva. A shopokat töltötték fel édességekkel, chipsekkel, olajjal, kormányvédővel. A raktárban pedig ott sorakoztak még az élelmiszer-alapanyagok is, amelyeket iskoláknak és kórházaknak szállítottunk...

– Melinda – próbálkozom újra.

A mosolyom türelmesen kedves, de lopva az órára pillantok. A börtönben szigorúan betartják a beszélgetésre engedélyezett időkeretet, és kezdünk kifutni belőle.

– Melinda területi képviselő volt – áll kötélnek Sándor. – Pont az esetem: gyönyörű, szőke, magas, fantasztikusan nézett ki. Kilenc évvel fiatalabb nálam. Dolgozott ott több hasonló korú, csinos, egyedülálló nő. Én pedig odakerültem elvált férfiként, gyorsan megkezdődött a hajtóvadászat. Néhányan olyan pofátlanul nyomultak, hogy el sem hittem. De Melinda nem ilyen volt, egyértelműen kitűnt közülük. Ő karakán csaj volt. A kapcsolatunk is úgy kezdődött, hogy összevesztem vele.

A kamionokkal akadtak problémák. Este néha úgy parkoltak le az autók, hogy a kamionok nem fértek el. Ezért bevezettem egy parkolási rendet, amit Melinda nem tartott be. Egyszer, amikor megint szabálytalanul parkolt, beállítottam egy kamiont a háta mögé. Nem tudott se ki-, se beállni. Megmondtam neki, hogy két opciója van: vagy elmegy a cégtől, vagy beáll a sorba.

– Gondolom, valójában imponált önnek a karakán nő, aki nem fogadta el a főnök szabályait – vetem fel.

– Nem, tévedés – ellenkezik. – A munka az munka. Senkinek nem engedtem meg, hogy felrúgja a rendet. A céget rendbe kellett hozni, ehhez pedig fegyelem szükségeltetett. A többi között biztosítani kellett a

beszállítóknak a parkolás lehetőségét. Ha elküldték nekünk egy kamiont, és az nem tudott beállni, kötbért fizettettek. Ennyire egyszerű. Melinda nem akarta megérteni, azzal, hogy ő, ha csak két percre is, de beáll valahová, felrúgja a szabályokat.

A hosszú felvezetés után a kapcsolat kezdetét végül néhány percben foglalja össze. Egy közös munka során vidékre utaztak, ahol együtt ebédeltek, és ekkor a vagány területi képviselő végre feltette a kérdést a főnökének: „Mit csinálsz este? Vagy holnapután? Vagy hétvégén?” Sándor pedig elhívta kirándulni. Így kezdődött 2007-ben a kapcsolatuk.

Érdekes, hogy míg az egymásra találást rövidre zárta, amikor a nőhöz fűződő érzelmeiről kezd mesélni, csak ügy dőlnek belőle a szavak:

– Ahogy már Zsaninál is említettem, az ember fiatalon, amikor még pörög az élete, dolgozik, éli a mindennapokat, nehezen fogadja el a párkapcsolatban szükséges kompromisszumokat. Nem akarok alkalmazkodni a másik napirendjéhez, nem szeretnék mindig figyelembe venni valaki mást a döntéseimnél. Elég, ha hétvégén találkozunk, nagyokat szeretkezünk, és jól érezzük magunkat együtt. Hét közben pedig élje mindenki a saját életét. Aztán idővel ez megváltozik. Már hétköznapi is jó lenne, ha ott lenne valaki. Ha hallanám, ahogy szuszog mellettem... – Röviden elhallgat. – A többit nem tudom. Már nem élhettem meg szabadon, hogy milyenek a párkapcsolatok idősebb korban. De azt láttam, hogyan éltek anyumék. Nem volt mindig könnyű nekik, de összetartottak. És ezt most azért mesélem el, mert Melindában láttam meg ennek a lehetőségét. Bárhogy alakult az élet, ő mindig megtalálta a jó oldalát. Mosolygott, amikor kellett, komoly volt, amikor arra volt szükség. Kiállt mellettem, számtalan helyzetben.

Most már pontosan tudom, ő volt az életemben az igazi.

Minden olyan természetes volt vele. Mindenki kivette a részét a házimunkából, nekem sem esett nehezemre időnként betenni egy mosást. Nem költekezett feleslegesen, de megértette, hogy az életet élvezni kell. És ehhez a legtöbb esetben nem kell pénz.

Körülötte mindig volt nevetés, vidámság. Fára mászott Zsolttal, és a végén már locsolócsővel kellett spriccelnem őket, hogy lejöjjenek, hatalmas nevetések közepette.

Jó volt tudni, hogy ugyanolyan fontos voltam neki, mint ő nekem. Ha hívtam, és nem tudta felvenni, nem csupán kinyomott, hanem küldött egy üzenetet, hogy dolgozik és visszahív. Apróság, de nekem csak ennyi kellett. Ebből tudtam, hogy számítok neki, ettől voltunk társak.

Gyakran hívtam üzleti vacsorákra. Nem akart leuralni, nem akart középpontba kerülni. Kedves volt, mosolygós, kiegészített engem. És fordítva is ugyanez. Ha én kísértem el őt, hagytam, hogy tündököljön, én pedig végtelenül büszkén figyeltem őt.

Tetszett, hogy természetes nő. Ha az alkalom megkívánta, kicsinosította magát, de a hétköznapiakban simán eljött velem smink nélkül bárhová. És én úgy is csoda szépek láttam. Mindent együtt csináltunk. Főztünk, filmeket néztünk, élveztük az együtt töltött időt. Szerettünk sportolni: korcsolyáztunk, bringáztunk, kirándultunk. Nagyon jó volt.

Gondoskodó társ volt, és kiváló társaság. Éjszakákig beszélgettünk. Mindig akadt közös témánk, kacagtunk rengeteget. Leginkább másokon, de ha kellett, magunkon is. Voltunk Rodoszon, Szantorinin, Egyiptomban, Tirolban, Erdélyben, és bejártuk egész Magyarországot.

2009-ben nyaraltunk együtt Szantorinin – eleveníti fel az emléket. – Gyerekkori álmom volt, hogy eljussak oda, szerepelt a bakancslistámon. Szerencsés vagyok, mert ennek a listának végül minden pontja megvalósult. Apróságok voltak: megnézni Londonban az őrségváltást,

elutazni Szantorinire, megtudni, hogy gyártják a csapágygolyót, és megérteni, hogyan számolják ki, hová esnek pontosan a csillagok.

– Azt kapta Szantorinitől, amit várt? – kérdezem, mert úgy tűnik, hogy ez egy kiemelten fontos helyszín számára.

– Addigra már rengeteg helyen jártam, sok tapasztalatot szereztem, és rájöttem, hogy nem az számít, hová megyek, hanem az, hogy kivel. Teljesen mindegy, hogy elutazunk Szantorinire, vagy csak a város végére egy tó partjára, ahol felhúzzunk egy sátrat, és nézzük a naplementét. A lényeg az, hogy együtt legyünk. Görög salátát csinálunk, sütünk mellé csirkemellet, és iszunk egy jó pohár rozét. Ez volt a kedvencem, és nem is kellett semmi más.

Körbejártuk Szantorinit. Egy csésze kávé 3-5 ezer forint volt, mert két héttel korábban Angelina Jolié ott forgatta a Tömb Raidert. Minden a turizmusra és a lehúzásra épült. Az éttermek próbáltak becsábítani minket azzal, hogy tőlük látszik a legszebben a naplemente. Az egyik helyen oldalra mutattam, ahol éppen vörösen izzón ment le a nap. A hoszteszlány elnevette magát, és azt mondta: *„Egyébként a konyhánk is jó.”*

– Annyira idillien festi le a Melindával való kapcsolatát, hogy nehéz elképzelni, mi árnyékolhatta be a képet – vetem fel.

– A kapcsolatunk kezdetén én munkahelyet váltottam, később pedig Melinda is átment egy másik céghez. Sajnos ott nem érezte jól magát, nem úgy bántak vele, ahogy megérdemelte volna. Az, hogy már nem dolgoztunk egy helyen, elkezdte aláásni a bizalmat. Egyre féltékenyebb lett. Napközben rendszeresen felhívott, és ha nem vettem fel, számonkért. Olyan is volt, hogy szelfiket kért tőlem, tudni akarta, épp hol vagyok, és mit csinálok.

Persze a feltékenység kölcsönös volt. Egyszer például én láttam meg őt egy benzinkúton egy helyes értékesítő sráccal. Feltűnően kedvesek voltak egymással. Bevallom, nem esett jól.

A konfliktusok hatására végül Melindával is elindult egy „se veled, se nélküled” kapcsolat, ami még akkor is tartott, amikor Pécsen kezdtem el dolgozni a sörfőzdében. Ő egy Pest melletti kisvárosban lakott, ezért kezdetben kétlaki életet éltem: hétköznapi Pécsen voltam, hétvégén már vele.

A munka a sörfőzdnél életem egyik legnagyobb kihívása elé állított, de amikor megpályáztam ezt a pozíciót, még nem tudtam, mekkora feladat vár majd rám. Fontos volt számomra, hogy a végzettségemnek és főleg a gyakorlati tapasztalatomnak megfelelő pozícióban helyezkedjek el, ezért örültem az ajánlatnak. Aztán amikor elkezdtem dolgozni, egyszer csak bejelentették, hogy mégsem logisztikai igazgató leszek, hanem egyszerű vezető.

„*Hohó*” – mondtam, és azonnal megírtam a felmondásomat, amit letettem a tulajdonos asztalára. Értetlenül nézett rám. Elmagyaráztam neki, hogy eredetileg más pozíciót és feltételeket ígértek nekem. Nem beszélve arról, hogy a szerződéseim szerint hozzám tartozott a logisztika, a szállítmányozás, a raktározás, a beszerzés, az alapanyagok, a speciális anyagok, a biztonság – és kezdetben még a marketing is. Akkor elmosolyodtam: „*Komolyan azt gondolja, hogy logisztikai vezetőként mindezt megcsinálom? Nem erre szerződünk.*”

Elkezdtem sorolni az elvárásaimat: minimum 140 négyzetméteres ház két garázzsal, két fürdőszobával és jacuzzival. Egy közép-felső kategóriás autót szeretnék, a külföldi konferenciákra szállást és repülőjegyet. A tulajdonos azt mondta, ez túl sok. „*Akkor már itt sem vagyok*” – vágtam rá.

– Komolyan gondolta, hogy kísétál, felül a vonatra, és otthagyja Pécsét, vagy játszmázott? – kérdeztem gyanakodva.

– Tudtam, hogy ott tartanak – feleli magabiztos mosollyal. – Végül megállapodtunk: kaptam három hónapot, hogy bizonyítsak, és ha sikerül, megkapom, amit kérek.

„*Rendben, írjuk alá!*” – mondtam, így lehettem három hónap után logisztikai igazgató. Fogalmam sem volt egyébként, hogy a következő év valóban az éjjel-nappal tartó munkáról fog szólni. Annak érdekében, hogy kirántsuk a céget a csőd széléről. Két hét alatt spóroltam nekik 200 millió forintot. Egy év alatt pedig visszalapátoltunk 1,2 milliárdot, és még 800 milliót spóroltam a beszerzéseken.

Ami Melindát illeti, közben hol ő jött hozzám, hol én utaztam hozzá hétvégére. De a folyamatos féltékenység miatt ez a távkapcsolat nem volt tartható. Végül megbeszéltük, hogy el kell engednünk egymást. Mindkettőnknek a jövőjére kellett koncentrálni, amit, úgy tűnt, nem együtt fogunk építeni.

VIII.

Az elmúlt alkalmak során a múlt olyan szakaszait érintettük, amelyek még nem mutattak egyértelműen a drámai végkifejlet felé. Ezúttal viszont egy mérőföldkőhöz érkezünk: eljutunk ahhoz a naphoz, amikor Sándor megismeri Ivettet.

Ezen naptól kezdve minden esemény és döntés a tragédia irányába vezet. Nem véletlenül válaszolta korábban Sándor arra a kérdésemre, hogy melyik pillanatban változtatna, ha tehetné: *„Abban az elsőben. Be kellett volna mutatkozni udvariasan, aztán továbbmenni. Nem beszélgetni, nem flörtölni a helyes ügyvédnővel. Egyszerűen csak menni.”*

Hát, igen. Ha előre tudjuk, hogy elesünk, akkor megállunk, de az élet nem így működik. Akkor, ott senki nem sejtette, hogy egy ártatlan kora nyári flört milyen veszélyeket rejthet.

Sándor ekkor már két éve élt Pécsen, ahol a sörfözde logisztikai igazgatójaként dolgozott. Komoly elismerést vívott ki magának: része volt abban, hogy a veszteséges cég talpra álljon, és immár csak a napi működés, illetve a fejlesztések jelentettek kihívást. Bár néhány munkakapcsolata az évek folyamán szorosabbá vált, igazi barátságai nem születtek.

Ivett viszont teljesen más világban élt. A vonzó, hosszú fekete hajú, csinos alkatú és erős kisugárzású nő társasági ember volt. Számos férfi

figyelmét felkeltette. Ráadásul nemcsak külsejében, de szakmailag is kiemelkedett: sikeres ügyvédként tisztelték. Esetében az elegancia és a magabiztosság kéz a kézben járt.

– 2010 májusában épp egyedülálló voltam, és vágytam egy társra – kezdi mesélni a találkozásuk napját. – Valakire, akivel programokat szervezhetek, színházba vagy kirándulni járhatok. A munkám lekötött, de a magánéletemből nagyon hiányzott valami. A sörfőzde május elején hagyományosan sörmajálist rendezett Pécsen. Ez a rendezvény minden évben hatalmas népszerűségnek örvendett, különösen a családok körében. A gyerekek számára rengeteg izgalmas programot kínált: játszóházakat, színes műsorokat, kreatív foglalkozásokat, míg a felnőttek élvezhették a színvonalas koncerteket, ínycsiklandó ételeket, és természetesen a sört, minden mennyiségben. Ez a sokoldalú kínálat tette igazán különlegessé az eseményt, amelyet mindenki izgatottan várt, és amelynek légköre egyszerre volt vidám és közösségteremtő. Korábban ingyenes volt a belépés, de ebben az évben jelképes belépődíjat vezettünk be, amit a látogatók lefogyaszthattak: egy jó sörre vagy perecre válthatták a megvásárolt jegyet. Sikerült elérnem, hogy minden dolgozóm kapjon ingyen karszalagot, amihez ráadásként egy lángos és egy korsó sör is járt. Úgy gondoltam, vezetőként kötelességem, hogy a kollégáim érezzék: értékelem a munkájukat. A rendezvény 2010. május 6-9. között zajlott. Logisztikai igazgatóként nemcsak reprezentálni akartam, hanem ténylegesen jelen lenni: beszélgetni a partnerekkel, és erősíteni az együttműködést.

Felöltöztem a tőlem megszokott eleganciával. Mindig sötét öltönyben és fehér ingben mentem az ilyen eseményekre. A tükörből egy fess férfi nézett vissza rám – meséli, és mosoly fut végig az arcán. – Amint megérkeztem, azonnal elkezdtem képviselni a cégünket. Ez az esemény nemcsak egy egyszerű majális volt, hanem egy fontos

lehetőség a kapcsolatok építésére és ápolására. A város vezetőitől kezdve a helyi nagyvállalatok képviselőin át az aktuális és lehetséges beszállítóinkig mindenki ott volt, akivel érdemes szót váltani. Kötelességemnek éreztem, hogy mindenkivel beszéljek egy kicsit: a vezetőkkel a város gazdasági fejlődéséről, a partnerekkel az együttműködés további lehetőségeiről, és a potenciális beszállítókkal arról, hogyan illeszthetnék be a kínálatukat a mi rendszerünkbe.

Nemcsak a szakmai eszmecserék voltak fontosak, hanem az is, hogy megmutassam: a cégünk nem csupán egy üzleti partner, hanem aktív szereplője és támogatója a helyi közösségnek. Ezért ügyeltem arra, hogy a beszélgetések ne tárgyilagosak legyenek, hanem egyben személyes hangvételűek is.

Ez a nap számomra nem a lazításról szólt, hanem arról, hogy jelenlétünket és szerepünket minél jobban megmutassam, miközben biztosítom, hogy minden érintett érezze a figyelmünket és elkötelezettségünket. Akkor még nem is sejtettem, hogy ott találkozom majd valakivel, aki az egész életemet megváltoztatja. A volt vezérigazgató mutatta be nekem a három feltűnően csinos nőt, akiket viccesen csak nehézbombázóknak nevezett. Számomra azonban legalább ennyire fontos volt, hogy nemcsak csinosak, hanem – mint később kiderült – remek beszélgetőpartnerek is voltak.

Amikor bemutatott nekik, igyekeztem a legnagyobb tisztelettel közelíteni hozzájuk. „Örülök, hogy megismerhetem önöket, hölgyeim...” – mondtam udvariasan. Erre azonnal mosolyogva helyreigazítottak: „Nem vagyunk ennyire öregek, tegeződjünk inkább!”

Ivett ekkor 36 éves volt, Sándor pedig 43. Ahogy mesél, szinte látom magam előtt az első találkozás pillanatát. A kezdeti könnyed csacsogásból egy olyan kapcsolat kezdett kibontakozni, mely mindkettejük életét örökre megváltoztatta.

– A három nő egészen más világ volt, mint én. Más volt a humoruk, állandóan incselkedtek. Ez tetszett nekem – ismeri el Sándor. – Bemutatkoztak: Judit, Ivett és Regina. „*Én pedig Bereczki vagyok. Bereczki Sándor*” – teszi hozzá, mintha újra ott állna velük szemben, kiszakadva a valóságból, a szűk börtöncellából.

Szóba került, ki mivel foglalkozik, de Ivett huncut volt és titokzatos. Nem árulta el azonnal, hogy ügyvéd, inkább arra kért, találgassak. Elvicceltem a dolgot, és azt mondtam, szerintem kuruzsló lehet. Persze mind a hárman nagyot kacagtak. „*Ó, hallottátok? Kuruzsló, én?*” – nevetett Ivett, és a hangjában volt valami, ami minden férfit rabul ejtett volna.

Ahogy beszélgetésbe elegyedtünk, ő egyre többet mosolygott, játékosan évődött velem, és nekem is egyre jobban tetszett ez a dinamika.

A rendezvényen volt egy VIP-részleg, ahová csak meghívással lehetett belépni. A lányok kérdezték, meghívom-e őket oda, de úgy tették fel a kérdést, mintha provokálni akarnának: „*Na, mennyit kell még várnunk, hogy bejussunk?*” Mosolyogva mondtam, hogy: „*Gyertek csak, úgyis arra megyek.*” Aztán hozzátettem: „*De mit kapok cserébe?*” Ez volt az első pillanat, amikor én is beszálltam a játékba.

Amikor megkérdezem tőle, a három lány közül Ivett tetszett-e neki a legjobban, meglepő választ kapok.

– Külsőre egyik lány sem tetszett igazán. Mindig a Melinda- típusú nőket szerettem, a magas, vékony alkatúakat, Ivett pedig alacsony volt. Ami viszont már az elején magával ragadott, az az intelligenciája és a kimértsége. Volt benne valami lenyűgözően taktikus és szervezett. És az, hogy az este folyamán rám bízta magát, például azt választotta, amit

én ettem, imponált nekem. Talán ez volt az első és egyetlen alkalom a kapcsolatunkban, amikor hagyta, hogy én irányítsak.

Mint kiderült, a lányok elsősorban a Péterfy Bori-koncert miatt jöttek. Bevittem őket a színpad előtti VIP-részlegbe, ahonnan egészen közelről nézhettük a fellépést.

Táncoltunk, nevettünk, és persze a koncert alatt Ivett egyre több figyelmet kapott tőlem. Egy lassabb számnál Bori észrevett minket, és invitált engem a színpadra. Hirtelen minden szem rám szegeződött, de én nemet mondtam. „*Dehogyan megyek!*” – feleltem. „*De igazgató úr, hát fél valamitől?*” – kérdezte Bori, és Ivett is biztatott. De én visszafogottabb vagyok. Az én világomban nem így működtek a dolgok, nem szerettem volna ennyire exponálni magam. Csak álltam ott, és mosolyogva nemet intettem neki.

Ahogy hallgatom Sándor történetét, egyértelmű, hogy Ivett már az első pillanattól kezdve egy felfedezni vágyott új világ volt számára. Az az elegáns, magabiztos flörtölés, az apró provokációk és az a könnyedség, amivel kezelték egymást, újfajta izgalmat és kihívást hozott Sándor életébe.

A beszélgetésünk váratlan fordulatot vesz, amikor egy biztonsági ellenőrzés miatt pár percre ki kell mennem a folyosóra. Mivel hirtelen szakad meg az eszmecsere, elfelejtem kikapcsolni a diktafont, így az továbbra is rögzít. Csak később, a leirat készítésekor veszem észre, hogy nem télenkedett. „*Egy... kettő... három... hangpróba... egy... kettő... három.*” Miközben dolgozom, jót mosolygok ezen az apró közjátékon.

A beszélgetésünk helyszínére visszatérve felvetem Sándornak, hogy ilyen adottságokkal aligha lehetett nehéz csajozni: sörátor, koncert, VIP-belépő. „*Sok nőnek imponálna egy ilyen első találkozó*” – jegyzem meg.

Sándor aprót bólint, majd hozzáteszi: ami igazán megmaradt bennük abból az estéből, az Péterfy Bori *Hajolj bele a hajamba* című száma lett. Elmeséli, hogy a sláger szinte azonnal a közös dalukká vált, a kapcsolatuk alatt később is gyakran hallgatták együtt.

– Mindig felidézte bennem azt az estét, amikor először találkoztunk – mondja, és egy pillanatra elmereng. – A koncert végeztével a lányok fáradtan sóhajtottak. „*Jó lenne leülni, és inni egy pohár bort!*” – mondták. „*Remek ötlet..*” – válaszoltam szarkasztikusán: – „*Tekintve, hogy egy sörfőzdében vagyunk.*”

Kis keresgélés után találtam bort és dugóhúzót is, majd meghívtam őket az irodámba. A portás pillantása megért volna egy fotót, amikor meglátta, hogy három csinos nővel tartok felfelé.

Kerítettünk poharakat, és egyre felszabadultabb hangulatban folytattuk a beszélgetést. Szóba került minden: az élet apró örömei, a munkánk, végül pedig a családi állapot. Elmondtam nekik, hogy amióta létezik Facebook, mindig feltüntettem az aktuális párkapcsolati státuszomat, és hogy éppen egyedülálló vagyok. Ivett játékosan megkérdezte: „*Azért a nőket szereted, ugye?*” Akkorra már egyértelművé vált, hogy érdeklődik irántam.

Ezután a gyerekvállalásról kezdtem őt kérdezni, ami azonnal felkeltette a többiek figyelmét. „*Mi az, miről beszéltek? Hogy mi lenne, ha gyereketek lenne? Menjünk is?*” – ugrattak nevetve. Tisztáztam, hogy ez csak egy beszélgetés, de azért elárultam, hogy Vivien a legkedvesebb kislánynév számomra, biztos, hogy azt adnám a gyerekemnek. Ivett erre burkoltan rákérdezett: „*De azt mondtad, hogy van már egy fiad! Nem zárkóznál el attól, hogy később újra gyereket vállalj?*” Elmondtam neki, hogy a fiam rendkívül fontos az életemben. Bár elváltam az édesanyjától, a kapcsolatunk szent és sérthetetlen. Nincs mellébeszélés: minden második héten, ha esik, ha fúj, vele vagyok – tettem hozzá.

Éjfél körül járt az idő, amikor úgy döntöttünk, ideje indulni. Ivett már ivott, ezért taxit hívtam neki, és természetesen kifizettem az utazását.

Mindketten éreztük, hogy ez egy különösen jól sikerült este volt, aminek kell hogy legyen folytatása. A búcsúzásnál azt mondta, azért, hogy nehogy eltűnjek, ad egy Péterfy Bori válogatás CD-t, amit majd vissza kell adnom neki.

Mivel végül nem cseréltünk telefonszámot, a sörfözde központi számán keresett meg másnap. Amikor sikerült elérnie, nem haboztam, még aznap estére randira hívtam. A terv egyszerű volt, de klasszikus: egy jó kis mozi, előtte pedig egy közös pizzázás.

Megrázó a pizzázásról mint első randevús programról hallani. A pizzának ugyanis az utolsó találkozásuk napján is kiemelt jelentősége lesz...

– Ivett láthatóan igyekezett imponálni a hivatásával, mert vacsora közben kérdés nélkül kezdett mesélni arról, hogy ügyvéd, saját irodája van a Király utcában, amely felkapott hely Pécsen: tele éttermekkel és menő üzletekkel. Meglepődött, amikor közöltem, hogy ezt már tudom, sőt, még az irodája pontos címét is elmondtam, házszámmal, ajtóval együtt. Értetlenkedve nézett rám, mire elmagyaráztam, hogy érdekel, ki ő, és szerettem volna minél többet megtudni róla, mielőtt találkozunk. Láttam rajta, hogy a kíváncsiságom jólesett neki.

Az este végén rákérdezett, hogy ha meghívna, elmennék-e hozzá. „*Nézhetnének filmet nálam, és van otthon finom pálinkám is*” – ajánlotta mosolyogva. Udvarias, de határozott nemet mondtam. Későre jár, mire kiérnénk Romonyára, filmeznénk, beszélgetnénk, pálinkáznánk, reggel már nem tudnék tiszta fejjel kocsiba ülni, pedig korán kell kezdenem.

A kocsimban egyébként mindig volt öt szonda. Ha este bármikor ittam valamit, akkor reggel indulás előtt megfűjtam, és ha nem volt oké,

nem indultam el. Kalkuláltam, és egészen biztosan nem lett volna oké. Nem engedhettem ezt meg magamnak.

Rácsodálkozom erre a gondolatmenetre, és azon tűnődöm, vajon hány férfi mondana nemet az első randi után egy ilyen ajánlatra. Már megismertem őt annyira, hogy tudjam: nem erkölcsi gáta álltak a háttérben, hanem a mániákus szabálykövetése. Neki másnap reggel tiszta fejjel dolgoznia kellett, és ez alól egy gyönyörű nő ölelése sem lehet felmentés.

– Búcsúzáskor elcsattant az eső csók, és egy pillanatig sem volt kérdés, hogy újra találkozunk – meséli. – így kezdődött a kapcsolatom Párdyval.

– Párdy – ismétlem el. A nyomozati anyagban olvastam már Ivett becenevéről, de egyvalamit nem tudok: – Miért szólította így?

– Mert gyönyörű fekete hajkoronája volt. Mint egy fekete párdur. Így lett ő az én Párdym.

A következő randink egy sétával kezdődött a Tettyén. Ez Pécs egyik legfestőibb tája, parkkal, romokkal, barlanggal és arborétummal. Ő vacsorázni akart, de én szerettem volna belevinni egy kis romantikát. Kértem, hogy előtte sétáljunk, élvezzük az együtt töltött időt. Kiültünk egy padra. Nyár volt, a levegő kellemes, és beszélgettünk. Így *is lehet élni* – gondoltam magamban, de rajta azt láttam, hogy kevésbé értékeli a helyzetet. Szép dolog a romantika, a pad, a beszélgetés, de nem ez volt az ő közege, úgy sejtem, nem erre számított. Felvetette, hogy nemrég készítette egy újonnan nyílt, elegáns étterem papírjait, és oda elmehetnénk ingyen vacsorázni. Úgy éreztem, az általam tervezett program untatta.

Mondtam magamban, hogy jó, akkor próbáljunk egy másik utat. Mit szeretnek a nők nagyon? Az érdeklődést, a figyelmet. Megkérdeztem tőle, hogy milyen napja volt.

Bingó!

Mint egy megnyitott csap, úgy dőlt belőle a szó. Mesélt a munkájáról, sőt, volt olyan ügy, amiben tanácsot kért tőlem. Mivel nekem szakmába vágott a kérdés, tudtam is jó irányba terelni a gondolatait. Éreztem, imponál neki, hogy képen vagyok.

Teltek a napok, és mi még mindig csak randizgattunk. Nem történt köztünk semmi testiség. Természetesen éreztem, hogy szeretne elcsábítani, de én nem akartam elkapkodni az első szexet. Én sokkal hosszabb távon gondoltam rá. Ez az időszak számomra arról szólt, hogy feltérképezsem, milyen lenne egy kapcsolat vele. Lássam például, mennyire féltékeny. Ne felejtjük el, nem sokkal azelőtt léptem ki a Melinda-kapcsolatból, ahol ez volt a legnagyobb probléma. Nem szerettem volna csöbörből vödörbe esni. Ivett is féltékeny volt, csak ő másképp. Ő nem menet közben gyanakodott és rendezett jeleneteket, hanem előre leszögezte, mit tehetek meg, és mit nem. Már az elején leszögezte például, hogy még női masszöröm sem lehet, mert az nála azonnali válóok.

A kapcsolatunk következő szintlépésére, az első együttlétre végül tizenhat nap után került sor. Innentől felgyorsultak az események. Öt nap sem telt el, és gyakorlatilag már együtt is éltünk Romonyán.

Ez a festői kis falucska alig tíz kilométerre fekszik Péctől. Lakossága nagyjából ötszáz fő, és bár lassan, de ez a szám évek óta folyamatosan növekszik. Romonya igazi közösségi hely: az itt élők összetartása és együttműködése a falu egyik legnagyobb értéke. A Mecsek lábánál, a megye középső részén, festői természeti környezetben helyezkedik el.

Ivett a falu szélén, egy csendes lakóparkban élt. A modern ház minden lakója kényelmét biztosította: az udvaron úszómedence és tüzrakó hely, odabent pedig tágas terek és vendégszobák tették még komfortosabbá az otthon töltött időt. Az előző párjával építette, akivel 8

évig voltak együtt. A szakítás után kivásárolta a férfit. Elmondása szerint most pontosan úgy él, ahogy fiatalon elképzelte: sikeres a szakmájában, gyönyörű háza van két beállásos garázzsal. Dekoratív és önálló nő.

– Én az összeköltözés ellenére megtartottam a lakásomat Pécsen, elsősorban azért, mert sportlövőként több, engedéllyel tartott fegyverem is volt, amelyek tárolására külön szabályok vonatkoztak, melyeknek Ivett háza nem felelt meg.

Elkezdődött a közös életünk. Munka után mindig hozzá mentem, vacsoráztunk, tévét néztünk, összebújtunk. Volt egy Jack Russel kutya, Bobby, ő azonnal elfogadott, összebarátkozott velem. Ez Ivettet meglepte, mert Bobby senkivel nem barátkozott, alapvetően bizalmatlan az emberekkel. Egy idő múlva már megismerte a kocsim, a lépteim hangját. Tudta, hogy én jövök, és nem ugatott. Így volt ez azon a végzetes estén is, a kutya nem jelzett, ezért nem vették észre az érkezésemet...

Eltelt néhány nap, és már magától értetődő volt, hogy hazafelé menet megveszem a dinnyét, bevásárolok otthonra. Lassan kialakítottuk a közös életünket. Vasárnap estétől hétfő estig mindig a pécsi lakásomban töltöttem az időt, meglocsoltam a növényeket, ellenőriztem, hogy minden rendben van-e. Aztán irány Romonya.

Az összeköltözés után Ivett részéről megkezdődött a „formálás időszaka”. Bár addig is sportoltam, most le kellett adnom tíz-tizenkét kilót, hogy megfeleljek az elvárásainak. Nagyon fontos volt számára, hogy néz ki a férfi, akivel nyilvánosan megjelenik. Eljártam edzeni, heti két- három alkalommal. Fogorvoshoz is mentem, és orrműtétet is javasolt, mert éjszakánként horkoltam. A ruhatáramat is teljesen átalakította.

– Mit gondol, Ivett részéről vajon szerelem volt ez a kezdetektől? –
kérdzem.

Határozottan felel, egy pillanatig sem hezitál.

– Ő nagyon belém esett – állítja. – A barátnője egyszer megjegyezte, hogy még sohasem látta őt ennyire szerelmesnek. Olyan voltam számára, mint egy olajfa, és ő felmászott rám – fogalmazta meg a barátnő így, olaszosan. Az olajfa náluk az erőt, békét, bölcsességet és állandóságot jelképezi. Ivett valószínűleg úgy érezhette, hogy mindezek miatt támaszkodhat rám.

Én is szerettem őt, az életvitelét, a temperamentumát, de nekem még mindig Melinda volt az etalon. Tudom, hogy nem kellett volna, de Ivett előtt is sokszor szóba hoztam őt. Melinda és én kezdetben tartottuk a kapcsolatot, találkoztunk is. Nem történt köztünk semmi, elmentünk moziba, beszélgettünk. Egy alkalommal elpityeredett. Hiányoztam neki, és ő is hiányzott nekem. Mondtam, hogy butaság, ha most találkozunk, hiszen már bebizonyosodott, hogy nem működik ez kettőnk között. Rosszulesett, hogy nem bízott bennem.

Nagyon szerettem, imádtam, és szeretem a mai napig. Elmondhatatlanul fáj, ha rá gondolkodom, hogy milyen életem lehetett volna vele, mit hagytam ott és miért. Ő volt életem szerelme. Nemcsak hogy mindenben jó volt, hanem úgy tűnt, hogy a világ összes kihívásával képes szembenézni. Akart, tanult, elvégzett egy főiskolát, bár én mindig mondtam neki, hogy számomra ez nem lényeges. Én akkor is tudok szeretni valakit, ha virágárus. Nem a papír számít, hanem az, ami az emberből sugárzik. Úgy volt okos, hogy szinte teremtvé lett rá. Gyorsan vágott az esze, mindig megtalálta a megoldást a legnehezebb helyzetekre is. Kitartó volt, és soha nem esett pánikba. Nem hisztizett, nem panaszkodott. Külföldön, nyaraláskor nem okozott gondot neki a hideg víz, ahogy az sem, ha fát kellett vágni, vagy behozni az udvarról.

És ha beteg voltam, mindig ott állt mellettem. Főzött teát, gondoskodott rólam úgy, ahogy senki más. Az ilyen dolgok tették különlegessé, egészen más volt a hozzáállása, mint Ivettnek és a családjának.

Mondok egy esetet. Nem szeretem a bárányt. Soha nem tudtam megenni. Valamiért gyerekkorom óta sajnálom azokat az állatokat. A húsuk illata, szaga számomra elviselhetetlen. És képzelje el, hogy Ivették átvágtak. Bárányt főztek, majd megetették velem. De úgy, hogy nem tudtam róla. Amikor hazaindultunk, az édesanyja mosolyogva megjegyezte: *„Na látod, nem hánytad össze magad, semmi bajod nincsen! Hát, bárányt ettél!”* Először azt hittem, rosszul hallok. De hogy? – Kérdeztem megdöbbenve. Erre ő nevetve felelt: *„Úgy vágtam fel, mintha disznóhús lenne. Be volt pácolva. Látod, semmi gond nincs vele!”*

Ez az egész számomra a tiszteletről szól. Ha valaki megeteti velem a bárányt, miközben tudja, hogy sajnálom az állatot, és magamtól soha nem enném meg, az nem tisztel. Egyáltalán nem.

Újra megéltem azt az érzést, hogy a helyem nem az első sorban van. Úgy éreztem, a nő az első, aztán jön Bobby, a kutya, és utána jöhetnek én, a férfi. Azt gondolom, Ivett édesanyja nem tartott sokra engem. Egy voltam a férfiak közül, akiket nem szeretett volna hosszú távon ott látni a lánya életében. Egyszer már nem bírtam tovább, megkérdeztem tőle: *„Te tudod, hogy én ki vagyok, és mivel foglalkozom? Mit csinállok? Mennyit dolgoztam, tanultam és nélkülöztem azért, hogy ott legyek, ahol most vagyok?”* Nem voltam hozzászokva ahhoz, hogy a kedvesem anyja ennyire semmibe vesz engem, ez bántott.

Az ember többsége egyik kapcsolatból sodródik a másikba, anélkül, hogy néha megállna, és igazán átgondolná, mit miért tesz. Ha Sándor akkor elővette volna a híres Bereczki-féle racionalitást, ami az élete számtalan nehéz pillanatán átsegítette, ha mérlegre tette volna a két

kapcsolatot, egyértelmű lett volna, mi számára a helyes út. Érdekes, de egyben értelmetlen is a mi lett volna, ha... gondolat, visszatérek a keserű valósághoz. Ivett és Sándor, mint friss szerelmesek, még azon a nyáron Las Palmasra utaztak az első közös nyaralásra.

– Ez az út maga volt a szenvedély és a romantika – meséli Sándor. – Pontosan olyan, amilyennek egy friss kapcsolat elejét elképzelem az ember. Napközben felfedeztük a város titkait, élveztük a tengerpartot, éjszakánként nagyokat szeretkeztünk, majd felbontottunk egy üveg bort, és hosszan beszélgettünk. Az esték különleges rituáléja az „*Igazságpercek*” nevű játékunk volt: mindenki behozott egy témát, amiről őszintén beszélgettünk. Ez volt az intimitás és az őszinteség terepe, ahol igazán megismerhettük egymást. Itt beszéltük meg a kapcsolatunk alapjait, és tettünk egy fontos ígéretet egymásnak: ha később bármelyikünk úgy dönt, hogy vége, ad egy búcsúpuszit a másik homlokára, aki pedig elfogadja ezt. Nem lesz belőle vita, harag vagy veszekedés. Egyszerűen békével, barátokként válunk el egymástól. Ma már tudjuk, ez nem így alakult...

Sokat nem beszélgettünk a múltjáról, de volt egy furcsa pillanat. Egyszer rákérdezett: „*Ha gondom lenne az előző kapcsolatommal, ha esetleg bántani akarna, megvédenél?*” A kérdés meglepett, mert semmi nem utalt arra, hogy fenyegetik, de biztosítottam róla, hogy ha valaha ilyen helyzet adódna, természetesen mellette lennék. Később azonban soha többé nem esett erről szó. Utólag az egész kérdés teljesen értelmetlennek tűnt.

Már azon a nyáron, 2010-ben szóba került egy téma nála, ami először kicsit meglepett. Azért, mert elég félreeső helyen lakik, arról érdeklődött, hogy milyen védelmi rendszert érdemes beépíteni a házba. Én ajánlottam neki egy biztonsági céget, akik riasztás esetén telefonon keresztül is tudnak intézkedni. A válasza az volt, hogy inkább

fegyverviselési engedélyt szeretne, ami elég szokatlan felvetés volt, és meg is kérdeztem, miért gondolja, hogy szüksége lenne rá.

Talán azért is fordult hozzám ezzel, mert tudta, hogy céllövőként nekem már van engedélyem. Rákérdezett, hogy ha már lövészet a hobbim, miért nincs maroklőfegyverem. Elmagyaráztam neki, hogy célpontlövőként nagy távolságra lövök, és egy maroklőfegyver erre nem igazán alkalmas. Felvetette, hogy szeretne megtanulni lőni, és megkérdezte, hogyan foghatna hozzá. Javasoltam neki, hogy iratkozzon be egy sportlövő klubba, de azt is felajánlottam, hogy gyorsabb megoldásként veszek egy sportfegyvert, és eljöhet velem gyakorolni a lőtérre, így történt, hogy azon a nyáron, 2010-ben, szereztem egy maroklőfegyvert – egy Berettát. Később, a nyomozás során csatoltam egy fényképet a bizonyítékokhoz, melyen Ivett látható, ahogy a fegyverrel lő.

Igen, ez az a Beretta, amely 2011. augusztus 31-én két ember életét is kioltotta. És akkor nem Ivett, hanem Sándor kezében volt.

Sándor hajlamos elveszni a részletekben, különösen, ha valami igazán érdekli. Ahogy hallgatom a fegyverekről szóló, kimerítően részletes történeteit, finoman visszaterelgetem a beszélgetést a kapcsolatára. Érdeklődöm, hogy felmerült-e köztük az első, sörfesztiválos találkozásuk után valaha újra a gyerekvállalás kérdésköre. Emlékszem, a nyomozati anyagokban Ivett családja azt emelte ki a kapcsolatuk megromlásának egyik fő okaként, hogy a 36 éves nő szeretett volna már gyereket, míg Sándor nem. Ez a feszültség – ha volt ilyen – már a kapcsolatuk korai szakaszában kipattanhatott.

– Egyáltalán nem volt kifogásom az ellen, hogy közösen gyereket vállaljunk, de mindig elmondtam, hogy ez csak akkor működhet, ha valóban közös életet élünk. És ez nálunk nem valósult meg. Szerintem a

nappalija pontosan szimbolizálta a helyzetünket: a tévével szemben egy egyszemélyes fotel állt, amiben ő ült Bobbykával, a kutyájával. Én pedig oldalt, egy külön kanapén. Nyugodtan át lehetett volna rendezni a nappalit, hogy mindenkinek kényelmesebb legyen.

Úgy éreztem, ha nekem nincs helyem a tévé előtt, mint neki, akkor ez azt jelenti, hogy nem tisztel engem, nem vagyunk egyenrangúak. A kutyának jobb helye volt mellette, mint nekem, de ő ragaszkodott ehhez az elrendezéshez, hiába tudta, hogy engem ez mennyire zavar.

Ha még a közös életünket sem tudjuk rendesen megszervezni, hogyan vállalhatnánk gyereket? Persze, ő szerette volna. Nem kérte ezt nyíltan számon rajtam, de finoman, nőiesen célozgatott rá. Olyasmiket mondott, mint: *„Voltam orvosnál, és minden rendben, simán ki tudok hordani egy gyereket, sőt császár sem kellene, rendesen meg tudom szülni.”*

Nekem a gyerek nem lett volna akadály, de abban a lakásban én sosem éreztem otthon magam.

Elérkezett a szilveszter, és az ember ilyenkor hajlamos fogadalmakat tenni. Aznap éjszaka nekünk is volt egy hosszú, mély beszélgetésünk. Ivett azt mondta, hogy két kívánsága van. Az egyiket el is árulta: azt szerette volna, hogy legyen egy közös gyerekünk. A másik kívánságát viszont csak másnap osztotta meg velem. Akkor megkérdezte, hogy ha valaha bajba kerülne, meg tudnám-e védeni. Eszembe jutott a nyaraláson folytatott beszélgetés, ezért rákérdeztem: *„A volt párodra utalsz?”* Ő azonban megrázta a fejét, és azt mondta: *„Nem, most teljesen másról van szó.”* Visszakérdeztem, hogy miért lenne szükség erre, hiszen tudtommal senki sem fenyegeti őt. Sejtelmesen csak annyit mondott, hogy az ügyvédi munka nem mindig veszélytelen. Erre azt feleltem, hogy természetesen, ha szükséges, megvédem őt. Ekkor már nem először érezte, hogy tart valamitől...

A 2011-es év sorra hozta a párkapcsolati problémákat. Milliónyi jel utalt rá mindkettejük számára, hogy itt lenne az ideje lezárni ezt a történetet, de valamiért mégsem tették meg. Talán nem akarták túl korán feladni, talán egyszerűen csak sodródtak a saját, pörgős életük ritmusával, és eleinte észre sem vették, merre tartanak – ki tudja.

– Aztán a kapcsolatunk egyre inkább bezárkózott. Nem járt hozzánk senki. Nekem sem voltak Pécsen igazán szoros barátságaim, és Ivetthez sem jött senki, még a legjobb barátnője sem. Az első pár hónap után már sehová sem mentünk.

Sok párkapcsolat laposodik el fokozatosan, anélkül, hogy a résztvevők azonnal felismernék, mi történik velük. Gyakran csak akkor válik igazán nyilvánvalóvá, hogy valami nincs rendben, amikor már túl késő visszafordítani a dolgokat. Sándor erről az időszakról már komorabban mesél.

– Ivett elkezdett panaszkodni amiatt, hogy szombatonként versenyekre járok Budapestre. A próbákat már teljesen elhagytam, csak a versenyekre jártam fel, hogy több időt tölthessünk együtt. Be kell vallanom, néha még a fiamat is hanyagoltam emiatt, amit ma már magam előtt is szégyellek. Február közepén viszont kitört egy vita köztünk. Azt mondta, egyszerűen nem tudja elfogadni, hogy én ezt a sportot űzöm, és rendszeresen hanyagolom őt miatta. Felajánlottam neki, hogy jöjjön velem: Budapestre megyünk, szállodában alszunk, szervezhetünk egyéb programokat. De soha nem tartott velem. Mintha csak szabotálni akarta volna, hogy jól érezzem magam a saját életemben.

– Hogy került a képbe W. Ferenc? – kérdezem Sándort, aki a későbbiekben következetesen Ferusként hivatkozik a férjira. Nem ő

nevezte el így későbbi áldozatát, hanem Ivett becázta Ferusként a férfit azokban a szerelmes SMS-ekben, amelyeket Sándor később, a nyomozati anyagban végigolvasott. A szöveghűség kedvéért én sem változtattam az elnevezésen.

– Ők évfolyamtársak voltak a jogi egyetemen. De akkoriban nem történt közöttük semmi – kezd bele Sándor, aztán egy konkrét eseményt mesél el, 2011. április 5-éről. – Aznap elvittem Ivettet egy tárgyalásra. Az idő nagyon rossz volt, jeges és csúszós volt az út, ő pedig nem akart vezetni, mert automata váltós a BMW-je, a Párty-mobil, ahogy az autóját becázta. Nem érezte magát biztonságban ilyen időjárási körülmények között. Én viszont hegyek közelében nőtem fel, úgyhogy számomra a hó, a jég, a csúszós utak nem jelentenek problémát. Átvittem őt Szekszárdra. Ott parkoltam le a börtön mellett. Ironikus, hogy néhány hónappal később ugyanoda kerültem be a gyilkosságok elkövetése után.

Ivettnek egy polgári ügyben volt ott tárgyalása. Amikor kijött, láttam, hogy egy alacsonyabb, edzett, a külsőségekre láthatóan nagyon adó férfi sétál mellette. Amikor Ivett beült a kocsiba, mosolyogva mondta: *„Képzeld, találkoztam a volt évfolyamtársammal, ő is ügyvéd.”* Láthatóan jókedvű volt, örült a viszontlátásnak. Ennyi történt, utána beültünk az autóba, és indultunk is vissza Pécsre.

Ez volt az első alkalom, hogy Sándor találkozott W. Ferencel, még ha csak távolról is. Akkor semmi különös nem tűnt fel neki, de az a nap később sokkal nagyobb jelentőséget kapott, mint gondolta volna.

SMS-üzenet – 2011. április 17. 18:46

Feladó: dr. Sz. Ivett Címzett: dr. W. Ferenc

Az első üzenet, amiben Ivett arra utal, hogy szívesen találkozna Ferencel kettesben is. Arról ír, hogy lenne ötlete egy esti programra, de ez most csak gondolat marad.

(A könyvben az üzeneteket – az áldozatok személyiségi jogának tiszteletben tartása érdekében – nem szó szerint, hanem csak tartalmukban közlöm.)

– Ma már tudom, hogy szinte attól a naptól kezdve jöttek-mentek az SMS-ek közöttük. Ivett a haláláig összesen 599 szöveges üzenetet küldött neki. Amikor a börtönben kinyomtatva megkaptam ezeket, az földre dőngölt. Ültem az ágy szélén, és egyszer csak szóltak a többiek, hogy eltelt másfél óra. *Gond van? Bekattantam?* Csak ültem, néztem magam elé, és sorra ugrottak be a dátumok. Emlékeztem, hol voltunk, mit csináltunk, amikor ezeket az üzeneteket írta.

Tisztán látom magam előtt, ahogy egy alkalommal a kertben tartózkodtunk. Sütöttem a rácson a húsokat, garnélarákot, szalonnacsíkokat. Ivettnek hideg rozét készítettem, amire mindig büszke voltam, mert egy francia technikát használtam. Az a trükk, hogy megfogom a poharat, beledobok egy jégkockát, várok, amíg majdnem teljesen elolvad, és aztán ráöntök két deci bort. Azonnal lehűti, és azonnal iható. Nevetgélünk, beszélgettünk, úgy éreztem, megállítanám az időt, mert ebben a pillanatban, így tökéletesen boldog vagyok.

Aztán látom az SMS-t, amit pontosan akkor írt neki. Valami olyasmit, hogy mennyivel szívesebben lenne vele. Az ilyen pillanatok darabokra szedték az emlékeimet. Hirtelen minden más értelmet kapott, minden mozdulat mögött ott volt valami, amit akkor nem láttam.

Őszintén szólva már a kapcsolatunk legelején jelentkeztek furcsaságok – emlékezik vissza Sándor. – Már akkor is folyamatosan jöttek Ivettnek az SMS-ek. Emlékszem, ott feküdtem mellette, és láttam, hogy érkeznek az üzenetek. Mondtam is neki, hogy legalább fordítsa le a telefonját, ha már ilyen nyíltan csinálja előttem. Alapvetően nem vagyok féltékeny típus. Addig bízom valakiben, amíg nincs okom másképp tenni, viszont, ha egyszer csalódom, megbeszélem, és lépek

tovább, mert nincs értelme erőltetni a kapcsolatot. Az élet megy tovább. De ezek az SMS-ek akkor abbamaradtak. Hittem, hogy elköteleződött.

Nyárra már nekem is megvoltak a saját apró lázadásaim. Nála szentírás volt, hogy minden szombaton a szüleinél kell ebédelni. Mondtam, rendben, de akkor háromhetente menjünk az én szülémhez is. Ezt persze nem fogadta kitörő örömmel. Így végül májustól kezdve én eldöntöttem, hogy nem megyek többé a családi ebédekre.

A legnagyobb konfliktust az okozta, hogy nem költöztem teljesen oda hozzá. Kérdeztem tőle: *„Miért is adnám fel a saját életemet, egzisztenciámat, a lakásomat, miközben nálad még a tévével szemben sem ülhetek le?”*

Az egész kapcsolatban ott volt az érzés, hogy nem számítok eléggé. Miért hurcoljak át mindent? Azért, hogy utána nehéz legyen elvinni? Nem vagyok már huszonéves, aki naivan beleveti magát az ismeretlenbe. Elvált emberként, aki megégette magát, ragaszkodom ahhoz, ami megvan, ami biztos és rendezett. A fegyvereket sem olyan könnyű nekem áthozni egy olyan helyre, ahol se riasztó, se kamera nincs felszerelve. Mondtam neki, hogy szereltessünk fel legalább egy kamerát, de határozottan tiltakozott. Utólag már persze értem, miért ellenkezett ennyire. Akkor viszont még csak egy lappangó jel volt arra nézve, hogy valami nem stimmel a kapcsolatunkban. Én próbáltam jelezni, hogy ez így nem fog menni, de ő hajthatatlan volt – mindenben.

Közben már kezdett feltűnni, hogy a fürdőszobában az én dolgaim időnként eltűnnek a saját polcomról. Engem majd szétvetett az ideg. A fürdőszobában ugyanis két ellentétes tükör volt, két mosdókagyló – mint egy normális fürdőszobában –, de valamiért az én dolgaim időnként a szekrényben kötöttek ki. Rákérdeztem, miért van ez, és ő azt felelte, hogy a takarítónő, amikor takarít, mindent leszed a polcra, és a szekrénybe rakja vissza. Persze, csak az én cuccaimat. Hiába mondtam,

hogy a takarítónő nem is volt aznap, ezzel is vitatkozott. Végül ráhagytam.

SMS-üzenet – 2011. április 23. 18:46

Feladó: dr. Sz. Ivett Címzett: dr. W. Ferenc

Ebben az üzenetben Ivett arról panaszkodik, hogy valaki – vélhetően Sándor – állandóan a nyomában van. Hozzátette, hogy ő sokkal szívesebben borozgatna Ferencsel. A végén még egy közös tervet is bedobott hétfőre: kimehetnének kettesben valahová a semmi közepére, egy pokróccal piknikezni.

Amikor a kapcsolatuk hanyatlásáról beszélünk, felvetem neki, hogy mennyi apró jel volt, és nem értem, hogy ő, aki általában minden részletre figyel, miért nem kezdett gyanakodni már akkor.

Elgondolkodik egy pillanatra.

– Rengeteg ilyen jel volt – ismeri be. – A mai napig nem értem, miért voltam ilyen naív. Utólag talán azzal magyarázom magamnak, hogy volt már korábban olyan kapcsolatam, amelyben néha feleslegesen gyanakodtam. Akkor eldöntöttem, hogy csak az egyértelmű dolgokra reagálok, a nagyon biztos jelekre, a többen inkább átlépek. Azt hiszem... Egyszerűen annyira hittem benne, hogy nem fog megvezetni... Nem gondoltam volna, hogy velem ez megtörténhet. – Majd keserű félmosollyal hozzáteszi: – Hát miért hívna hetente az anyjáékhoz, ha ő nem venné komolyan a kapcsolatot? Ugye? Azt hittem, ha már ez a rész rendben van, akkor mástól nincs mit tartanom. De hát ez csak az egyik réteg volt a sok közül.

Iszik egy kortyot, és meglep, hogy engem is megkínál vízzel. Nem a nappalijában ülünk, ahol pohárkészlet várná a vendégeket; itt csak a saját műanyag pohara van, és kész. A meglepettségemet észrevéve,

kérdés nélkül magyarázza meg: tudta, hogy jövök, ezért kifertőtlenített egy régi kefires poharat, hogy legyen miben megkínálnia.

Őszintén meghat a gesztus, apró, emberi mozzanat ebben a különös helyzetben. De mivel tudom, hogy nem adhat át semmit a rácson, és nem szeretném bajba keverni, mosolyogva megköszönöm a kedvességét, és visszautasítom.

– Mikor érezte először egyértelműen azt, hogy gond van a kapcsolatukban? – érdeklődöm.

– Amikor nem vágta le a körmömet. – Ismét meghökkent. – Előtte minden hétvégén szépen megcsinálta a körmeimet, rózsaoilaljal manikűrözött.

Kiérzem, hogy itt nem a körömápoláson van a hangsúly. Ez csak egy szimbóluma annak a gondoskodásnak, ami lassan kikopott a kapcsolatukból. És ami Melindával például megvolt.

Aztán Sándor mesélni kezd egy másik, aprónak tűnő, de számára szemet szűrő változásról.

– Pirosak lettek a körmei. Előtte mindig nagyon igényes, elegáns francia manikűrje volt. Nem hivalkodó, hanem pont olyan, mint egy üzletasszonyé. Szembetűnő volt a változás.

Az új körömlakk színéről Sándor egyértelműen a férfiakra vadászó nőkre asszociált. A kihívó nőre, aki csábítani akar. És ez a csábítás nem otthon történt. Ez természetesen sarkos következtetés, de szöveget ütött a fejében, és idővel egyre több furcsaságot vett észre.

– Vett még egy telefont – folytatja. – Olyat, amiben duál SIM-kártya volt. Aztán meg hirtelen „elromlott” a kis laptopja. Utólag már tudom, hogy arról e-mailezett. Korábban mindig arról játszottuk le a zenéket

otthon, én is rendszeresen használtam, így bármikor szembejöhethetett volna velem egy-egy üzenet. – Hirtelen elhallgat. Látom rajta, hogy mindmáig dúlnak benne az indulatok. Egy mély levegőt vesz, mielőtt folytatja: – Akkoriban írta rólam az SMS-eket. Hogy mennyire zavarja, hogy mindig ott vagyok. Hogy nem tud tőlem elszakadni. Ott ülök a nyakán. Volt, hogy éjjel háromnegyed tizenkettőkor írt valakinek, hogy már fürcsizett és durmizik... Én pedig ott aludtam mellette.

A keserősége és a csalódottsága szinte tapintható. Az apró részletek – a piros körmök, a telefon, a laptop és az SMS-ek – egyetlen képpé állnak össze. Azzá a képpé, ami világosan mutatja, hogy a kapcsolatuk lejtőre került. Még akkor is, ha ő ezt akkoriban próbálta figyelmen kívül hagyni.

– Egyszer csak észrevettem egy új gyűrűt Ivett ujján. Mondtam is neki: *„Nem elég, hogy piros a körmöd, most már ez is?”* Korábban sosem hordott ilyen ékszert. Egy egyszerű, olcsó kis aranygyűrű volt. Utólag az eljárás során derült ki, hogy a férfitől kapta, és nem került többé 15.000 forintnál. Én meg, a nagyvonalú hülye, drága ékszereket vettem neki.

Emlékszem, egyszer meg akartam őt lepni. Akkor jelent meg egy új ékszer-szett a Swarovskinál. Megvettem neki. Hetvenezer forint volt, de gyönyörűen nézett ki, fotón is, élőben is. Amikor kézbe vettem, azonnal tudtam, hogy Ivetthez illik. Elegáns és visszafogott volt, pont olyan, mint amilyennek őt láttam. Azt hittem, örömet szerzek vele. Helyette letolt. *„Ennek mi értéke van? Kinek fogjuk ezt eladni, ha baj van, háború van? Ezt senki nem értékeli. Se nem arany, se nem gyémánt. Nekem ilyet ne vegyél, vidd vissza!”* – ezt mondta. Teljesen komolyan.

Ott álltam, és csak néztem. Sajnálom, mert az én világom nem ilyen volt. Már akkor látnom kellett volna, hogy mi történik. De zajlott az

élet, rengeteget dolgoztam, és nem figyeltem oda. A Melindával való korábbi kapcsolat és a sok féltékenységi jelenet után ezek az apró jelek szinte semminek tűntek. Azt hittem, végre megpihenhetek egy kicsit. Ma már azt mondom, bárcsak kergetett volna Melinda lapáttal a kertben a féltékenységtől.

Ahogy telt az év, a kapcsolatunk egyre rosszabb lett. Május elsején különösen emlékezetes volt egy szituáció. Éppen készülődtem, mert úgy gondoltam, bemegyünk közösen a majálisra. Ez sokat jelentett nekem, hiszen egy évvel korábban ismertük meg egymást. Láttam, hogy ő is tesz-vesz, csinálja a haját, készülődik. Aztán még dél előtt odajött hozzám, és közölte, hogy most elbúcsúzik, mert egy fontos céges megbeszélés miatt Szekszárdra kell utaznia. Na, akkor elszakadt a cérna. Számonkértem.

„Mi az, hogy mész valahová?” – kérdeztem. – „Május elseje van, ha menned kell valahová, akkor én is megyek veled. A párod vagyok.”

Ráadásul egy olyan üzletről beszélt, amit én is ismertem. Nem tudtam elképzelni, miért nem lehetek ott. Azt mondta, nem kell félreértetni, ez csak egy grillezés lesz, ahová senki nem visz hozzátartozót. *„Nekem ne mondd, hogy én nem tudok ott ellenni a kerítés mellett, egy csöves kukoricával, kolbásszal, meg egy pofa kólával. Úgysem iszom, mert vezetek”* – dohogtam, amire ő egyszerűen nem is válaszolt. Eldöntötte, hogy megy. Pont. És ment is.

Utólag már látom, hogy talán ez volt az a pont, amikor végleg el kellett volna költöznöm tőle. De akkor még mindig ott motoszkált bennem valami: hogy talán nincs nagy baj, talán még megoldhatjuk. Ma már tudom, hogy ez csak önámítás volt.

Számomra természetes volt, hogy nem csupán Sándort kérdezem a könyv készítése során, hanem megkeresem Ivett családját és ismerőseit, hogy általuk mutathassam be a nőt. Illetve kíváncsi lettem volna a

Sándorral kapcsolatos tapasztalataikra, érzéseikre. Az ő nézőpontjuk valószínűleg egészen másképp festette volna le ezt a kapcsolatot. De sem Ivett testvére, sem a korábbi kedvese, sem a barátnői – Ágota és Regina – nem kívántak beszélni velem. Ivett öccse, Dávid különösen határozottan lépett fel: egyértelművé tette, hogy mindent meg fog tenni azért, hogy ez a könyv ne jelenhessen meg. Szavait nem sokkal később egy ügyvédi megkeresés nyomatékosította.

A könyv természetesen megjelenik. Mégis sajnálom, hogy sem a család, sem a barátok gondolatai, tapasztalatai nem kerülhettek a kötetbe. A teljes kép érdekében fontos lett volna az ő oldalukról is megismerni a történetet. Így Ivett szemszögét a bíróságon tett hozzátartozói vallomásokon keresztül mutatom majd be.

– Ivettnek volt egy barátnője, Ágota, akivel később összevesztem a bíróságon – meséli Sándor. – Ő ismerte mindkettőjüket, és én még a haláluk után is meggyőződéssel hittem, hogy falaz nekik. Akkoriban haragudtam rá ezért, de később rájöttem, hogy valószínűleg ő sem tudta az igazságot. Ivett mindenkinek mást mondott, mindenkit másképp vezethetett meg. Szerintem még őt is.

Dr. Sz. Ágota, Ivett egykori egyetemi évfolyamtársa és közeli barátnője, a bíróságon tett tanúvallomásában határozottan kijelentette, hogy Ivettnek nem volt párhuzamos kapcsolata W. Ferencel. Ágota szerint a barátnője soha nem viselkedett úgy, ami erre utalt volna, és biztos benne, hogy Ivett hűséges volt a párkapcsolatában.

Ivett a barátnőm volt, a legszorosabb kapcsolatban voltunk. Ha létezik barátság, melyből az ember életében nagyon kevés van, nekem ő a barátnőm volt. W. Ferencet is ismerem, lévén, hogy vele is évfolyamtársak voltunk az egyetemen.

2011. június 28-án találkoztam Ivett-tel Gödöllőn. A főtéren ültünk be egy kávézóba beszélgetni.

Azt szeretném hangsúlyozni, hogy ő az az ember volt, aki párhuzamos kapcsolatot soha nem alakított ki, és nem tartott fenn egyetlen alkalommal sem. Mindig tisztességes módon lépett ki a kapcsolatból, mielőtt mással kapcsolatot alakított volna ki. A júniusi gödöllői találkozónk előtt, illetve a találkozáskor Ivettnek nem volt párhuzamos kapcsolata mással a vádlott mellett. Ezen találkozáskor barátként említette W. Ferencet. (...) Amint hangsúlyoztam, sem fizikai, sem érzelmi kapcsolatot, amíg ő ki nem lépett augusztus elejéig, nem létesített W. Ferencsel, mert nem olyan típus volt. Utána alakult ki ez a szál.

SMS-üzenet – 2011. június 28.

Feladó: dr. Sz. Ivett Címzett: dr. W. Ferenc

Ivett játékos hangulatú SMS-t írt Ferencnek néhány órával a barátnőjével való találkozás után arról, hogy szívesen hozzábújna, simogatná, érezné az illatát.

Az egyre sűrűsödő problémák lassan, de biztosan sodorták őket a kapcsolat vége felé. Ekkor már csak egy hónap volt hátra a tragédiáig.

A hétköznapi szürkesége könnyen kioltja a kezdeti izgalmakat. Egy közös nyaralás és az ott szerzett új élmények viszont még képesek lehetnek felszítani a pislákoló lángot.

– Elérkezett a második közös nyaralásunk: Mallorcára utaztunk. Azt reméltem, hogy a hétköznapi feszültségéből kiszakadva végre csak egymásra koncentrálunk majd. Emlékeztem rá, milyen csodálatos napokat töltöttünk együtt 2010-ben a Kanári-szigeteken. Bízom benne,

hogy ez a nyaralás is hasonló élményeket hoz, és az egyre halványuló vágy újra fellobban közöttünk. Reméltem, hogy sikerül ismét egymásra találni, és megélni azt a harmóniát, amit akkor annyira élveztünk. Talán ez az időszak lehetőséget ad arra, hogy újraépítsük a kapcsolatunkat. Ha viszont ez nem sikerül, akkor lehet, hogy itt lesz az ideje befejezni kettőnk történetét.

SMS-üzenet – 2011. július 21. 21:55

Feladó: dr. Sz. Ivett Címzett: dr. W. Ferenc

Ivett üzenetéből egyértelműen érződött, mennyire hiányzik neki Ferenc. Azt írta, meg fog örülni nélküle abban a két hétben, amíg nem találkoznak. Arról is írt, hogy legszívesebben mindent otthagyna, csak hogy vele lehessen. Hangsúlyozta, mennyire boldoggá teszik Ferenc gondolatai, és hogy egy dolgot biztosan tud: őt akarja, egyre jobban. Az üzenet végén pedig egyszerűen csak annyit írt: szeretlek.

Sándor a büntetőeljárás során többször is hangsúlyozta, hogy a luxusutazás teljes költségét ő fedezte. Ezzel szemben Ivett szülei a tanúvallomásukban állították, hogy tudomásuk szerint a lányuk finanszírozta mindkettejük nyaralását. Ez némiképp különös annak fényében, hogy ugyanezekben a vallomásokban azt is elmondták: Ivett azért utazott el a férfivel, mert félt tőle, és fenyegetve érezte magát.

Tény, hogy a nyomozati anyagok között található, az utazási iroda által kiállított számla Ivett nevére szól. Sándor ügyvédje viszont rámutat egy érdekes tényre, amely mégis azt látszik igazolni, hogy a férfi állta az utazás költségeit.

Részlet a védő perbeszédéből:

Az eljárás során csatoltak a hozzátartozók számlát a nyaralással kapcsolatban, azonban ez jóval az eljárás megindulását követően történt. Nem kívánom firtatni a számla valóságalapját, mert nincs is rá szükség.

A számlák 2011. július 7. napjára szóltak.

E körüli időpontban nincs olyan pénzmozgás dr. Sz. Ivett számláján, ami ennek a kifizetését igazolná, de Bereczki Sándor 2011. július 7. napján egymillió forint készpénzt vett fel a saját számlájáról. Ebből feltételezhető, hogy az utazás költségét a vádlott fedezte, melynek összege 1 millió 170 ezer forint volt.

– Mallorcán aztán elkezdtek kijönni a mindennapi kisebb nyűglődéseink – meséli a férfi a nyaralásról. – Amikor megérkeztünk, megittunk két, két és fél üveg pezsgőt, kicsit becsíptünk, ez az első este nagyon jó volt. De aztán külön szobában feküdtünk le. Azt mondta, zavarja a horkolásom, a repülőút nagyon fárasztó volt számára, és ki kell pihennie magát.

Másnap újabb problémák jelentkeztek. Elkezdtek jönni az SMS-ek. Az első két nap még azt hittem, munkával kapcsolatosak, hiszen hétköznapiokról volt szó. Aztán előadta, hogy a testvére lakását feltörték, és ellopták a laptopját, rajta egy csomó fontos anyaggal. Azt mondta, hogy emiatt próbál neki segíteni. Nem teljesen értettem, hogy mit tud ő Mallorcáról tenni ez ügyben, de nagyon szerettem volna hinni neki.

Végül megbeszéltük, hogy kikapcsoljuk a telefonokat. Ennek ellenére azt láttam, hogy minden este igyekszik egyedül maradni, hogy lehetősége legyen titokban telefonálni. Hogy véletlenül se halljam, kivel és miről beszél.

SMS-üzenet – 2011. július 29. 20:36

Feladó: dr. Sz. Ivett Címzett: dr. W. Ferenc

Ivett üzenetet küld Ferencnek arról, hogy egyedül sétál a naplementében, és utal arra, hogy a férfi fel tudja hívni őt.

– Akkor még nem gyanakodtam különösebben. Mindig úgy voltam vele, hogy miért kételkedjek abban, amit mond. Még előző évben, a Kanári-szigeteken megbeszéltük, hogy ha valaha úgy érezzük, nem vagyunk jók egymásnak, azonnal lezárjuk a kapcsolatot. Ebben maradtunk, és én hittem, hogy erre számíthatok. Azóta sem értem, miért titkolózott öt hónapig, miért nem szakított velem már sokkal korábban.

Feltűnt, hogy bár napközben mosolygott, viccelődtünk és rengeteget nevtünk, azokat a helyzeteket, amikor fényképezni kezdtünk, igyekezett elkerülni. Ha nem sikerült elkerülnie, hogy lefotózzák, akkor pedig komor arccal nézett a kamerába. Utólag állt csak össze a kirakós. Én egy másik világból jöttem, az én életemből kimaradtak az ilyesfajta játszmák. Azt gondolom, azért viselkedett így, hogy a képeken, amiket hazavisz, ne tűnjön úgy, mintha jól érezte volna magát.

Egyszer megkérdeztem tőle: *„Fáradt vagy? Nyűgös vagy?”* Csak annyit válaszolt: *„Nem, egyszerűen nincs kedvem fotózni. Most nem nézek ki olyan jól, nem vagyok olyan barna, mint szoktam lenni.”* Ez teljesen abszurd volt. Ő gyönyörű volt. Mondtam is neki: *„Édesem, neked már akkor olyan színed volt, amikor kijöttünk, hogy hűha.”* Bombázó volt.

Az előző évben a nyaralásunkon naponta négyszer szeretkeztünk. Ott egy pár voltunk. Most viszont megérkeztünk ide, elfoglaltuk a szállást, ő bement a hálósobájába, és egyetlenegyszer sem aludhattam vele együtt. A hétvégén, vacsora után végül rákérdeztem: mondja már meg, ugyan miért vagyok én itt? A beruházó vagyok, vagy a sofőr, aki elviszi napozni? Ezt én így nem folytatom. Maximálisan megadtam neki mindent. Most visszagondolva, úgy érzem, igazi balek voltam.

A telefonom szombatra és vasárnapra esőt jelzett, ezért azt javasoltam, hogy béreljünk egy autót, és fedezzük fel a sziget napsütésesebb részeit. Ő kinézett egy nudista strandot a sziget túloldalán, és oda indultunk. Az út alatt is folyamatosan pittyegett a telefonja. Eleinte próbáltam figyelmen kívül hagyni, de végül nem bírtam tovább. Megkértem, hogy fejezze be, mert ha nem, beülök a kocsiba, és visszamegyek a szállodába.

Ahogy telt az idő, fél 12 körül újabb két üzenet érkezett. Ez volt a fordulópont a kapcsolatunkban. Azt mondtam neki: *„Most jól figyelj! Ha azt akarod, hogy legyen közös jövőnk, ezt a két SMS-t most megmutatod nekem. Ezután soha többé nem kérek ilyet tőled, nem kérdezősködöm, és békén hagylak. Mostantól egy órád van rá. Ha addig nem mutatod meg, nincs tovább, vége köztünk mindennek.”*

Annyira összevesztem vele, hogy már nem érdekelt semmi. Közöltem: *„Te ismeresz engem. Én nem leszek idióta második senki mellett.”*

Hogy a nő miért nem állította némára a telefonját, örök talány marad. Talán direkt akarta bosszantani Sándort? Vagy egyszerűen már ennyire nem érdekelte, mi lesz a kapcsolatukkal? De akkor miért utazott vele Mallorcára? Kit akart igazán? Sándort vagy Ferencet?

Ezzel az utazással ráadásul a Ferencsel való kapcsolatát is kockáztatta, hiszen kevés férfi nézné tétlenül, hogy a nő, akit szeret, éppen egy másik férfival nyaral.

– Először próbálta kimagyarázni magát, aztán pityeregni kezdett, majd jöttek a káromkodások. Ez az egész huzavona vagy 15-20 percig tartott. Próbáltam türelmes lenni, de végül ránéztem az órára, és közöltem, 17 perce van még.

Ekkor teljesen kiborult.

Egyértelmű volt, hogy sarokba szorítottam.

Ahelyett, hogy megmutatta volna az üzeneteket, egyszerűen odament a telefonhoz, és kitörölte őket. Ott álltam, és azt éreztem, hogy véget kell vetnem ennek. Ha ezt most nem teszem meg, akkor igazi hülye vagyok. Kijelentettem, hogy amint hazaérünk, elköltözőm. *„Nem hagylak itt, együtt megyünk vissza, de ez ennyi volt. Nekem erre nincs szükségem. Normális életem volt, és nem fogom hagyni, hogy az a nő, akit ennyire szeretek, így bánjon velem.”*

Eltelet a 15 napból 12, és addigra teljesen elhidegültünk. Nem értünk egymáshoz, nem mentünk el szórakozni esténként, vacsora után nem csavarogtunk. Ismerhetett volna annyira, hogy ha egyszer kijelentek valamit, akkor az úgy is lesz, azon később nem változtatok.

Később úszott egyet, majd visszajött hozzám, és adott egy csókot. Azt mondta: *„Oké, ezentúl nem SMS-ezek.”* Azt hitte, ennyivel elintézheti, majd túllépünk rajta, de engem ez már nem érdekelt. Mondtam neki, hogy elköltözőm. Ezután terelt, elvitte a beszélgetést más irányba, és visszamentünk a szállodába. Körforgalmakon mentünk keresztül, amitől nem érezte jól magát, így amikor visszaértünk a szobába, azonnal a bevonult a fürdőbe. Már-már megsajnáltam, de aztán hallottam, hogy a telefonja folyamatosan zizeg. *„Basszus, legalább a hangot vedd le! Bent SMS-ezel? Most miért kell ezt csinálni?”*

Este próbált javítani a helyzeten, pezsgőt szerzett, de fél 10-kor – ahogy addig minden este – visszahúzódott a szobájába. És persze jöttek az SMS-ek.

Másnap mindent megtett azért, hogy normalizálja a kapcsolatunkat. Azt mondta, félreértem őt, és hogy nagyon zaklatott mostanában. *„Vannak gondjaim a munkában, de erről nem akarok beszélni”* – tette hozzá gyorsan. Látszott rajta, hogy próbálja lezárni a témát, mielőtt túlságosan mélyre ásnánk.

Aztán letusolt, majd szó szerint rám vetette magát. Egész délelőtt ki sem szálltunk az ágyból. Odaadó volt, sőt szokatlanul szenvedélyes.

Végül csak annyit mondott: „Remélem, ez elég bizonyíték neked.” Erre azt mondtam, hogy: „Férfi vagyok, egyértelmű. Szeretlek, de ez nem jelenti azt, hogy nem költözöm el.” Próbálta elviccelni a dolgot, de nem tudtam figyelmen kívül hagyni, hogy ez inkább egy kétségbeesett kísérlet volt a megtartásomra.

Később megint volt min kiakadnom. Az egyik boltban két olyan ajándékot vásárolt, ami egyértelműen férfiaknak szól. Amikor rákérdeztem, azt mondta, a testvérének vette mindkettőt. Nem akartam elhinni, hogy ennyire hülyének néz. Az ösztöneim jeleztek, hogy valami nagyon nincs rendben. Minden apró jel, minden mozdulata azt súgta, hogy titkol valamit, és én egyre inkább kezdtem biztos lenni benne, hogy nem képzelődöm.

Aznap este, vacsora után épp egy magyar kislányt szórakoztattam. A szüleivel a szállodában ismerkedtünk meg, és megkértek, hogy egy rövid időre vigyázzak a kicsire. jól elvoltunk, játszottunk, amikor észrevettem, hogy Ivett újra félrevonul telefonálni. Nem hallottam, hogy miről beszél, de láttam, hogy milyen hevesen gesztikulál, járkál fel-alá, mintha csak egy komoly veszekedés kellős közepén lenne. Ferust nyilvánvalóan nagyon zavarta, hogy másodikként el kell viselnie, hogy a nő, akit szeret, mással tölti a szabadságát, és nem vele. Erről egy későbbi e-mail-üzenete is árulkodik.

SMS-üzenet – 2011. július 31. 15:51

Feladó: dr. Sz. Ivett Címzett: dr. W. Ferenc

Ebben az üzenetben Ivett megnyugtatta Ferencet, hogy amint hazatér, rendezik a dolgaikat, és végre a saját életüket fogják élni, együtt. Azt kérte tőle, hogy a hátralévő időt próbálja türelemmel viselni, mert ez nagy próbatétel mindkettőjük számára. Végül hozzátette, hogy gondolatban minden pillanatban vele van.

– Így zárult a közös nyaralásunk Mallorcán. Egy olyan utazás, ami még együtt indult, de hazafelé már külön úton folytattuk, szingliként.

B. Éva – Bereczki Sándor munkatársa közeli barátja

Én 2006 óta dolgozom a Pécsi Sörfőzdében, Sanyi pedig 2008 februárjában csatlakozott a céghez, azóta ismerem. Eleinte rossz helyzetben volt a vállalat, és szinte mindennap 10-12 órát dolgoztunk együtt, hogy helyrehozzuk. Nagyon szimpatikus embernek tartom, és a barátomnak mondhatom. Mivel rengeteg időt töltöttünk együtt, nem csak a munkáról esett szó.

Dr. Sz. Ivett-tel való kapcsolatáról az első pillanattól kezdve tudtam. Egy rendezvényen ismerkedtek meg, erről maga Sanyi mesélt nekem. A jövőjét úgy képzelte el, hogy új családot alapít, és úgy tűnt számára, hogy ez a kapcsolat alkalmas lesz erre. Amikor összejöttek, a viszonyuk harmonikus volt.

2011 elején jelentkeztek az első problémák, amelyekről beszélt nekem. Akkor már együtt éltek. Elmondta, hogy szeret moziba járni, vagy szórakozóhelyre menni, és panaszkodott, hogy Ivett erre nem hajlandó. A szülőknél töltött hétvégi családi ebédek is egyre inkább terhessé és unalmassá váltak számára. Ő ennél szívesebb egyéniség volt.

A cselekmény előtti időszakban Sanyi nagyon sokat panaszkodott nekem a kapcsolatukról. Tavasszal már próbáltam lebeszélni róla, mert úgy éreztem, rossz irányba tereli, és korlátozza a személyiségét. Az volt a benyomásom, hogy a fiát sem merte elvinni Ivetthez, mert azt érezte, hogy Ivett féltékeny rá. Mindig azt tanácsoltam neki, hogy ha nem boldog, akkor inkább keressen mást. Szeretett volna családot, gyerekeket, egy nyugodt,

kiegyensúlyozott életet. Ez sokáig benne volt, és érzelmileg nem tudott tőle elszakadni.

Amikor a kapcsolatuk elkezdett megromlani, felmerült benne, hogy talán meg kellene szakítani. Aztán egyik nap boldogan mesélte, hogy elmennek együtt nyaralni. Megkérdeztem tőle, hogy biztosan ezt akarja-e. Azt felelte, hogy ez lesz a választóvonal, ezen múlik, hogy együtt maradnak-e, vagy különválnak. A nyaralástól tette függővé a döntését.

Amikor hazajöttek, találkoztam Sanyival, és rögtön feltűnt, mennyire felszabadult és boldog. Meg is kérdeztem tőle, hogy mi történt. Csak annyit mondott: Döntöttem, elköltöztem Ivett-től. Nem részletezte, csak annyit tett hozzá, hogy szörnyű volt a nyaralás, és érzelmileg többet várt tőle.

A következő napok eseményei elkerülhetetlenül vezettek ahhoz a tragikus végkifejlethez, melyben Bereczki Sándorból gyilkos lett, míg Ivett és Ferenc áldozattá váltak. A könnyebb érthetőség érdekében napokra osztva bontom ki az eseményeket, míg a végső nap történéseit már óráról órára követjük majd.

2011. AUGUSZTUS 4., CSÜTÖRTÖK

– A gépünk este fél nyolc körül szállt le Mallorcáról. Jó volt újra itthon lenni, ez a nyaralás közel sem úgy sikerült, ahogy terveztem. Ahogy az autómhoz sétáltam, már csak arra tudtam gondolni, hogy hamarosan hazaviszem Ivettet, és utána végre egyedül lehetek. Szükségem volt egy kis magányra, hogy rendezzem a gondolataimat.

Kivettük a kocsit a reptér melletti parkolóból, de alighogy beleültünk, máris elkezdtek záporozni az SMS-ek. Ivett persze nem bírta ki, hogy ne tegyen megjegyzést: *„Ezek már nem érdekelnek?”* – kérdezte, pimasz kis mosollyal az arcán. Ebből sejtettem, hogy a családjával üzengetett. Mondom, *„Ivett...”* – mert innentől kezdve nem volt Párdy többé –, *„nem nézek én már meg semmit. Nekem az a két SMS volt fontos. Te már azt csinálsz, amit akarsz, annyi üzenetet írsz és fogadsz, amennyit csak akarsz. Részemről ennyi volt.”* Erre csak annyit kérdezett: *„És akkor mit*

tervezel?” Mondom: „Ahhoz nincs semmi közöd, az az igazság.” Ha őszinte akarok lenni, megkönnyebbülést éreztem, amikor kimondtam ezeket a szavakat.

Elvittem őt az édesanyjához, mert ott volt Bobby és az autója is. Kiraktam a bőröndjét, és amikor az édesapja megpróbált vacsorára invitálni, udvariasan, de határozottan elutasítottam. Az az érzésem támadt, hogy őket sem fűzte különösebb szándék ahhoz, hogy marasztaljanak. Néha úgy éreztem magam abban a családban, mintha én lettem volna a hetedik a sorban – ott volt előttem még két kutya is, akik láthatóan nagyobb figyelmet kaptak, mint én.

Ivettéktől beugrottam a céghez, hogy mindent ellenőrizzek, aztán hazamentem. Hosszabb utazásokat követően mindig egy kicsit félve léptem be a lakásba, hogy minden rendben van-e, de nem volt gond. Letusoltam, csináltam egy jó vacsorát, bekapcsoltam az Xboxot, és játék közben újra meg újra átgondoltam a történeteket.

2011. AUGUSZTUS 5., PÉNTEK

– Másnap még nem kellett dolgoznom, így átmentem Ivetthez. Amikor délután hazaért, egyenesen megmondtam neki, hogy elköltözőm.

Na, akkor aztán elszabadult a pokol.

Sírás, hiszti, kapaszkodás a karomba. Könyörgött, hogy halasszuk el, beszéljük meg még egyszer. De én ki- mondtam, amit addig visszatartottam: „*Most már nyugodtan megüzenheted annak a másiknak, hogy üres a ház. Eddig működött. Elég türelmes voltam, talán túlságosan is. De amikor már a mi kedvünkért, a jövőnkért, a tervezett gyerekekért sem teszed meg azt a minimumot, hogy megmutass nekem két SMS-t – amiről tudjuk, hogy nem a világ vége –, az azt jelenti, hogy én már nem vagyok elég fontos neked.*”

Minden szót kimondtam, amit ki kellett mondani. És bár fájt, tudtam, hogy ennek most vége van.

Ezen a ponton érzem időszerűnek feltenni neki azt a kérdést, ami igazából azóta nem hagy nyugodni, amióta a történetükkel foglalkozom: Mi fájt jobban? Az, hogy megcsalták, vagy az, hogy váltig állította az ellenkezőjét?

– Egyértelműen az utóbbi – feleli. – Én már a kapcsolatunk elején elmondtam Ivettnek, hogy az igazit keresem. Nem érdekelnek a futó kalandok. Ha azok kellettek volna, akkor mindig kéznél lett volna valaki, millió ilyen lehetőség adódott. Volt, hogy csak én akartam, volt, hogy csak a másik, és persze olyan is, amikor egyszerre mosolyogtunk. De soha nem csaltam meg a páromat. Minden helyzetben világosan elmondtam, hogy kapcsolatban vagyok, és számomra ez tabu.

Sokat gondolkoztam azon, mi lehetett az oka annak, hogy Ivett, akiről utólag kiderült, ekkor már hónapok óta több vasat tartott a tűzben, hirtelen mindent megtett a viszonyuk helyreállításáért.

Ez is egy olyan kérdés, amire sajnos már soha nem kaphatunk biztos választ, csak az események folyásából következtethetünk rá. Talán valami olyasmi történhetett, hogy Mallorcán, Sándor váratlan szembefordulásával egyszeriben kicsúszott a nő kezéből az irányítás, és ez érzékenyen érintette.

Az elmesélések alapján Ivett szerette hangoztatni, hogy aki vele van, az nagyon szerencsés – és való igaz, minden adottsága megvolt ahhoz, hogy rajongjanak érte a férfiak. A gyanúm szerint nem lehetett hozzászokva, hogy a szakítást a másik fél mondja ki, ráadásul visszacsinálhatatlannak tűnő határozottsággal. És az sem kizárt, hogy ekkor még imponált is neki Sándor erélyessége, fellobbanthatta a tüzet.

– Az öregem mindig azt mondta: „*Úgy válassz nőt, hogy ne történhessen meg veled, hogy ha megbetegszel, kitolnak a teraszra, és otthagynak. Legalább egy teát főzzön neked.*” Aztán, amikor beteg voltam, mit mondott Ivett? „*Kúrálj ki magad, de ha nagyon nagy probléma van, szólj, küldök mentőt. Én inkább nem mennék át, nehogy elkapjam. Dolgoznom kell.*” És mit mondott Melinda, amikor csak kicsit szípoztam? „*Átmegyek, főzök neked egy levest, este megmasszírozlak, csinálok egy jó meleg teát.*” Ez volt a különbség. Ivett volt az egyetlen az életemben, aki azt mondta: „*Majd hívj, ha jobban leszel!*”

Istenem mennyi jel volt! És én egyikre sem figyeltem oda. A mátrix annyiszor figyelmeztetett, de én hagytam, hogy a bárányt is megetessék velem. Számptalan momentum, ami mind azt mutatta, hogy Ivett valójában nem figyelt rám igazán.

Persze kaptam tőle jó dolgokat is. Motivált, elintézte például, hogy továbbtanuljak. Szeptemberben kezdtem volna egy új szakot az egyetemen. Kijárta, bement a tanulmányi osztályra, elvitte a papírjaimat, végigvitte az egész felvételi folyamatot. Nekem már csak annyi dolgom volt, hogy bemenjek, meghallgassanak angolul, és fel is vettek. Pénteken kellett volna mennem az első előadásra.

Aztán szerdán és csütörtökön elfoglalt lettem. Végtelen időre.

2011. AUGUSZTUS 6., SZOMBAT

– Éreztem, hogy eljött a pillanat, amikor talán kaphatunk Melindával egy újabb esélyt.

Csak remélni tudtam, hogy ő is nyitott arra, hogy újra együtt legyünk. Borzasztóan vágytam a törődésére, a figyelmére, arra, hogy szerethessek és viszonszeressenek.

Összeszedtem minden bátorságomat, és felhívtam őt. Szerencsére nem kellett csalódnom. Rengeteget beszélgettünk, és hamar kiderült,

hogy mindketten szívesen adnánk egymásnak még egy esélyt.

2011. AUGUSZTUS 7., VASÁRNAP

A nyomozati anyagokban szereplő cellainformációk alapján Ivett a hétvégét Pakson tölti, 7-én vasárnap délután érkezik vissza Romonyára.

Vasárnap délután kimentem Romonyára, hogy elhozzam a cuccaimat.

Leültünk, és elmondtam neki, hogy ő nagyon fontos nekem, az életemet vele képzeltem el. De egy dolgot nem tudok elviselni: a hazugságot. Az őszinteség számomra alapvető. Ezért egyenesen rákérdeztem: „Öntsünk tiszta vizet a pohárba. Valamit titkolsz, igaz?”

Nem válaszolt.

Akkor mondtam neki, hogy még aznap elköltözöm. Továbbra sem hitte, hogy komolyan gondolom. Szinte mindent összepakoltam. A kapunyitót és a kulcsot visszaadtam, én viszont néhány apróságot nem kaptam meg tőle. Utólag azt gondolom, talán direkt tartotta magánál ezeket, hogy legyen oka később megkeresni engem.

Ürességet éreztem. Emlékszem, úton hazafelé annyira belefeledkeztem a gondolataimba, hogy Pécs felé megelőztem egy rendőrautót.

Már volt, hogy elhagytak, az érzés most, az én döntésemmel sem lett könnyebb: mindent megtettem, és mégsem voltam elég. Lenulláztam magam, komolytalanná váltam a barátaim előtt – én, aki válságmenedzseléssel foglalkozom, milliárdos cégeket hozok rendbe, közben a saját életemet nem tudom a megfelelő mederben tartani.

Hazaértem, leültem, és játszani kezdtem az Xboxon. Csak ez maradt. Ha valaki, akit imádok, és akinek mindent megtettem, ilyen egyszerűen elenged, hogy még csak kimagyarázni sem próbálja a helyzetet, akkor ennek a kapcsolatnak tényleg nincs értelme.

Aznap éjjel egy percet sem aludtam. Az elköltözés olyan véglegessé tette a szakítást, amit nehéz volt feldolgozni. De amikor egyszer elhatározom magam, és kimondom, hogy vége, akkor nincs visszaút. Ezt otthonról hoztam magammal – ilyen a székeley virtus. Akkor is megcsinálom.

Sok bajtól megóvott volna, ha képes vagyok engedni ebből.

2011. AUGUSZTUS 8., HÉTFŐ

– Másnap bementem dolgozni.

Éppen egy pályázattal voltam elfoglalva, amelyen 500 millió forint vissza nem térítendő támogatást nyertem a cégnek raktárépítésre. 13 napom volt megírni, és ez azt jelentette, hogy éjjel-nappal dolgoztam. Az egész időszak alatt összesen nem aludtam többet nyolc óránál – néha egyet, néha kettőt, ahogy sikerült. Kimentünk a helyszínre, amit kinéztünk, mindent felmértem, kalkuláltam, adatokat gyűjtöttem és dolgoztam, miközben a pályázatot írtam angolul-magyarul. Vannak az ember életében olyan projektek, amiket nagyon akar. Ez a pályázat ilyen volt számomra. A következő időszakban a munka tartott életben.

A feladatok segítettek elterelni a figyelmemet a magánéletem kudarcairól, és ha másban nem is, legalább ebben sikeresnek érezhettem magam.

Miközben hallgatom Sándort, azon tűnődöm, vajon mit érzett volna, ha akkor ismeretében van mindannak, amit ma már a bizonyítékok alapján pontosan tudunk: a pénteki szakításuk és a vasárnapi elköltözése között a hétvégét Ivett Pakson töltötte azzal a férfival, akinek már Mallorcáról is üzengetett. Belegondolni sem merek, milyen robbanásszerű dühöt váltott volna ki belőle ez az információ – vagy talán még annál is mélyebb fájdalmat.

2011. AUGUSZTUS 11., CSÜTÖRTÖK

Hétfőtől csütörtökig, a bizonyítékok alapján Sándor nem találkozott és nem kommunikált Ivett-tel.

Talán segített neki ebben az is, hogy már újra Melinda volt nála a fókuszban.

Csütörtökön azonban már váltottak néhány SMS-t Ivett-tel, aki aztán küldött neki egy e-mailt, amelyben félig viccesen számonkérte valamilyen Facebookra feltöltött képe miatt.

E-mail-üzenet – 2011. augusztus 11. 15:44

Feladó: dr. Sz. Ivett

Címzett: Bereczki Sándor

Tárgy: Hmm!

Ivett közvetlen hangvétellű, enyhén ironikus üzenetben tesz megjegyzést Sasa – így becézte Sándort – közösségi oldalon történt aktivitására, miközben látszólag könnyed stílusban érdeklődik iránta. Aláírásként a kapcsolatuk során használt Párdy becenév után kérdőjelet tesz, ezzel utalva az aktuálisan kérdéses párkapcsolati státuszára. És ezzel feldobja a labdát – legalábbis ily módon is értelmezhető a szöveg.

Nem kerülheti el a figyelmemet a levél stílusában megjelenő könnyed közvetlenség. Nincs formalitás, körülményes udvariaskodás. Ez szokatlannak tűnik egy olyan kapcsolat lezárása után, amelyet a későbbi tárgyaláson a nő családtagjai egyöntetűen sötétebb színekben festettek le.

Állításuk szerint Ivett fenyegetettségben élt, és félelemből maradt együtt a későbbi gyilkosával.

AUGUSZTUS 12. , PÉNTEK

Miután az előző napi e-mailre nem kap választ, Ivett már reggel újabb üzenetet ír.

E-mail-üzenet – 2011. augusztus 12. 09:04

Feladó: dr. Sz. Ivett

Címzett: Bereczki Sándor

Tárgy: Érdeklődés

Ivett e-mailben írta meg Sándornak, hogy más módon nem tud vele kommunikálni. Hiába hívja telefonon, a férfi nem veszi fel, és nem is hívja vissza. Már szerdán is nagyon várta, hogy keresse, találkozzanak és beszéljenek, majd tegnap, amikor végzett, szintén próbálta elérni, hátha tudnak pár szót váltani. Arra is kitért, hogy reméli, elolvasta az előző nap neki írt e-mailt, bár bevallotta, nem erre a reakcióra számított, de elfogadja, mert nem nagyon van más választása. Az üzenet stílusa nem számonkérő, inkább kedves, barátságos.

Az e-mail, úgy tűnik, célt ért, mert Sándor kevéssel 10 óra után egy közel 25 perces telefonbeszélgetést kezdeményezett Ivett-tel. Azt, hogy ez a beszélgetés jó hangulatban zárult, jól mutatja a nő 12:02-kor küldött újabb e-mailje, amelyben egy kedves fotót osztott meg Sándorral: egy leopárdanyukát a kölykével.

Az e-mail tárgya mindössze ennyi volt: Párdy.

És itt még nem ér véget a kommunikáció, mert miután Bereczki Sándor 40 percig nem reagált, újabb e-mail érkezett Ivett-től, melyben játékosan sürgeti a választ.

Részlet Sz. Dávidé Ivett testvére bíróságon tett tanúvallomásából:

Augusztus 7-én úgy tűnt, megszűnt a kapcsolatuk Bereczkivel. Bereczki Sándorral megszűnt a kapcsolata a testvéremnek, csak Bereczki folyamatosan kereste, nem nyugodott ebbe bele.

AUGUSZTUS 20-21. , SZOMBAT-VASÁRNAP

Az elmúlt hét a bűncselekmény szempontjából eseménytelenül telt. Sándor dolgozott a pályázaton.

Néhány üzenetet és telefonhívást ugyan váltottak Ivett-tel, de személyesen nem találkoztak. Abban maradtak, hogy majd az augusztus 20-i hétvégén kerítenek rá sort.

– A megbeszéltek ellenére ő felszívódott – meséli Sándor. – Már pénteken kikapcsolta a telefonját. Otthon ültem, és fogalmam sem volt, mi történik. Nem mentem sehová, vártam, hogy találkozzunk. Végül vasárnap délután, estefelé sikerült elérnem. Addigra már teljesen ki voltam akadva. Nem értettem, miért játszik velem. Miért kell engem hülyíteni? Egyik nap még olyan, mintha minden rendben volna köztünk, flörtölős e-maileket küld, utána pedig napokig elérhetetlen?

Részlet N. Kristóf – dr. W. Ferenc sógora – bíróságon tett tanúvallomásából:

Személyesen az Ivettet 2011. augusztus 20-án ismertem meg, nekem 23-án van a születésnapom, és a feleségem szervezett egy összejövetelt. A Feri felhívott, hogy menjek be az irodájába – kiderült, hogy elcsaltak a meglepetésbuli miatt –, bementem, és akkor ott volt vele az Ivett – így ismertem meg őt személyesen, a Ferenc akkor mutatta be.

Sándor állítja, hogy amikor végre elérte Ivettet, nem kiabált vele, de határozottan közölte: *„Ezt most már fejezzük be végleg, mert tényleg nem bírom tovább.”* Ivett akkor azt ígérte, hogy hétfő délután találkoznak. Sándor várta is a telefonhívását, de az sosem érkezett meg. Hallgatva Sándort bátran kijelenthetem, hogy ez az augusztus maga volt a totális káosz.

Ivett végre együtt lehetne Ferencel, nyíltan felvállalhatná a kapcsolatukat, miközben Sándor új életet kezdhethetne Melindával, akit élete legnagyobb szerelmének tart. Ehhez képest Ivett újra és újra felbukkan Sándor életében, üzeneteket küld, cicázik, igyekszik felszítani benne a régi vágyat. A férfi pedig nemhogy nem hárítja ezeket a közeledéseket, hanem óvatosan lépne is felé.

Aztán Ivett megint eltűnik napokra. Sándor – aki, ne felejtjük el, ekkor még mindig nem tudhatja biztosan, hogy van egy másik férfi is a képben – nem érti, mi történik. Ivett cselekedetei számára kiszámíthatatlanok, és ezt a megrögzötten precíz Sándor finoman szólva is nehezen viseli.

Ivett visszaszerezte a férfi feletti hatalmát, viszont úgy tűnik, ő maga sem biztos abban, hogy mit szeretne valójában.

AUGUSZTUS 22. , HÉTFŐ

– Most már tudom, hogy aznap hiába vártam, hogy jelentkezzen. Hiába írtam neki egész délután SMS-eket, és próbáltam elérni telefonon. Ekkor W. Ferenc nála volt Romonyán – meséli Sándor.

Reflexszerűen nyúlok az adatokhoz, hogy ellenőrizsem a történetet.

Valóban, egy másnapi e-mail, valamint a híváslisták alapján Ivett és Ferenc ezen a napon Romonyán lehettek. A találkozó azonban nem

sikerülhetett kifejezetten idillire, legalábbis erre utal Ferenc másnap reggeli, Ivettnek írt e-mailje.

Talán ez a nem túl pozitív élmény készítette Ivettet arra, hogy másnap lépéseket tegyen a kapcsolat újraépítésére Sándorral.

AUGUSZTUS 23. , KEDD

E-mail-üzenet – 2011. augusztus 23. 09:41

Feladó: dr. W. Ferenc

Címzett: dr. Sz. Ivett

Tárgy: Mucinak.

Ferenc ebben az e-mailben arról ír, mennyire fontos számára Ivett. Ez nemcsak abban mutatkozik meg, hogy együtt töltik az idejüket, hanem abban is, hogy figyel rá, kérdez, érdeklődik. Mint előző este is, amikor észrevette, hogy Ivett feszült.

Úgy érzi, a nő az élete elválaszthatatlan része lett, és ezt mindig éreztetni akarja vele. Aggódik érte, folyamatosan figyeli, mire van szüksége. Bántja, hogy Ivett előző este sem mondta el, mi a baj, hiszen így nem tud segíteni. Korábban elfogadta, hogy a nőnek van valakije, mert nem tehetett mást, most viszont, hogy már csak ketten vannak a kapcsolatban, úgy érzi: a múlt árnyai még mindig ott vannak körülöttük. Ferenc nem attól fél, hogy Ivett visszatérne a korábbi kapcsolatba, hanem félti, mert tudja, hogy a másik férfi bántja őt. És mivel szereti, nem tud elmenni emellett szó nélkül, akkor sem, ha Ivett ezt várná tőle. Nem akarja szenvedni látni.

Elmondja azt is, hogy amikor Ivett mással nyaralt, elhatározta, hogy megkéri a kezét, de végül nem tette meg, mert úgy érezte, Ivett addig nem szeretne elköteleződni, amíg nem zárta le teljesen a múltját. A vágy azonban, ami a terv mögött volt, azóta

sem változott: azt szeretné, ha ő lenne a felesége és gyermekeinek anyja.

A levél végén világossá teszi: mindig feltétel nélkül szeretni fogja őt, mert Ivett számára a legfontosabb ezen a világon.

Be kell vallanom, hogy az eset felgöngyölítése során – beleértve a beszélgetéseket és a bizonyítékok részletes áttekintését – ez az e-mail érintett meg a legjobban.

A kutatásom során végig próbáltam választ találni arra, hogy Ferenc miért fogadta el a harmadik fél szerepét. Miért tartott ki Ivett mellett még akkor is, amikor a nő más férfival élt, mással ment nyaralni?

Mind az SMS-ékből, mind ebből az e-mailből sugárzik, hogy Ferenc beleszeretett Ivettbe. A bizonyítékok alapján úgy gondolom, ő sem ismerhette az igazság minden részletét.

Ferenc édesapjának vallomása világít rá a gondolatmenetem alapjára. A bíróságon a következőt mondta: *„Arról tudok, hogy a fiamnak mondta az Ivett, hogy megfenyegette a vádlott, olyat is mondott, hogy Paksra is eljön, és minket is megöl.”* Ez az állítás azonban szöges ellentétben áll a tényekkel, amelyeket több forrás is igazol: Bereczki még akkor sem tudta, hogy ki a férfi áldozat, amikor lelőtte. Márpedig ha a még nevét sem ismerte, úgy a családját sem fenyegethette meg.

– De miért állíthatta ezt Ivett Ferencnek? – teszem fel a kérdést Sándornak.

Életszerűtlennek tartom, hogy Ferenc találta volna ki ezt a történetet. Miért keltett volna felesleges félelmet az idős szüleiben?

– Ivett valószínűleg azt mondta Ferencnek, azért nem hagy el engem, mert fenyegetem őt – feleli Sándor, majd kis szünetet tartva hozzáteszi:

– De ezt sajnos már sosem fogjuk biztosan megtudni.

A Ferenc által küldött e-mail mindenesetre alátámasztani látszik ezt az elképzelést.

Nem tudom elhessegetni a gondolatot: vajon ha Ferenc a valós képet látja, másképpen alakulhatott volna az a tragikus este?

– Aznap bent voltam a cégnél – kezdi az augusztus 23-i, keddi nap hosszú és részletes történetét mesélni nekem Sándor. – Meeting volt délelőtt, szokásos munkaidős rutin. Egyszer csak érkezett egy SMS Ivett-től. Kinéztem az ablakon, és ott állt a Párdy-mobil.

Az SMS valóban létezik – ezt a híváslista is megerősíti, ahol pontosan 10:24 perckor érkezett egy üzenet Bereczkinek. Amikor Sándor az irodájába ért, Ivett ott ült az irodai székében, kényelmesen hátradőlve. A látogatás tényét később a sörfözde egyik munkatársa is megerősítette a tanúvallomásában.

– Elkövettem azt a hibát, hogy nem töröltettem a neve mellől a biztonságiakkal azt az engedélyt, hogy kérdés nélkül beengedhetik. – Sándor azt mondja, abban a pillanatban nem örült a helyzetnek. – Ez nem az a munkahely, ahol az ilyesmit jó néven veszik. De Ivett nem törődött ezzel. Jött, hogy adjak egy puszit, mert itt van a kis Párdyka.

Egyértelműen békülni akart. Almát hozott a közös fánkról, és próbált érzelmi húrokat pengetni. Értékeltem az igyekezetét, de megmosolyogtatott – meséli Sándor. – Tudni kell, hogy összesen annyi közöm volt ahhoz a fához, hogy egyszer legallyaztam, egyébként az édesapja ültette.

Ivett ebédelni hívta Sándort, és a férfi közelgő születésnapja alkalmából ajándékot is vitt neki: egy Police napszemüveget. Megbeszélték, hogy vasárnap egy közös vacsorával ünnepük majd meg az eseményt.

– Szép és drága ajándék volt. Elmondta, hogy 160.000 forintba került. Ez őszintén meglepett, és jólesett a figyelmessége. Később, amikor az eljárás során bizonyítani akartuk, hogy ajándékot vett nekem – hiszen egy nő, aki állítólag félelemben él, nem tesz ilyet –, az ügyvédem bekérte az üzlettől a számlát. Akkor derült ki, hogy leárazva, csupán 29.000 forintért vásárolta meg. Sosem értettem, miért kell túlozni ilyen dolgokban. Számomra nem az ajándék értéke a fontos, hanem a gesztus. Ráadásul tetszett is az a szemüveg.

Én itt azért felfedezek némi ellentmondást. Nem tudom figyelmen kívül hagyni azt a korábbi beszélgetésünket, amikor Sándor megjegyzést tett arra az „olcsó” ajándékgyűrűre, amit Ivett W. Ferenctől kapott. Az akkor elhangzott mondata egyértelműen mutatja, hogy számára igenis fontos volt az ajándékok pénzbeli értéke. Sándor szemében az ajándék nemcsak gesztus, hanem egyfajta mérce volt, amely azt tükrözte, hogy az ajándékozó mennyire becsüli meg az ajándékozottat, és egyben a kapcsolatukat.

A tény, hogy a nő egy drága ajándékot hozott – vagy legalábbis annak állította be –, azt sugallta Sándornak, hogy még mindig komolyan veszi a kapcsolatukat.

Költött rá, tehát fontos a számára – ez a dekódolt gesztus és üzenet.

A meglepetéseknek azonban az ajándékozással nem volt vége. Sándor közölte Ivett-tel: már Melindával van együtt.

– Mint kiderült, ő ezt pontosan tudta – mondja Sándor. – Láttam a Facebookon, hogy megváltozott a kapcsolati státuszom. Állította, hogy nincs neki semmilyen social média-fiókja, mégis minden ilyesmi dologról tudott.

A beszélgetés röviden a közösségi médiára terelődik, rácsodálkozom, hogy akkoriban már aktívan használták ezeket a platformokat. Sándor

elmeséli, hogy nem sokkal a gyilkosság előtt változtatott profilképet.

– Az új képen a 262-es fegyveremmel vagyok látható. Akkor vettem, de soha nem használtam, ki sem próbáltam. Nem örültem, hogy az utolsó profilképem egy fegyveres kép lett – vallja be.

Ez a kép maradt végül róla az egyetlen a közösségi média világában, kimerevítve egy pillanatot. Egy mosolygós, sármos férfi, egy fekete táska fölött – amelyről csak ő és néhány közeli ismerőse tudta, hogy fegyver van benne.

„Ez már így marad ott a végtelenségig” – mondja.

És valóban. A social média, ha egyszer egy történetet befagyaszt, örök életűvé teszi.

Sándor elmeséli, hogy Melinda segített abban, hogy mára semmilyen információ ne látszódjon róla. Egyedül a mosolygós profilkép maradt meg a fekete táskával. Ez az utolsó, örökre rögzült emlék az online térben róla.

– Elmentünk ebédelni – folytatja a nap históriáját Sándor. – Ivett már az elején láthatóan zaklatott volt. Az ebéd közben rám nézett, és azt mondta, hogy bajban van. Először azt hittem, megint a kapcsolatunk kerül szóba, és mondtam neki, hogy persze, bajban van, mert most már egyedül van. De ahogy beszélt, láttam rajta, hogy valami sokkal komolyabb nyomasztja.

Aztán váratlanul visszautalt a szilveszteri beszélgetésünkre. *„Emlékszel, mit ígértél nekem akkor?”* – kérdezte. – *„Azt mondtad, hogy meg fogsz védeni. Tudod, van az a cég, amiről már sokszor beszéltünk.”* Majd belefogott egy szövevényes üzleti történetbe.

Ahogy hallgattam, eszembe jutott, hogy erről később a bíróságon is részletesen beszélt:

Bereczki „Sándor „vallomása a ”bírószágon” Ivett üzleti terveivel kapcsolatosan:

„Volt egy cég, amit csináltunk, euro árfolyamkezelési tevékenységgel, ami miatt W. Ferenc a barátja volt. A lényeg az, hogy Ivett még előttem belekezdett egy cég alapításába, mely önkormányzati pénzeknek a kezelését tűzte ki célul az euro árfolyamának az ingadozásából. Ez azt jelentette, hogy a Dávid mint közgazdász dolgozik benne, és figyeli, hogy mikor mennyi az árfolyam, és ez alapján vettünk vagy eladtunk volna az önkormányzati pénzekből. Ehhez a bankokkal és a PSZÁF-fel is szerződést kellett kötni, engedélyeket kellett szerezni. (...) Ez lett volna az első önkormányzati pénz, a második a szombathelyi, ahol tartózkodott a Dávid, a harmadik pedig Nyíregyháza lett volna részemről. Olyan 1,6-2 milliárd forint kezelésére, beruházására kell gondolni. (...) Azt tudom, hogy a cégben van még két szekszárdi tulajdonos, illetve Ivett és Dávid. Van bizonyítékom, mert a lefoglalt laptopomon rajta van az egész cégdokumentáció. (...) Az én ismeretségi körömről volt szükségük. Nemcsak önkormányzati pénzekről van szó, hanem nagyobb cégek pénzeiről is. Nagyon sok ismeretségem volt az előző munkahelyeimről. Ez azért biztonságos, mert a banki oldalról be van biztosítva fedezettel, nem lehet bukni rajta, csak nem mindenkinek adják meg az engedélyt. A biztosítás a valuta értékének csökkenése miatt van. Utólag arra gondolok, hogy én hoztam volna Nyíregyházát, W. Ferenc Szekszárdot, Dávid pedig Szombathelyt. De ezt utólag raktam össze. Ez a cég már működőképes volt. Tudtam arról, hogy valakivel megismerkedett az Ivett, akinek már ismeretsége volt Pakson. Csak nem tudtam, hogy a W. Ferenc volt az. Én hoztam ezeket a cégeket, a tőkés

befektetőt, mert sok céget ismerek, melyeket anno én hoztam helyre. Ennyi lett volna a szerepem. Úgy működött volna, hogy tisztán a nyereségből kaptunk volna bizonyos százalékot. A Dávid is tud erről, csak ezt nem mondta, nem tudom, hogy miért nem. Tehát ez nemcsak szerelem volt, hanem egy komoly gazdasági üzlet is, melyből havonta 10 millió forintot kerestünk volna.”

A bíró Sz. Dávidot, Ivett öccsét is megkérdezte erről a cégről, aki elmondta, hogy testvérével összesen 50%-os tulajdonrésszel rendelkeztek benne. A cég befektetési tanácsadással foglalkozott, de sem ügyfélszámlákat nem kezelt, sem az ügyfelek pénzével nem rendelkezett. Árfolyam- és kockázatkezelést végzett, nem folytatott spekulatív céllal devizanemek közötti váltásokat. Ügyfélként olyan közép- és nagyvállalatok, továbbá önkormányzatok jöhetek szóba, amelyek devizakitettséggel rendelkeztek. Sz. Dávid hangsúlyozta, hogy Bereczki Sándornak semmilyen hivatalos köze nem volt a céghez, legfeljebb családi ebédek során hallhatott róla információkat. A bíró ezt másképp ítélte meg:

Részlet elsőfokú ítélet indoklásából

A vádlott! és sértetti közös gazdasági terveket meggyőzően támasztja alá többek között az a tény is, hogy a belső üzleti titkot képező programot a sértett megküldte a vádlottnak. Miután a nyereség nagysága és a tanácsadást érintő összeg arányban áll, nem volt közömbös, hogy a pénz- és bankárvilágban jártassággal és ismeretséggel rendelkező vádlott milyen mértékben tudja kapcsolataival az ügyfélkört bővíteni.

Kíváncsi lettem a vállalkozás jövőjét illetően. Őszintén szólva arra számítottam, hogy a Zrt. a családi tragédiával együtt mára történelem. De tévedtem. Még hozzá hatalmas nagyot. A kockázati tőkealap-kezelő részvény társaság a mai napig működik. A könyv készültekor elérhető utolsó mérleg szerint a cég a 2023-as évet 452 millió forintos árbevéttel zárta. 2017-ben Sz. Dávid értékesítette a saját részvényeit, melyek az összes részvény 50%-át tették ki. Az adásvétel részletei nem publikusak, de az új tulajdonos, aki 2017-ben minőségi többségű befolyású részvényessé, 2020-tól pedig egyedüli részvényessé vált, az ország egyik legbefolyásosabb gazdasági szereplője. Gyakran emlegetik őt a legnagyobb magyar oligarchák között.

De térjünk most vissza 2011. augusztus 23-ra, amikor Sz. Ivett egy közös ebéd közben osztotta meg a vállalkozásával kapcsolatos féltelmeit Sándorral.

– Azt mondta, veszélyben érzi magát – ecseteli Sándor. – Befolyásos emberek próbálnak rá nyomást gyakorolni, hogy bejussanak a cégbe, de konkrétumokat nem árult el. Csak ült ott, és nem tudtam eldönteni, hogy megint manipulál-e, vagy valóban komoly bajban van. Pontosan úgy éreztem magam, mint pár héttel korábban Mallorcán – utal a kettőjük közötti bizalmatlanságra, amely a kapcsolatuk végét is beárnyékolta.

Az, hogy Sándor komolyan vette Ivett – állítólag elhangzott – szavait, a későbbiekben sorsfordítóvá vált. A bűncselekményt követően Sándor védekezésében kulcsfontosságú ez a beszélgetés, hiszen ő állítja: a gyilkosság estéjén nem bántani, hanem éppen hogy megvédeni akarta volt barátnőjét a számára idegen férfitől.

– Ivett az ebéd végén megkérdezte, hogy átjöhet-e délután kettőre a lakásomra, mert szeretné elhozni a nálam maradt holmijait – folytatja Sándor. – Természetesen igent mondtam. Bár a találkozó elsőre

egyszerű formalitásnak tűnt, az események különös fordulatot vettek, amikor nem sokkal a megérkezése előtt egy e-mailt kaptam tőle, melyben arról ír, hogy milyen finom az illatom...

Az e-mail valóban létezik, és a nyomozati anyag részét képezi.

– Megérkezett. Nem sok mindent kellett elvinnie. Nálam maradt egy papucs, a fogkefeje, és talán még egy-két apróság. Ő viszont hozott nekem pár dolgot, amit korábban nála felejtettem: egy 100 dollárost, amit még anyuméktól kaptam, néhány sapkát, és egy cipőt. Hozta magával Bobbyt is, aki azonnal körbepisilte a lakást.

Félig viccesen megkérdeztem tőle, hogy egy búcsúszex belefér-e. Nem válaszolt, egyszerűen vetkőzni kezdett. Azt hiszem, úgy gondolta, ezzel visszaszerezhet, és ha őszinte akarok lenni, teljesen meg is zavart. Nem szoktam ilyen helyzetekbe keveredni, ráadásul akkor már Melindával voltam.

– Ön a beszélgetéseink során is végig azt ecsetelte, mennyire elfogadhatatlannak tartja a megcsalást. Most mégis hűtlenné vált Melindához, akiről egyébként éppen azt mesélte, mennyire féltékeny típus volt – emlékeztetem, majd felteszem a látszólag egyszerű kérdést:
– Érzett lel- kiismeret-furdalást?

– Nagyon is – ismeri el. – Soha nem csaltam meg senkit. Mindig lezártam a kapcsolataimat, és csak utána léptem tovább. Ezért sem értettem, mi a fenét művelek. Bántottam Melindát, és kockára tettem a frissen induló kapcsolatunkat valakiért, akivel pontosan tudtam, hogy hosszú távon úgysem működünk.

Elhiszem neki a lelkiismeret-furdalást. Elhiszem, hogy szerette Melindát, és azt is, hogy képtelen volt elengedni Ivettet.

Ő nem az a típus, aki képes egyszerre több vasat tartani a tűzben, most mégis belekeveredett egy ilyen helyzetbe.

Sokat beszélgettem a barátaimmal az esetről. Az egyikük szerint Sándor számára ez az együttlét lehetett a töréspont. Szembesítette azzal, hogy talán mégsem olyan ember ő, mint amilyennek teljes határozottsággal ismerte magát. Talán ez a meghasonulás hajszolta őt néhány nappal később az örületbe. Érezhette úgy, hogy a nő elcsábította, az elvei ellenére hűtlenné tette, majd kiderült, egy másik férfi oldalán is keresi a boldogságot.

Eközben bennem felmerült egy izgalmas kérdés: lehet-e egyszerre két nőt szeretni? Létezik, hogy mindkettőben volt valami, amit Sándor nem akart elveszíteni? Melindában a biztonság és a nyugalom, Ivettben pedig épp ennek a szöges ellentéte. Talán miközben Sándor vágyott a kiszámíthatóságra, izgatta az is, ha valamit, és azzal együtt valakit nem tudott irányítani.

Egyáltalán, amit Ivett iránt érzett, az szerelem volt, vagy csak az egoja játéka? Egy végső kísérlet, hogy megmutassa: képes átvenni az irányítást a kapcsolatuk felett? Ezt az utolsó kérdést már hangosan mondom ki.

Sándor mosolyogva rázza a fejét. Azt mondja, nem akart hatalmi játszmákba bonyolódni, sokkal inkább a nyugalomra vágyott.

– A szeretkezés után leültünk beszélgetni a kapcsolatunkról. Ivett csendes volt, én pedig elmondtam neki, hogy nem szeretnék haraggal elválni. Számomra fontos, hogy ha összefutunk az utcán, köszönni tudjunk egymásnak, hogy ne váljunk idegenekké. Láttam, hogy bólogat, és úgy tűnt, egyetért.

Megállapodtunk abban, hogy a végső búcsú jelképeként adok egy puszit a homlokára, ahogy azt annak idején a Kanári-szigeteken előre

megbeszéltük. Amikor ezt megtettem, mindketten tudtuk, hogy ez már tényleg a vég.

Semmi dráma, semmi könny. Csak egy egyszerű mozdulat.

Ez volt az utolsó gesztus kettőnk között. Aztán Ivett elment. Lényegében ennyi.

A tárgyalás során szerettem volna igazolni, hogy valóban járt nálam ezen a napon. Szerettem volna bebizonyítani, hogy nem igaz, amit sugalltak: nem üldöztem őt a szerelmemmel. Ezért kértem a rendőrségen, hogy kérjék ki a házat figyelő térfigyelő kamerák felvételeit. De ez nem történt meg.

A cellainformációk egyértelműen igazolják, hogy Ivett valóban nálam járt: abban az időszakban mindkettőnk telefonja ugyanarra a toronyra csatlakozott.

És Ivett számára a nap még tartogatott fordulatokat. A következő, Ferencnek küldött SMS egyértelművé teszi, hogy a férfi aznap este újra Romonyán járt, míg a második üzenetből az is kiderül, hogy nem sokkal később távozott is onnan. Minden jel arra utal, hogy az előző esti konfliktus folytatódhatott közöttük, újabb feszültséget generálva.

AUGUSZTUS 26. , PÉNTEK

Ez Bereczki Sándor születésnapja. Reggel még beszélnek telefonon, délután 3-kor Ivett már nem elérhető. A cellainformációk alapján este Ivett telefonja már Pakson volt, Sándoré pedig Budapesten.

– Ezt az estét Melindával töltöttem. Azon a hétvégén éppen Pestre mentem lövészetre. Már pénteken felutaztam miatta. Egy kis hotelben szálltunk meg, ahol együtt aludtunk, beszélgettünk, álmodoztunk a jövőről. Megosztottam vele, hogy most, hogy újra egymásra találtunk,

szeretném, ha komolyan vennénk ezt az új kezdetet. Tisztán és őszintén elmondtam neki, hogy vele családban és gyerekben gondolkodom. Úgy éreztem, végre kimondhatom, amit olyan régóta szeretnék: hogy ő az, akivel a jövőmet el tudom képzelni.

AUGUSZTUS 27. , SZOMBAT

A cellainformációk alapján Ivett egész nap Pakson tartózkodott. Sándor délelőtt Budapesten, délután és este pedig Debrecenben járt.

– Szombaton eljött a búcsú ideje: Melinda hazament, én pedig a lőtérre indultam. Ekkor még fogalmam sem volt arról, hogy ez az utolsó alkalom, amikor megcsókolhatom őt. Hogy ez volt az utolsó csók, amit valaha egy nőnek adtam. Ahogy ott álltam, mintha minden nyomás és teher, ami hónapok óta rajtam volt, egyszerre eltűnt volna.

Könnyűnek, szabadnak éreztem magam, mintha új fejezet kezdődött volna az életemben.

De a nyugodt boldogság, amit a nap elején éreztem, hamar elillant, amikor a lőtérrel tovább akartam indulni Debrecen felé. A kocsim váratlanul feladta a harcot: egy szelep letiltott, és bárhogy próbáltam, nem sikerült beindítanom. Ott álltam tanácstalanul, a terveim megghiúsulni látszottak.

Melindát nem akartam zavarni, ezért megpróbáltam mástól segítséget kérni. Azt sejtettem, hogy Ivett öccse, Dávid Budapesten lehet, így először Ivettet hívtam, de nem értem el. Utána Dávidot próbáltam, aki fel is vette a telefonját, de a reakciója meglepett. Szinte ellenséges hangnemben közölte, hogy nem tud segíteni, fogalma sincs, hol lehet Ivett, és jó lenne, ha végre elfogadnám, hogy azt csinál, amit akar. Lehet, hogy épp nincs abban a helyzetben, hogy felvegye a telefont. „Jó lenne, ha egyszerűen letennél róla!” – tette hozzá indulatosan. Ma már világos, hogy ő akkor azt hitte, én zaklatom és félelemben tartom a

nővérét. Ez megmagyarázza a heves reakciót. De akkor teljesen ledöbbsentem, hiszen pár nappal korábban még békében váltam el Ivettől. Miért érzem most ezt az ellenséges hangulatot? Miért ez a feszültség? Nem értettem.

Végül felhívtam egy szervizt.

Elgondolkodtat, mi lehet az oka annak, hogy nem rögtön a legkézenfekvőbb megoldást választotta, és hívott autómentőt. Olyan érzésem van, mintha az elromlott autó csak remek ürügy lett volna Sándor számára, hogy újra kapcsolatba léphessen Ivett-tel.

– Elvontatták a kocsimat, kaptam egy csereautót, és elindulhattam végre Debrecenbe, hogy felköszöntsem a fiamat.

Ez volt az utolsó alkalom, amikor Sándor szabad emberként ölelhette magához a fiát. Vannak pillanatok, amelyek súlyát csak utólag értjük meg – amikor már nincs mód visszafordítani az eseményeket.

– Aznap történt még valami, valami igazán különös, amire azóta sem találok magyarázatot – avat be Sándor. – Szombaton Ivett felhívta édesanyámat. Képzelterti, milyen meglepetést okozott, amikor arról biztosította, hogy minden rendben van köztünk, és olyan tervekről mesélt, mint házvásárlás, telek, sőt gyerekvállalás.

Amikor anyum később felhívott, és elkezdte visszaidézni, amit hallott, először azt sem tudtam, mit mondjak. Csak annyit motyogtam: „*Várj, várj, most miről beszélünk egyáltalán?*” Miért mesélt Ivett ilyesmit? Mi értelme volt ennek az egésznek? Próbáltam logikát keresni benne, de végül anyum gondolata tűnt a legvalószínűbbnek. Szerinte ez tapogatózás volt: ki akarta deríteni, hogy a szüleim tudnak-e a szakításunkról. Mert abból kiderülhetett számára, hogy vajon mennyire gondolom komolyan a dolgot.

Emlékszem, anyum ekkor egy olyan mondatot mondott, ami máig visszhangzik a fülemben: „*Tudod, fiam, ez a nő sosem elégedett. Akkor sem, ha az egész gyümölcsös az övé. Mindig kell neki egy alma a szomszéd kertjéből, meg a másiktól is egy.*”

Lehet, hogy anyum jobban értette Ivettet, mint én valaha is fogom.

AUGUSZTUS 28., VASÁRNAP

Ivett a cellainformációk alapján 18:37-kor még Pakson, míg 20:27-kor már Pécsen volt. Bereczki még a délelőtti folyamán elindult Debrecenből Pécsre.

– Vasárnap, miután visszatértem Debrecenből, egyenesen Romonyára mentem, Ivett házához. Hétvégén többször próbáltam elérni, de nem vette fel a telefont. Volt egy tervünk, amit korábban beszéltünk meg: vasárnap este beülünk a Tenkes étterembe, hogy megünnepeljük a születésnapomat. Még akkor egyeztettük ezt, amikor kaptam tőle a napszemüveget.

Ahogy megérkeztem a házához, rögtön feltűnt valami szokatlan. A kuka még mindig kint állt a kocsibehajtó előtt, kiürítve. Ezt pénteken szokták kirakni, és szombat reggel viszi el a kukásautó. Ez azt jelentette, hogy azóta nem történt mozgás a ház körül, és senki sem állt be a garázsba. Becsöngettem, de ahogy sejtettem, senki nem nyitott ajtót.

Eljöttem Romonyáról, de továbbra is próbáltam hívni Ivettet. Minden próbálkozásom sikertelen volt. Aznap este, nagyjából 20 óra körül úgy döntöttem, hogy visszamegyek. Pont ekkor érkezett haza, és beállt a garázsba. Megálltam a háza előtt, kiszálltam, és a kapunál kérdeztem tőle, hogy mi történik velünk.

Fáradtan válaszolt, hogy most nincs ideje erre a beszélgetésre, és kérte, hogy hagyjuk másnapra. Ekkor mondtam neki, hogy kezdem

unni, hogy minden fontos beszélgetést eltol maga elől. Ő erre csak annyit mondott, hogy nyűgös volt a hétvégéje, nincs most kedve ehhez. Azzal hátat fordított, és bement a házba.

Csengettem párszor, de nem jött ki. Végül hazamentem, de útközben is hívtam még néhányszor. Nem vette fel. Később megnéztem a híváslistát: a következő percekben összesen nyolcszor próbáltam elérni.

Másnapra kiderült, hogy az előző estére mindketten egészen másképp emlékeznek. Az, hogy akkor pontosan mi hangzott el a kapunál, évtizedeket meghatározó kérdéssé vált.

2011. AUGUSZTUS 29. , HÉTFŐ

E-mail-üzenet – 2011. augusztus 29. 11:00

Feladó: dr. Sz. Ivett

Címzett: Bereczki Sándor, Sz. Dávid

Tárgy: Csak úgy

Szia,

Szeretném, ha tudnád, hogy a tegnapi kijelentésedet, valamint a hangfelvételt elmondtam a családomnak, mindjárt azt követően, hogy elmentél, a hangfelvételtől készítettem több példányt, ha esetleg valami oknál fogva „elvesznének”.

Természetesen nem áll szándékomban semmit kezdeni ama kijelentéseddel, hogy „Betárazom a fegyverem és lelőlek, bazmeg!”, betudom a pillanatnyi méregnek. DE amennyiben a családomban, és a környezetemben, netán esetleg bennem kárt teszel, vagy ezt egy apró lépéssel megkísérled, a hangfelvétel

először a rendőrségen, ezt követően a munkahelyeden fog kikötni.

Nem fenyegetek és nem vagdalkozok, sarat sem fogok dobálni, mert ez a kesztyű nem az enyém, így felvenni sem fogom.

Csak egyszerűen nem értem, a szeretéiből miként jutottál el idáig, az erőszakig, s addig, hogy képes legyél kárt tenni bennem.

Sajnálom, és nagyon remélem, már megbántad 100-szor azt, amit kimondtál.

Ivett

– Augusztus 29-én, hétfőn délelőtt kaptam egy e-mailt Ivett-től, amelyben valótlán dolgokat állított. Azt írta, hogy felvette a beszélgetésünket, és azon az hallható, hogy én megfenyegettem őt. Ez egyértelműen hazugság. Nem fenyegettem meg, és ha nem volt fenyegetés, akkor nem is lehetett arról felvétel – jelenti ki Sándor határozottan.

Később, a tanúvallomásában Sz. Dávid maga is elmesélte, hogy ilyen felvétel valójában nem létezik. Mint mondta, a testvére csak azért találta ki, hogy felvette a veszekedést, mert ezzel szeretne volna távol tartani magától Sándort.

Ez persze a fenyegetés tényét nem zárja ki, csak azt, hogy arról felvétel készült volna.

Illetve nem tudok elmenni azon tény mellett, hogy évekkal korábban Bereczki egyik exbarátnője, Zsanett is kísértetiesen hasonló esetről írt. Feljelentése szerint – amit később visszavont – Sándor azzal fenyegette meg, hogy lelövi őt a munkahelyén, ahogy mindenki mást is a bankfiókban. Amikor erről beszélgettünk, Sándor – csakúgy, mint Ivett esetében – állította, hogy semmi ilyesmit nem mondott, szerinte a nő csak ezzel a módszerrel akart bosszút állni rajta.

– Mérges voltam és csalódott, mert hiába vártam a közös vacsoránkat, amit korábban megbeszéltünk, de azt határozottan állíthatom: nem fenyegettem meg őt – állítja Sándor. – Gondoljon csak bele, az ominózus estén, miután találkoztunk, Ivett két SMS-t is küldött Ferusnak. Mosolygós üzenetek voltak, tele könnyed hangulattal, de egy szót sem ejtett arról, hogy én állítólag megfenyegettem volna. Ha tényleg történt volna valami annyira felkavaró, akkor nem lenne logikus, hogy azt megírja annak a férfinak, akivel utánam közös életet tervezett?

De nem írt semmit.

Semmi jele annak, hogy ilyesmi történt volna.

Értem, amit Sándor állít, de a helyzet korántsem olyan egyértelmű, mint amilyenek – szerintem – láttatni szeretné.

Árnyalja a képet, hogy szinte biztosra vehető: Ivett és Ferenc nemcsak üzenetben tartották a kapcsolatot, hanem telefonon is beszéltek. Bár az SMS-ek alapján aznap este valóban nem esett szó semmi aggasztóról, az első másnap reggeli üzenet másról árulkodik: Ivett ebben megnyugtatta Ferencet, hogy az éjszaka további részében minden rendben volt. Ez az üzenet azt is sugallja, hogy korábban igenis történt valami, ami miatt a férfi aggódhatott.

Fontos látnunk, hogy ez a kérdés nem csupán a történet megértése, hanem Sándor büntetésének kiszabása szempontjából is kardinális jelentőségű. Az eset minősítése, különösen az előre kiterveltség kérdése, meghatározó tényező a büntetés mértékének meghatározásában. Márpedig ha Sándor a nő lelövésével fenyegetőzött, majd meg is tette azt, az bizony előre kiterveltséget jelez.

– A sörfőzdében voltam, amikor megérkezett az e-mail – meséli Sándor.
– Nem hittem a szememnek. A levélben az állt, hogy ha nem hagyom

békén, és folytatom a fenyegetéseket, értesíti a rendőrséget. Értetlenül bámultam a képernyőt.

Miért írja ezt? Hiszen sosem fenyegettem meg. Beültem a kocsiba, és az ügyvédi irodához hajtottam.

– Amikor felmentem, és ajtót nyitott, az arcán tisztán láttam a meglepettséget. Kérte, beszéljünk pár perc múlva a ház udvarán, mert ügyfelek vannak nála. Meggyőződésem, hogy Ferus volt akkor bent az irodában – mondja Sándor.

Szerettem volna ezt a történetet később a bizonyítékok közül valamivel alátámasztani, de nem találtam rá megerősítést. Tény, hogy az ellenkezőjére sem.

- Az épület előtt volt egy kijelölt dohányzóhely, ott találkoztunk. Amikor lejött hozzám, bekapcsoltam a telefonom diktafonját. Egyenesen megkérdeztem, miért írta az e-mailben azt, ami nem igaz? Azt akartam rögzíteni, hogy elismeri: a levél hazugságokat tartalmazott. Ahogy azonban észrevette, hogy fel akarom venni a beszélgetést, felállt, és visszament az irodába. Egyedül maradtam a dohányzóasztal mellett az udvaron.

Ültem ott, és a gondolataim kavargtak.

Nem értettem, miért történik mindez.

Részlet Ivett testvérének a bíróságon tett tanúvallomásából

Volt egy augusztusi nap, amikor kiment a testvéremhez Romonyára a házhoz. Ez az esti órákban volt, be szeretett volna menni a házba beszélni a testvéremmel, csak a testvérem nem engedte be. Akkor volt köztük egy beszélgetés, ha lehet annak hívní, de én nem nevezném annak, hogy valaki azt mondja a másíknak, hogy „betározom a fegyverem és lelőlek, baszd meg”.

Utána a testvérem felhívott telefonon zaklatottan, és elmesélte ezt az esetet. Másnap az e-mailből másolatot is kaptam, amit elküldött a gyilkosnak a testvérem, hogy nem kíván ezzel a kijelentésével semmit tenni. Bízik benne, hogy ez csak egy felindulása volt. A testvérem annyit mondott, blöffölt, mert próbálta kordában tartani, hogy a beszélgetésről a telefonjával felvételt készített, de ez nem volt igaz, csak ezzel próbálta a vádlottat távol tartani.

Én Budapesten laktam a történtekig, ez után az eset után én hívtam a testvéremet mindennap, hogy mi van, hogy van, történt-e bármi. Akkor is említette, hogy történt még egy eset, azt már nem tudom megmondani, hogy melyik nap volt, amikor megkereste a vádlott az irodájában a testvéremet, de a testvérem nem engedte be, ezért lent várt az iroda előtt a belső udvaron. Akkor lement hozzá a testvérem, pár szót váltottak. A testvérem kérdezte, hogy mi volt az a fenyegetés, hogy „betárazom a fegyveremet és lelőlek, baszd meg”, amire nem mondott semmit, folyamatosan kitért a válaszáadás alól. A testvérem utána is említette, hogy hívogatja telefonon, nem fogja fel azt, hogy vége a kapcsolatuknak.

Kimondottan keresem az Ivett fenyegetettségére utaló jeleket, így a testvére által említett telefonos zaklatásokat is. A nyomozati anyagokat átnézve azonban nem találtam olyan bizonyítékot, amely alátámasztotta volna Ivett szavait.

Az irodai találkozót követően Bereczki aznap mindössze kétszer hívta fel – ebből az egyik sikertelen hívás volt –, másnap pedig egyáltalán nem kereste. Az augusztus 31-i hívások is csak este, a gyilkosságok előtt közvetlenül történtek – ezekről Ivett azonban már nem mesélhetett a testvérenek.

– A telefonomat a nyomozás során érthetetlen okból nem tudták kinyitni, pedig minden szükséges kódot megadtam hozzá: a PIN-t és a PUK-ot is – panaszolja Sándor. – Ha sikerült volna hozzáférniük, az a hangfelvétel bizonyíthatta volna, hogy mennyire felháborított Ivett e-mailje. Azonnal tiltakoztam az ellen, hogy bármi fenyegető kijelentést tettem volna az előző este.

Az ügyvédemet is emiatt váltottam le. Nem értette meg, hogy számomra mennyire fontos ez a bizonyíték. Mert így most az egész úgy fest, mintha tényleg azt mondtam volna neki, hogy betárazom a fegyverem és lelövöm őt, majd három nappal később valóban meg is tettem volna. Ez pedig tökéletesen alátámasztotta volna a vád állítását: hogy előre megfontolt szándékkal követtem el a gyilkosságokat.

De most komolyan – háborog tovább Sándor. – Kérdeztem is az eljárás során: tényleg ennyire hülyének néznek? Hogy elmondom neki, ő le is írja egy e-mailben, én pedig utána fogom magam, és megcsinálom? 138-as IQ-t mértek nálam. Néha előhozták mint bizonyítékot arra, hogy kiemelkedően intelligens, rafinált gyilkos vagyok. Máskor viszont, mint itt, úgy kezeltek, mint egy ostoba amatőrt, aki teljesen logikátlanul cselekszik.

Rákérdezek, hogy szerinte mi készíthette Ivettet arra, hogy egy – szerinte – meg nem történt fenyegetésről írjon e-mailt a testvérének. Hiszen amikor megírta azt a levelet, aligha gondolhatta, hogy annak később ekkora jelentősége lesz, és bizonyítékként fogják felhasználni a halála ügyében.

Sándor szerint a válasz egyszerű: Ivett a védelemre szoruló nő szerepét öltötte magára.

– Ugyanígy megkérdezte tőlem is, még a kapcsolatunk elején, hogy ha gond lenne, megvédeném-e az exétől – emlékeztet.

Részlet K. Gábor – Ivett és Sándor közös ismerőse – tanúvallomásából

Bereczki Sándort 2011 januárjában ismertem meg, dr. Sz. Ivetten keresztül. Ivett barátja vagy élettársa volt, ezt nem tudom pontosan. Ivettet már kb. 5 éve ismerem, őt a testvérén, Dávidon keresztül ismertem meg. Dávid pedig már nagyon régóta nagyon jó barátom.

Egy barátomnak van egy készülőfélben lévő csarnoka, így ismertem meg Bereczkit, a bérbeadásban próbáltam meg közreműködni, de egyébként Ivett-tel kb. havonta egyszer találkoztam, ő a barátom volt, és mint ügyvéd is dolgozott nekem korábban.

A kapcsolatukról, annak alakulásáról, esetleges válságáról nem tudtam egészen a hét elejéig. Nem láttam rajtuk semmi rendkívülit, azt is tudom, hogy kb. két hete jöttek haza Teneriféről, ahol nyaralni voltak. A gyilkosság hetének hétfőjén felhívott engem Sándor a csarnok ürügyén. Azt egy perc alatt letudta, és utána elkezdett az Ivett-tel való kapcsolatáról beszélni. Ekkor mondta nekem először azt, hogy a kapcsolatuk Ivett-tel megromlott. Konkrétan azt mesélte nekem, hogy amikor nyaralni voltak, akkor szerinte esténként Ivett SMS-t váltott valakivel, egy férfival. Ezt állítólag Sándor szóvá is tette Ivettnak, aki viszont letagadta azt, hogy lenne valakije. Ezután még engem megkérdezett arról, hogy tudom-e, hogy az Ivettnak van' valakije. Én erre azt válaszoltam, hogy nem tudok erről, és azt mondtam neki, hogy meg is lepődnék az Ivetten, ha volna valakije. Valóban nem tudtam, hogy Ivettnak a Sándor mellett egy másik férfival is van kapcsolata. Visszatérve még erre a hétfői beszélgetésre, egy

Sándor által elmondott mondat jutott az eszembe, ami úgy hangzott, hogy „ő székely gyerek, ő előbb törik, mint hajlik, és ő egy Bereczki gyerek, őt nem lehet átbaszni”. Ekkor azt is mondta, hogy 100 000 forintért meg tudja szerezni a telefonszámát annak, akivel Ivett SMS-eket váltott a nyaralás alatt. Én mondtam neki, hogy biztosan nincs senkije, mert én nem tudom elképzelni, hogy ő ilyen lenne. Nekem nem mondta, hogy szakítottak, csak annyit mondott, hogy a nyaralásuk nem úgy sikerült, ahogyan ő tervezte. Panaszkodott, hogy az Ivett minden este korán lefeküdt. Nem is értettem ezt az egészet, hogy miért meséli nekem. Úgy éreztem, hogy sejti, hogy Ivettnak lehet valakije, de nem tudja biztosan. Azt tudom, mert Ivett elmondta nekem, hogy a Sándorral való kapcsolata azért volt labilis, mert Sándor nem akart közös gyereket, de Ivett szeretett volna. Sándor még azt is mondta nekem, hogy a születésnapjára kapott Ivett-től ajándékot, és felköszöntötte.

Igazából szerintem ő azt gondolta, hogy én vagyok az a személy, akivel Ivett összejött. Talán rám lehetett féltékeny. Ezt konkrétan nem tudom, csak így gondolom utólag. Nem gondolta jól, köztünk nem volt semmi, jó kapcsolatban voltunk, ha a városban jártam, akkor beugrottam hozzá egy kávéra, beszélgettünk.

2011. AUGUSZTUS 30., KEDD

– Aznap semmit sem csináltam. Csak fortyogtam magamban. Nem hívtam Ivettet, nem küldtem neki SMS-t. Egyetlen dolgot tettem: továbbítottam egy e-mailt egy rendezvényről, ahová korábban úgy terveztük, együtt megyünk majd. Egyszerűen nem értettem, én most ki vagyok neki.

Már sok mindent megéltem, átéltem, de ez most más volt. Volt egy nő, akit nagyon, nagyon szerettem, de aki számára mégsem én kellettem, hanem valaki más. Elköltöztem, próbáltam továbblépni, még a volt barátnőmmel is felvettem a kapcsolatot. Aztán kedden mégis lefeküdtem vele. Mert az ember gyarló. Bocsánat, de így van.

Annak ellenére is újra Ivett-tel tervezne közös programot, hogy a nő egy nappal korábban – az állítása szerint – hamisan vádolta meg őt. Ráadásul néhány nappal korábban még Melindának ígért gyereket és közös jövőt.

Vajon mi lehet az oka annak, hogy egy negyvenes, sikeres férfi képtelen határozottan lezárni egy kapcsolatot?

Hiába állította nekem korábban, hogy nyugalomra vágyott, olyan, mintha ebben az egy évben függőjévé vált volna a feszültségnek, a játszmázásnak és a kontrollvesztésnek.

– Végigdolgoztam a napot, majd elmentem fodrászhoz. Kéthetente kellett fodrászhoz járnom, mert Ivett mellett nem jelenhettem meg hosszú hajjal, nagyon pedáns volt. Emlékszem, Éva, a kolléganőm, egy kicsit idősebb, elvált nő, nagy élettapasztalattal, azt mondta nekem egyszer: *„Ez a nő téged teljesen tönkretesz.”* Ő már az elején megmondta: *„Ennek a nőnek csak azért kellesz, mert hiányzik a polcról valami.”* Szerinte Ivettnek megvolt mindene: lakás, kiskutya, kényelmes élet. Csak egy férfi kellett mellé, aki megfelel a képnek, aki rendes, aki nem csal, nem iszik, nem dohányzik, még csak nem is kávézik.

Ez voltam én.

Újra és újra elérkezem ahhoz a kérdéshez, amire a kezdetek óta keresem a választ. Miért nem szakított Ivett Sándorral, ha már talált magának egy új kapcsolatot, és Ferenc mellett tervezte a jövőjét? Egy ennyire határozott, karakán, önálló nő miért nem tudott egyértelműen lezárni

egy kapcsolatot? Ki kellett neki valójában? Az új vagy a régi? Vagy esetleg nem is az érzelmek, hanem valamiféle üzleti érdek tartotta őt mindkét férfivel párhuzamos kapcsolatban?

Még ennél is érdekesebb, hogy amikor Sándor végül a szakítás mellett döntött, Ivett miért nem könnyebbült meg, és fogadta el ezt a döntését? Miért nem kezdett tiszta lappal az új kedvesével, akivel elvileg már közös jövőt tervezett? Ehelyett miért próbálta folyamatosan visszanyerni Sándor bizalmát, és helyreállítani mindazt, ami köztük volt? Mindezt úgy, hogy közben Ferenc teljes meggyőződéssel hitte: ő nyerte ezt a csatát, és immár kizárólag ő van Ivett életében.

Az egyetlen ember, aki mindezt megválaszolhatná, mára már halott. A legtöbb, amit tehetek, hogy összegyűjtöm a történet szereplőinek ezzel kapcsolatos gondolatait, hátha irányt mutatnak a válaszkeresésben.

Részlet B. Éva – Sándor barátja és kolléganője – vallomásából:

Ebben az időszakban azt láttam Sanyin, hogy lezárta a kapcsolatukat, vagy legalábbis próbálkozott vele, de nem volt könnyű. Ivett ugyanis rendszeresen kereste a cégnél, telefonon és személyesen is. Gyakran együtt mentek ebédelni. Emlékszem, egyszer, amikor Ivett telefonált, Sanyi csak annyit mondott: „Ma már ötödször hív, és most is itt vár a cégnél.” Végül visszament hozzá, és együtt ebédeltek. A születésnapján is – Sanyi mesélte – fel- köszöntötte őt Ivett a cégnél. Rémlik, hogy kapott tőle valami nagy értékű ajándékot is. Fura volt, mert amíg együtt voltak, Ivett sokszor elhanyagolta, aztán mihelyt Sanyi úgy döntött, hogy véget vet a kapcsolatnak, hirtelen újra megjelent, mintha csak azt akarta volna jelezni, hogy még mindig az övé.

Amikor Sanyi elköltözött, érezhető volt, hogy Ivett nem akarta elengedni. Érdekes módon, amikor még együtt voltak, nem tűnt

úgy, mintha ennyire ragaszkodna hozzá.

Sanyi egy nagyon jólelkű, értelmes, intelligens ember. Tény, hogy hirtelen haragú, de amit a fejébe vett, azt véghez is vitte. Azért következett be ez az esemény, mert – ahogy mondani szokták – Ivett kihozta belőle a legrosszabbat.

Részlet Ivett testvérének vallomásából

Ahogy említettem, a testvérem tartott tőle, félt tőle, a gyilkostól, ezért nem szakított vele. A május utáni beszélgetéseinkben már említette többször a testvérem, hogy ő családot szeretne, a vádlott nem akart gyereket. A testvérem többször említette, panaszkodott, hogy hétvégenként nincs otthon, a vádlott lövészetekre jár, szóvá is tette, de süket fülekre talált, innentől nyilván ez a kapcsolat nem az volt, aminek indult, ebben a személyes véleménye nagy szerepet játszott, hogy a szüléimhez nem hozta már.

Részlet Sz. Sándor – Ivett édesapja – vallomásából

2011 májusa óta igyekezett megszakítani a kapcsolatot a gyilkossal. A fenyegetettség miatt utazott el a vádlottal. Átadta nekünk a fenyegetettség jeleit. Panaszkodott fenyegetettségre, talán a május utáni időszakban. Egy összetartó család vagyunk, nálunk minden hétvégén családi ebéd volt. Ilyenkor sok mindenről szó esett, így a fenyegetettségről is. Azt mondta, hogy ő mindent el tud rendezni, mert ez volt a szakmája. Egy ilyen összejövetelkor mondta, hogy fenyegetettségben érezte magát, és nem tudta lerázni a vádlottat.

Részlet Sz. Sándorné – Ivett édesanyja – vallomásából

Tudom, hogy júliusban együtt voltak Spanyolországban a vádlottal, de csak annyit tudok mondani, hogy előtte a gyerekem átadott nekem egy cetlit, amin a bankszámla kódjai szerepeltek. Ezt el is hoztam magammal. Ránk bízta a pénzét is, hogy ha bármi történik vele, de ki gondolta volna. Korábban, amikor külföldre utazott, akkor nem adott át nekünk ilyen iratokat. Nem gondoltam volna, hogy nekem erre szükségem lehet. A spanyolországi utazás előtt egy-két nappal adta át. A személyes számlák hozzáférhetőségét tartalmazta a cetli. Nem firtattam, hogy miért adja oda nekem. Félelmet éreztem benne.

Az Ivett nem volt félős, de az utóbbi időben visszafogott volt, mint aki félt, tartott valamitől, de nem merem ilyenre gondolni. A gyilkosától tartott, mástól soha. A beszélgetés folyamán derült az ki, nem mondta ki a nevét, de azt mondta, hogy nem érzi magát biztonságban mellette. Majdnem hogy félek tőle, ezt mondta, de nagyon nem traktált bennünket.

Részlet dr. Sz. Ágota – Ivett barátnője – vallomásából

Sok panasz volt, értve ezalatt, hogy gyakorlatilag minden percben rácsörög, keresi. Megjegyzem azt, hogy megerősítette az Ivett, hogy az is problémája volt a vádlottnak, hogy aznap miért találkozik velem, miért nem megy haza időben, merre jár, mit csinál. Elmesélte az Ivett, nem csak rám vonatkoztatva, hogy ez már hónapok óta mindenkivel, bárkivel egy kávéra leül, problémája van, hogy a testvérével beszél, tehát minden egyes dolog probléma volt, ha nem vele volt. (...). Féltékenységi

jeleneteket rendezett az Ivett elmondásai alapján a vádlott vele szemben.

(...)

Számomra ismeretes volt a vádlottnak a fegyverek iránti szenvedélye. (...) Az Ivett is szóba hozta ezt a magánbeszélgetéseink alkalmával. Sokszor elmondta az Ivett, hogy az agyára megy a vádlottnak ez a szenvedélye. Félelem tükröződött számomra az Ivetten amiatt, hogy a vádlott ilyen nagyon, szinte mindennapi szinten rajong a fegyverekért. Ez számomra belső benyomásként volt egy kicsit félelmetes, de a félelem már a gödöllői találkozásunkkor az Ivetten is érződött.

Természetesen megérdeklődöm Sándortól is, van-e válasza arra, hogy Ivett miért nem szakította meg vele a kapcsolatot.

– Nagyon sokat agyaltam ezen, itt, bent van bőven idő az ilyesmire. – Keserű félmosollyal szünetet tart, majd kibontja a gondolatát: – Ivett szeretett volna állandó ügyvédi megbízást kapni a sörfőzdetől. Ez egy nagyon kecsegtető lehetőség volt számára. Másrészt mindig is fontos volt neki, hogy a társa milyen társadalmi pozíciót tölt be. Én igazgató voltam, így amikor rendezvényekre vagy partnerpartikra meghívót kaptunk, én mentem el, és természetesen őt is magammal vittem. Ezek számára is kiváló alkalmak voltak a kapcsolatépítésre. Csak erre tudok gondolni.

Röviden elhallgat, aztán egy pillanatra rám néz:

– Jó lenne azt válaszolni, hogy még mindig szeretett, de nem hiszem, hogy ez lehetett az oka.

Egy idő után teljesen lemondtam arról, hogy Ferust hibáztassam. Azt hiszem, ugyanolyan balek volt szegény, mint én. Csak a végén ő húzta a rövidebbet.

Összegezzük tehát. Míg Ivett családja zaklatásról, megfélemlítésről és egy, a nő által lezárt kapcsolatról beszélt – ami után Ivett új férfi mellett kereste a boldogságot –, addig Sándor egy egészen más nézőpontot osztott meg velem. Elmondása szerint ő volt az, aki több hónapnyi megcsalás után kiadta a nő útját. A szakítást követően azonban – Sándor elmondása alapján – Ivett minden tőle telhetőt elkövetett, hogy kibéküljenek. Tette mindezt úgy, hogy közben továbbra is együtt volt Ferencsel, és közös jövőt ígért neki.

Ez a két, egymással szöges ellentmondásban lévő álláspont újabb kérdéseket vet fel. Az elsőfokú ítélet indoklása – amelyet tényként kell elfogadnunk – egyértelműen állást foglal, és leírja, mi is történt valójában ebben az utolsó, viharos hónapban kettőjük között.

Részlet az elsőfokú ítélet indoklásából

A vádlott augusztus közepén elköltözött élettársától, és meg kívánta szakítani a kapcsolatukat. Ezt azonban dr. Sz. Ivett nem hagyta, bár családtagjai, szülei és testvére szerint a vádlotti fenyegetés miatt húzódott a végleges szakítás, amire egyébként csupán egyetlen példát tudnak említeni; azt, amire másnap, augusztus 29-én e-mailben válaszolt a sértett. Ezzel azonban a folyamatos sértetti félelemérzet, a vádlott szakítani nem tudó, és nem akaró magatartása, a kapcsolat bármi áron való fenntartására irányuló vádlotti szándék nem volt alátámasztott. Hiszen mindennek ellene szól, hogy a vádlott augusztus hó közepén maga döntött a szétköltözés és kapcsolatuk befejezése mellett. Nem lehet azt sem figyelmen kívül hagyni, hogy tartós, heteken, hónapokon keresztül tartó félelemről, fenyegetettségről az ügyvédnő nem panaszkodott senkinek sem. Amikor egy alkalommal valóban tett a vádlott fenyegető kijelentést, akkor a

sértett élesen, határozottan reagált, azonnal a következményeket is kilátásba helyezve. Nyilván megtette volna ezt más alkalommal is, ha a vádlott fenyegeti, ennek viszont nincsen nyoma.

Bizonyítottan dr. W. Ferencsel dr. Sz. Ivett szerelmi kapcsolatban állt már legalább május óta. Ez azonban hónapokig soha senkinek nem tűnt fel, dr. Sz. Ivett még augusztus 31-én a családjánál való látogatás alkalmával sem említette szüleinek sem, hogy milyen viszonyban van a vendégül odavitt férfival, amint azt a sértett ügyvédnő szülei vallomásukban említették.

Ezen túlmenően a sértett nem panaszkodott arra, hogy halálos rettegésben éli az életét a vádlottól való félelmében, azért nem vállalja fel a titkolt viszonyát.

Bár a vádlottá túlzott féltékenységre tett vallomást Sz. Ágota, Ivett barátnője, amit maga is tapasztalt, de még neki, a legjobb barátnőjének sem panaszkodott másra dr. Sz. Ivett, mint a vádlotti féltékenységre. Fenyegetést neki sem említett.

A vádlott kolléganője viszont megerősítette tanúvallomásában, hogy dr. Sz. Ivett felkereste a munkahelyén a vádlottat augusztus második felében. Ez arra utal, hogy a sértett közeledett a vádlotthoz.

A drága ajándék vásárlásának időpontja és ténye is a vádlotti előadást támasztotta alá: egy Police napszemüveget kapott a vádlott a sértettől születésnapjára. A vásárlás tényét a védelem által becsatolt elismervény is és a napszemüveg is alátámasztja.

(...)

Kétségtelen tehát, hogy a vádlottal rendkívül nagy nyereséggel kecsegtető, azonban még ki nem bontakozott üzleti kapcsolatban is álló dr. Sz. Ivett nem járult hozzá a vádlottal történő szakításhoz, hanem tovább folytatta párhuzamos kapcsolatát is egészen augusztus 31-ig.

Bár Sz. Dávid tanúvallomásában azt állította, hogy nem tudott testvére és a vádlott közös üzleti terveiről, és a vádlott a közös, jórészt családi vállalkozásban nem kaphatott tulajdonrészt vagy a gazdasági társaságban beosztást, ilyen azonban maga a vádlott sem állított. Kapcsolati tőkéjét abban a feltevésben bocsátotta volna az ügyvédnö rendelkezésére, hogy az ebből származó jövedelem közös életük közös gazdálkodásának részét fogja képezni. Maga a háttérben maradv indirekt módon húzott volna hasznot a vállalkozásból. A vádlotti és sértetti közös gazdasági terveket meggyőzően támasztja alá többek között az a tény is, hogy a belső, üzleti titkot képező programot a sértett megküldte a vádlottnak. Miután Sz. Dávid által sem vitatottan a nyereség nagysága és a tanácsadást érintő összeg arányban áll, nem volt közömbös, hogy a pénz- és bankárvilágban jártassággal és ismeretsséggel rendelkező vádlott milyen értékben tudja kapcsolataival az ügyfélkört bővíteni. Miután a vádlott kizárólag dr. Sz. Ivett-tel való érzelmi-élettársi kapcsolatára tekintettel ígérte az üzleti segítséget – hiszen nem kért és nem kapott tulajdonrészt –, kapcsolatuk megszakadása a közös üzleti tervek végét is jelenthette.

A mai hosszú és lélekromboló beszélgetésünk láthatóan megviselte Sándort.

Lépésről lépésre haladva jutottunk el az utolsó előtti nap végére. Oda, ahol még mindhárman életben voltak, és egyikük sem sejtette, hogy a másnap egy szörnyű tragédiát tartogat a számukra: az egyikük gyilkol, kettejük abba belehal.

Megköszönöm a beszélgetést, és elbúcsúozom Sándortól. Tudom, hogy a következő találkozásunkkor még mélyebb és fájdalmasabb témát, a gyilkosság napját, és annak részleteit kell majd érintenünk.

A gondolataimba merülve hagyom el a börtön épületét.

Az élet tele van játszmákkal. Előfordul, hogy megcsalnak minket, vagy épp mi vagyunk hűtlenek. Lehetnek konfliktusaink az exünkkel, vagy épp ellenkezőleg, vissza akarjuk csábítani őt. Ezek a helyzetek szinte mindannyiunk számára ismerősek. Van, amikor nyerünk, és bizony akad, amikor veszítünk a párkapcsolati sakktáblán – ráadásul a végkifejlet általában nem fekete-fehér. Mert a pillanatnyi siker egyáltalán nem garantálja a végső győzelmet. Ha például Sándor határozott marad, és elutasítja Ivett közeledését, elveszíti ugyan az izgalmat az életéből, de békére lelhetett volna Melinda mellett.

És természetesen hasonló gondolatokat tudnék Ivett és Ferenc esetében is felsorolni, de semmiképpen sem szeretném, ha áldozathibáztatónak tűnne a könyv. Mert tehetünk az emberi kapcsolatainkban a másik számára antipatikus lépéseket, mondhatunk olyasmiket, amiket később talán mi magunk is megbánunk, nincs olyan erkölcsi mélység, amiért az ember halált érdemelne.

Az időjárás mintha a lelkiállapotomat tükrözné. A hűvös szél az arcomba vág, és a szürkület már lassan beborítja a környéket.

Olyan az idő, amely nem ígér semmi jót...

– Felkészült egy nehéz beszélgetésre? – kérdezem Sándort, de valójában magamat sem érzem teljesen készen rá.

Információm bőven van arról, mi történt azon a napon. Szinte percről percre végigkövettem az eseményeket az összes rendelkezésemre álló forrásból. Most azonban nemcsak arról kell beszélnünk, ami tényszerűen történt, hanem arról is, amit ő azokban a végzetes pillanatokban érzett.

– Ma az eseményről és a letartóztatásról beszélünk? – kérdez vissza Sándor. – Az igen, az mélység...

Elmeséli, hogy milliószor újrajátszotta magában azt a napot. Végtelen verziója létezik arra, hogyan kellett volna véget érnie, és azok közül egyikben sem hal meg senki. Ő sem veszíti el a szabadságát. Egyikben sem omlik össze az élete.

Hallgatom, és közben elkerülhetetlenül azon kezdek lamentálni, hányszor akadt az én életemben olyan pillanat, amikor rossz döntést hoztam. Amikor valamit utólag mélységesen megbántam. Szerencsére az én hibáim közel sem voltak a Sándoréhoz hasonló súlyúak, mégis van, amit hónapokig, évekig pörgettem magamban.

Elképzelni sem tudom, milyen lehet egy visszavonhatatlan, mások életét elvevő döntés után másnap felébredni. Mert az nem csupán egy megbánásra készítő hiba, hanem a legkegyetlenebb tett, amit ember elkövethet.

A beszélgetés egy olyan váratlan közjátékkal indul, melynek később még jelentősége lesz.

Az interjúkra mindig viszek magammal néhány apróságot: diktafont, powerbanket, jegyzeteket, leiratokat... Reggel a szekrényből egy Clinique reklámtáskát kaptam fel, hogy abba pakoljak. Most, amikor leülök vele szembe, látom, Sándor tekintete egy pillanatra megállapodik a tasakon. Akkor még nem értem, miért, de később világossá válik az oka.

Augusztus 31-e átlagos szerdai napnak indult Sándor életében. Egy teljesen hétköznapi reggel és délelőtt, semmi különös. Aztán egy jelentéktelen apróság – egy elszakadt cipőfűző pótlása – elindította azt az eseménysorozatot, amelyben minden egyes mozzanat újabb és újabb, a drámai végkifejlet felé vezető lépcsőfokká vált. Az események szinte hihetetlen összekapcsolódásban kezdtek el pörögni, és utólag visszanézve az idővonalat, olyan, mintha ezt előre megírták volna valahol.

– Előző este nagyon sokáig dolgoztam – kezd bele Sándor. – Olyan hajnal fél egy körül értem haza, és vacsorát csináltam magamnak. A Lidiben szoktam venni... Bocsánat, vettem mindig a kaposvári rövidkarajt.

Ott, a beszélgetés közben ez fel sem tűnt, csak most, a könyv formába öntésekor gondolkodom el azon, mennyire érdekes, ahogy kijavítja magát.

Az apró szokásaink a hétköznapijaink részei: hová *szoktunk* menni vásárolni, mit *szoktunk* levenni a polcról. Amikor valakit örök rabságra ítélnék, ezek a szokások a múlt részévé olvadnak, és soha többet nem ismétlődnek meg. Mégis, most, tizenhárom év elteltével *is a. „szoktam venni”* kifejezés jön a nyelvére. Aztán a valóság utoléri, és korigálja: *„vettem”*. Az agynak különösen nehéz lehet elengedni a régi beidegződéseket. Ha egyáltalán képes rá valaha.

– Feldaraboltam a karajt, és megsütöttem – folytatja. – Sütöttem hozzá szalonnát, csináltam rántottát. Vacsoráztam, aztán lefeküdtem aludni. Fáradt voltam, hihetetlenül, mégsem tudtam elaludni. Biztos ismeri azt az érzést, amikor az ember lefekszik, lehunyja a szemét, de minden csak villog, fut a fény oda-vissza a szemhéja belsejében. Az agy nem tud kikapcsolni, hiába túlterhelt. Felkeltem, és töltöttem egy pohár vörösbort. Töltöttem hozzá kólát is. Tudom, tudom... – mondja egy félmosollyal. – Milliószor megkaptam életemben, hogy mit teszek azzal a szerencsétlen borral... Hát azt, ami nekem tetszik.

Bekapcsoltam az Xboxot, leültem húsz percre játszani. Akkor éreztem először, hogy oké, most már talán el tudok aludni. Felmentem az emeletre, és lefeküdtem.

Másnap reggel a szokásos módon ébredtem. A tévén beállított ébresztő fokozatosan erősödött – egy zenecsatorna, amely 3-as hangerőről 8-asra növekedett, így a nap mindig kellemesen, dallamosan indult. Egyszer előfordult, hogy áramszünet volt a környéken, a tévé nem kapcsolt be, én pedig elaludtam, és nem értem be időben. Ebből tanulva az iPhone ébresztőjét is mindig beállítottam, hogy legyen egy biztosíték erre az esetre. Ráadásul, hogy elkerüljem a Szundi csábítását, este mindig a tévé alatti fiókba tettem a telefont. Így reggel kénytelen voltam kikelni az ágyból, hogy leállítsam az ébresztést. Ez a kettős

biztonsági rendszer gondoskodott róla, hogy garantáltan felkeljek a kellő időben.

Aznap fáradtan ugyan, de elégedetten ébredtem. Előző nap sokat haladtam a munkával. Nagy feladat volt ezt a pályázatot készíteni, de éreztem, hogy hatékony vagyok vele.

Felkeltem, kimentem a fürdőbe, és megmosakodtam. Amióta az eszemet tudom arcmosással indul a napom. A hideg víz a szememre, arcomra – ettől ébredek fel igazán. Mintha egy gombot nyomnának meg bennem: addig csak kóborlók, de ettől hirtelen minden kitisztul, és azonnal tudom, mi merre van.

Lezuhanyoztam, megreggeliztem, és készen álltam az egész napos munkára – sorolja. – Amióta önnel beszélgetek, sokszor eszembe jutott, hogy milyen gondtalan volt az életem akkoriban. A legnagyobb bosszúságom aznap reggel az volt, hogy elszakadt a cipőfűzőm. Ráadásul már teljesen felöltöztem, a garázsban szálltam be a kocsiba, amikor megfeszült a lábfejem – akkor pattant el. Egy pillanatig vacilláltam, hogy visszamenjek-e egy másik cipőért, de úgy döntöttem, nem vesződöm vele.

Ez a varrott bőrcipő egyébként különleges volt számomra, Ivett-től kaptam ajándékba az első közös nyaralásunkon a Kanári-szigeteken. Kényelmes darab volt, szerettem hordani. Leültem a garázsban egy kempingszékre, kihúztam az elszakadt részt, és újrafűztem a maradékot. Így persze rövidebb lett, ezért lejjebb kötöttem össze – a felső két lyuk kimaradt. A leszakadt darabot eltettem, mert ez egy speciális, szilikonos fűző volt, ugyan- ilyet akartam vásárolni.

Így egy újabb, addig nem tervezett program is bekerült a képzeletbeli naptáramba: cipőfűzőt kellett vennem az Árkádban, a Salamander cipőboltban, mert ezt a típust csak ott árulták.

Az élet nagy rendező. Hihetetlen, milyen apróságokon múlhatnak életek, sorsok – gondolom, ismerve a nap folytatását.

Képtelen vagyok elszakadni attól a gondolattól, hogy ezen a reggelen ébredt utoljára a saját ágyában, zuhanyozott szabadon, örök nélkül, és készített magának reggelit. Rákérdezek, hogy belegondolt-e ebbe később.

– Jaj, persze! – vágja rá. – Nagyon sok ilyen „utolsó” eszembe jutott. Az utolsó szex, az utolsó kirándulás, az utolsó találkozás a fiammal.

16:00 K. Gábor Ivettnél kávézik

K. Gábor üzleti beszélgetések kapcsán többször találkozott Sándorral, aki egyre többször hozta szóba Ivettet és a viharos kapcsolatukat.

Gábor úgy véli, elképzelhető, hogy a férfi féltékeny volt rá – talán azt hitte, ő áll az SMS-ek mögött, és panaszkodásnak álcázva próbált információhoz jutni. Könnyen lehet, hogy igaza van. Az biztos, hogy Sándor még 13 évvel később is meg van arról győződve, hogy Gábor többet érzett Ivett iránt pusztá barátságnál – erről árulkodik egy kézzel írt megjegyzése az egyik visszaadott leirat margóján.

Gábor akarata ellenére vált a tragédia napjának kulcsszereplőjévé. Később több ponton is segítette a nyomozást, mivel Sándor folyamatosan tájékoztatta őt az eseményekről. Azt azonban eddig talán nem tudta, hogy az egyik telefonbeszélgetésük sorsfordítónak bizonyult: ha a férfi akkor mást mond neki, Sándor – állítása szerint – feladta volna, hogy megtudja az igazságot, és egyszerűen hazamegy.

De ne szaladjunk ennyire előre.

Aznap Ivett délután négyre megbeszélte Gáborral egy találkozót az irodájában. A férfinak későbbre volt egy hivatalos megbeszélése Pécsen, éppen ráért, így örömmel tett eleget a meghívásnak.

Részlet K. Gábor – Ivett és Sándor közös ismerőse –
tanúvallomásából

16:00 órakor voltam Ivett ügyvédi irodájában beszélgetni, kávézni. Ő hívott fel engem, ő mondta, hogy ugorjak be hozzá. Általános dolgokról beszélgettünk. Annyit mondott, hogy Sándorral nincsenek jóban, mert megfenyegette őt. Ezt nem részletezte, szerintem nem is akarta elmondani, így nem is firtattam a dolgot. Akkor nem éreztem azt, hogy ennek akkora súlya lenne. Később még Ivett megkérdezte tőlem, hogy Sándor hogy van. Én ekkor még nem tudtam összekombinálni azt, hogy Sándor fenyegetése és Ivett érdeklődése Sándor hogyléte felől között összefüggés lehet. Mindenesetre Sándorról semmi rendkívülit nem tudtam neki mondani.

Nekem az az érzésem így utólag átgondolva, hogy Ivett arra volt kíváncsi, hogy mellette állok-e, ha úgy adódik, megvédem-e. Én nagyon jó barátságban voltam vele, és számomra nem lett volna kérdés, ha úgy adódik, hogy mellé állok-e. Kb. 20-30 percet beszélgettünk, de akkor nekem el kellett mennem, és azt hiszem, neki is dolga volt utána. Én úgy éreztem, hogy pont ennyi ideje volt, hogy beszélgessünk.

Ivetten egyébként semmi különös nem látszott, jó kedélyűnek tűnt.

17:42 dr. W. Ferenc Pécsre érkezik
(cellainformáció)

Sándor napja – mint a hétköznapijai számottevő része – irodai munkával telt. A pályázat utolsó simításait végezte, ellenőrizte és újraolvasta az anyagokat. Az órák szinte észrevétlenül repültek el,

ha dolgozott, teljesen kizárta a külvilágot, olyankor senki és semmi nem tudta kizökkenteni. Olyannyira belefeledkezett a feladatba, hogy egészen egyszerűen elfelejtett enni.

Már jócskán a munkaidőn túl járt, amikor a gyomra jelezte, hogy itt az ideje magához venni valamilyen ételmezt. Úgy döntött, elugrik az Árkádba, és ha már ott jár, a Salamanderbe is bemegy, hogy megvegye az új cipőfűzőt. Aztán majd visszatér az irodába, és folytatja a munkát.

18:02 dr. Sz. Ivett és dr. W. Ferenc megérkeznek az Árkád üzletházba

– Beültem a kocsiba, átmentem, leparkoltam – meséli Bereczki. – Egyből sikerült a megszokott helyemre beállni. Mindig ugyanott parkoltam. Én ilyen vagyok. Az iskolában is így volt: ahová az első nap leültem, ott fejeztem be az évet, mindig a hátsó padban. Mindig ugyanakkor borotválkozom, mindig ugyanúgy. Szeretem az állandóságot.

Ha nem volt szabad a megszokott parkolóhelyem, inkább tettem még egy-két kört, de akkor is oda álltam végül. Máshová nem parkoltam volna.

Apróság ez, de valahogy mégis sokat elárul róla.

18:19 Bereczki Sándor megérkezik az Árkád üzletházba, felmegy az éttermekhez

– Ahogy leparkoltam, odajött hozzám egy nő, és éktelen veszekedésbe kezdett. Azt állította, hogy már percek óta foglalja valaki másnak a helyet. Természetesen eszem ágában sem volt új helyet keresgélni, de

veszekedni sem akartam. Egyszerűen közöltem vele, hogy a parkolóhely feltűnően üres volt, amikor beálltam. Nem vártam meg a reakcióját, hogy a további vitát elkerüljem, egyszerűen sarkon fordultam, és bementem az áruházba.

Az éhes Sándor azonnal az ételudvar felé vette az irányt. A cipőfűző kontra pizza meccsben kiütéssel győzött az étel. Úgy tervezte, hogy ha már úgyis átmegy a cipőboltba, szemrevételezi majd a kínálatot is – hátha talál egy új, tetsző cipőt a fűző mellé.

A bolt ugyanazon a körfolyosón, az éttermekkel szemben állt.

Sándor nem kísérletező típus, megvolt a bevált helye, mindig ugyanoda tért be, ha az áruházban akart enni. A választásnál több szempontot is figyelembe vett: belesett a konyhára, szemügyre vette az eladók ruhájának és kezének tisztaságát, illetve azt is, hogy mennyire pörög az étterem. Ha sokan esznek ott, az azt jelenti, hogy az ételek frissek, De soha nem ment például délelőtt n előtt enni, mert attól tartott, hogy az előző napi maradékkal szolgálják ki. Ha viszont valami megfelel neki, megmarad annál.

– Beálltam a sorba – meséli Sándor, és ezzel elérkezünk a nap egyik sorsdöntő mozzanatához. – Onnan pont ráláttam a Salamander üzletterére, és észrevettem ott Ivettet. Az ő haját nem lehet nem észrevenni, hatalmas, tupírozott, göndör, ébenfekete hajkoronája volt.

Hallgatom, de valami nem stimmel ezzel a részlettel. Később, amikor megnézem az Árkád biztonsági kamerájának felvételeit, egyértelműen látszik, hogy Ivett aznap copfot viselt. Feltupírozott hajkoronával Sándor ott és akkor biztosan nem találkozhatott.

Ahogy haladunk előre, újra és újra szembesülök azzal, hogy a nap eseményeit az eljárás különböző szakaszaiban Sándor eltérően mesélte el. Vannak köztük jelentős különbségek – ezek a védekezési stratégia

miatt fontosak lehetnek, és majd később, a megfelelő helyen térek ki rájuk. És akadnak olyan kisebb, jelentéktelenebb részletek is – mint például most a frizurakérdés –, amik sem az események, sem a kiszabott büntetés szempontjából nem relevánsak. Sándornak sem fűződik érdeke ahhoz, hogy tudatosan ferdítsen rajtuk. Úgy gondolom, az eltérések nagy része egyszerűen az idő múlásának tudható be – 13 év nem kevés idő.

Megpróbálom elképzelni, mennyire tudnék visszaemlékezni, mi történt velem 13 évvel ezelőtt.

Teljesen esélytelen.

Mondhatnánk, hogy a jelentős események emléke mélyebben bevésődik. Persze, ha abban az évben született volna egy gyerekem, biztosan tudnám a dátumot, az órapercet, a súlyát, és hogy mit éreztem abban a pillanatban. Részletesen el tudnám mondani a nap és a szülés eseményeit. De tudnám-e, mit mondott nekem a szülésznő? Hogyan viselte a haját, milyen ruha volt rajta? Most azt gondolom, biztosan nem – de meglepő módon, ha rákérdeznének, lehet, hogy úgy válaszolnék, akár meggyőződéssel is, hogy emlékszem. Aztán annak, amit mondok, semmi köze nem lenne a valósághoz.

Ennek oka egy alapvető pszichológiai igazság: amikor vallomást teszünk, nem feltétlenül azt meséljük el, ami pontosan megtörtént, hanem azt, amire mi emlékszünk. Az agyunk pedig, ha hiányzó elemek vannak az emlékeinkben, a legvalószínűbb elemekkel tölti ki a hézagokat. Ez lehet az oka az apróbb eltéréseknek, és Ivett frizurája tökéletes példa rá: a legtöbb esetben valószínűleg tényleg úgy viselte a haját, ahogyan Sándor emlékszik rá, ám az a nap éppen kivétel volt.

Lehet szó életünk legmeghatározóbb eseményéről, szinte biztos, hogy néhány részletre másképp emlékszünk, mint ahogy azok valójában történtek.

– Ivett nem volt egyedül – terel vissza a nap eseményeihez Sándor. – Egy férfi karolta. Alacsonyabb volt nála, kisebb termetű. *Talán a tesója?*
– futott át rajtam a gondolat. Nem, az kizárt! Ő nem így néz ki. De akkor ki a fene ez?

Eleinte ez csak egy átsuhanó kérdés volt. Egy jelentéktelen észrevétel. Semmi több. Akkor még nem sejtettem, hogy néhány órán belül ez lesz életem legfontosabb kérdése, ami aztán mindent felülír.

Látom Sándoron, hogy hiába telt el rengeteg idő, és hiába beszélte ki már számtalanszor, még mindig hat rá az a pillanat, amikor először meglátta Ivettet az ismeretlen férfival.

18:20 Bereczki Sándor elindul a Salamander cipőbolt irányába

Ivett és Ferenc mit sem sejtve vásároltak a cipőboltban. Az eladónő vallomása szerint Ivett néhány nappal korábban már lefotózott két férficsizmát, és elküldte a képeket Ferencnek. Most azért jöttek, hogy az egyiket megvásárolják, és ha már itt voltak, egy táskát is kinéztek ajándékba Ivett édesanyjának.

És ezen a ponton meg kell állnom egy pillanatra, mert az innentől következő eseményeknek két, markánsan eltérő változata rajzolódik majd ki előttünk.

Közvetlenül a gyilkosság után, a rendőrségi diszpécserrel folytatott telefonbeszélgetésben, illetve az éjszakai kihallgatásán Sándor még csak arról beszélt, hogy gyanúja szerint a férfi lehet az, akivel Ivett már jó ideje viszonyt tartott fenn.

A későbbi, érdemi vallomásaiban a történet már árnyalódott: ezekben Sándor már azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy a férfi Ivett fenyegetője. Ezt a verziót aztán következetesen fenntartotta az eljárás során, és nekem is így meséli a történeteket.

Ez a narratíva egyértelműen megágyaz azon álláspontjának, miszerint ő aznap este nem gyilkolni indult Romonyára – hanem azért, hogy megvédje a nőt.

Hogy pontosan mi lehet az eltérés oka? Ezt csak találgatni lehet...

Elképzelhető, hogy a nekem elmesélt, és a büntetőeljárás során is fenntartott verzió az igaz. Hogy miért mondott mégis mást az eljárás kezdetén, arra is lehet magyarázata, ezt majd később, a történet megfelelő pontján részletesen bemutatom.

A tény viszont az, hogy sem elsőfokon, sem másodfokon nem fogadták el a módosított, a nő védelmezéséről szóló változatot, az ítéletábra le is írja az ítéletében, hogy „a sértett fenyegetettségének felvetése komolytalan kifogásnak tekinthető”.

A védelem próbálta magyarázni az eltéréseket. Sándor védője szerint elképzelhető alternatíva, hogy a tett után természetes pszichológiai folyamat zajlott le védencében: próbálta feldolgozni a történeteket, és a tudata az emlékeit úgy torzította, hogy azzal saját tetteit elfogadhatóbbá tegye maga számára. Tehát ő valóban így emlékszik, annak ellenére, hogy nem minden az emlékei szerint történt aznap.

És végül természetesen ne vessük el annak lehetőségét sem, hogy a változó vallomások mögött jogi, pontosabban pertaktikai megfontolások állnak. Az emberölés alapeseténél a büntetési tétel öt és tizenöt év között mozog, míg minősített emberölés esetén tíztől húsz évig terjedő, vagy akár életfogytiglani fegyházbüntetés is kiszabható. Egy büntetőeljárásban minden olyan részlet, mely a lehetséges minősítéseket lesöpri az asztalról, súlyos évekkel rövidítheti az ítéletet. A súlyosító és enyhítő körülmények szintén nagy mértékben befolyásolják a kiszabott büntetést, nem beszélve arról, hogy minden kétséget és bizonytalanságot a vádlott javára kell értékelni. Érdekében állhatott tehát Sándornak, hogy elfogadják: nem ölni indult Romonyára, hanem megmenteni a nőt az ismeretlen férfitől.

– Amikor bementem a cipőboltba, Ivett a számomra ismeretlen pasival már a pénztárnál állt. Ma már tudom, hogy az a férfi volt az, akivel hónapokkal ezelőtt Ivett Pakson kijött a bíróságról.

Tehát Sándor elismeri, látta korábban Ferencet, de valójában nem találkoztak. Nem mutatkoztak be, nem fogtak kezét, nem nézett a szemébe, nem jegyezte meg az arcát.

– Figyeltem őket. Ivett odaadta a férfinak a kedvezményre jogosító kártyáját. Tudtam, hogy azt biztosan nem adná oda egy távoli ismerősnek. Számomra ez egyértelmű jele volt annak, hogy közel állnak egymáshoz. Hirtelen megtorpantam. – Nehezen folytatja. – Olyan csalódást éreztem, amit még életemben soha. Megfordultam, és kísértáltam az üzletből. De ahogy hátrapillantottam, láttam a pasi arcán egy enyhe, cinikus mosolyt, miközben Ivett-tel beszélt. Megalázónak éreztem a helyzetet, és kurvára kiakadtam.

Visszamentem a boltba, és odaléptem hozzájuk. Ráköszöntem Ivettre. A lábam remegett, néztem rá. Mondom, *„Párdy, elmondanád, hogy most mi történik? Ki ő?”*

Ivett teljesen lefagyott. Láttam rajta, hogy az agya úgy pörög, mint a Windowson az óra, nem tudja, hogy reagáljon. Végül egy mondattal elütötte a helyzetet, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga: *„Bejöttünk egy kedves ismerőssel vásárolni dolgokat”* – mondta.

„Oké” – feleltem. – *„De akkor mondd meg, ki ez a kedves ismerős?!”*

A srác arcát figyeltem. Láttam rajta, hogy tudja, ki vagyok. Pontosan tudja. Én viszont róla semmit.

„Te ki vagy?” – szólítottam meg. – *„Az új vagy a régi?”*

Flegmán válaszolt. Nem is értettem, mi ez az egész. Ivett gyorsan közbelépett. Kérte, hogy ne csináljak bent fesztivált, menjünk ki, és ott

beszéljük meg. A sráca rászólt, hogy maradjon bent, mi pedig kiléptünk az üzlet elé. „*Most az történik, amiről napokkal ezelőtt az ebédnél beszéltünk*” – mondta, és rám nézett.

Tudtam, mire utal. Akkor mondta, hogy üzleti ügyek miatt veszélyben lehet. „*Ne balhézz, Sasa, nincs semmi gond. Intézem. Ha szükségem lesz rád, szólok. Holnap elmagyarázok mindent, de most nincs rá időm.*”

Fortyogtam magamban. Nem értettem, miért nem mondja el egyenesen, mi történik. Természetesen az volt az első gondolatom, hogy ő az új pasija. De ott volt bennem a bizonytalanság is. Mi van, ha mégsem? Mi van, ha tényleg veszélyben van?

Nem tudtam mit tenni. Otthagytam őket, visszamentem az ételudvarba, és beálltam újra a sorba pizzáért.

Részlet T. Réka tanúvallomásából – Salamander cipőbolt

Ivett rendszeresen járt be vásárolni. Korábban több alkalommal láttam Sándorral a boltban, de hogy élettársak vagy barátok, azt nem tudom megmondani. Korábbi alkalmakkor semmilyen veszekedés, vita nem volt közöttük.

Augusztus 31-én Ivett egy addig általam nem látott férfivel jött be a boltba. Odamentek a férfirészhez, és ott két csizmát néztek. Célirányosan mentek oda, ezt azért mondom, mert mondta az egyik kolléganőm, hogy Ivett pár nappal korábban már volt ott, és lefényképezett 2 csizmát. Tehát ekkor is a férfirészhez mentek, és kikértek két csizmát. Az egyikre azt mondták, hogy meg is veszik. Azt én odavittem a pénztárhoz, ők pedig elmentek az üzlet másik részébe, és ott női táskákat nézegettek.

Kiválasztottak egy táskát, és utána odamentünk a pénztárhoz, hogy fizetnek. A férfi, akiről szintén itt tudtam meg, hogy Feri a

neve, fizetett mindent, tehát a csizmát és a női táskát is. Ő adta oda a törzsvásárlói kártyát, ami az Ivett nevére szólt.

Már fizettek, és csomagoltam a cuccot, amikor megjelent a boltban Sándor. Nálunk a pénztár az üzlet végében van, tehát nem a bejáratnál, így nem tudom, hogy ő célirányosan jött be, vagy csak nézelődés közben véletlenül vette észre Ivettéket. Én arra figyeltem fel, hogy valamit kérdezhetett, de hogy mit, azt nem tudom, de a Feri azt válaszolta, hogy munkatársi kapcsolát, de azért ebben sem vagyok biztos, mármint abban, hogy ezeket a szavakat használta. Halkan beszélt ugyanis a Feri.

Ezután Ivett és Sanyi kimentek az üzlet elé. Hogy miért, azt nem tudom megmondani, hogy az Ivett ajánlotta vagy sem, azt sem, mert a blokkal voltam elfoglalva, és halkan is beszéltek. A Feri még maradt, elrakta a törzsvásárlói kártyát, és várta a blokkot. Megkérdezte azt is, hogy a kedvezményt is levontuk-e. Ezután sem ment ki az üzletből, hanem a kirakathoz közelebbi puffra, ami a férfiosztályon van, leült. Tehát ő nem ment oda a kint beszélgető Sándorhoz és Ivetthez. Azt nem tudom, hogy Feri mikor ment ki az üzletből, illetve mikor mentek el az üzlet elől.

Amíg én láttam őket, nyugodtak voltak, halkan beszéltek, veszekedést nem hallottam. Én csak másnap hallottam, hogy mi történt. Elmondom, hogy Ivett egy nagyon kedves, bájos nő volt, de Sándorról nem tudom eldönteni, hogy nagy arca volt neki, vagy csak bunkó. Volt neki egy fellépése, és ebből vontam le.

– Ilyen könnyen elengedte a kérdést? – kérdezem álnaivan.

– Nagyon szerettem volna könnyen elengedni, de nem sikerült – válaszolja Sándor. – Úgy éreztem, mindenki minket néz, és soha nem

szerettem az ilyen balhét. Visszamentem a pizzériához, beálltam a sorba, de persze közben figyeltem őket.

Láttam, hogy kijönnek az üzletből, és a srác belekarol Ivettbe. Ő pedig lerázza a kezét. A férfi újra próbálkozik, Ivett megint nem engedi. Néztam őket, és az járt a fejemben, hogy ezek szerint tényleg erőszakoskodhat vele ez a férfi.

– Nem gondolt arra, hogy Ivett azért rázta le Ferenc kezét, mert el akarta kerülni, hogy ön lássa, együtt vannak? – puhatolózom, mert számomra ez lenne a legkézenfekvőbb magyarázat.

– Nem, ez eszembe sem jutott. Ma már tudom, hogy ez történhetett, mert utólag az Árkád kamerafelvételein láttam, hogy amint leértek a mozgólépcsőn, Ivett máris megfogta a férfi kezét.

Visszatérve: ekkor utánuk eredtem. Amikor ezt meglátták, megálltak, bevártak. Mondtam nekik, hogy tegyük már tisztába, ki kicsoda. Nyújtottam a kezem a férfi felé, bemutatkoztam: *„Bereczki Sándor vagyok, mondd meg, kérlek, hogy te ki vagy!”*

Távolabb álltam tőlük, úgy egy méterre. Sosem szerettem senkivel túl közlelő beszélni. Erre ő egy lépést tett felém, beleállt az arcomba. Tíz centire lehetett tőlem, és mereven a szemembe nézett. *„Mit akarsz? Mit képzelsz? Tudod, hogy ki vagyok?”* Hát mondom nem, nem tudom, éppen ez a baj. Pont ez a gondom. Helló!

Ivett közben csak figyelt minket, mintha egy idegen lenne. Nem szólt közbe, nem állította le a vitát. A srác pedig egyre csak mondta a magáét, de abban a tipikus stílusban, amikor valaki felfújja magát és keménykedik, fin az ilyet nem ismertem. Nem jártam bárokba, szórakozóhelyekre, ahol ez a stílus előfordul. Számomra teljesen idegen volt ez a világ, mindig elkerültem az ilyen alakokat. Ez meg itt toporgott előttem mindenki szeme láttára, és kicsit vicces is volt a jelenet, mert egy fejjel magasabb voltam nála.

Egyébként ezért is tűnt hihetetlennek, hogy ő lehet Ivett pasija. Ivett soha nem volt együtt nála alacsonyabb férfivel. Az exe is csak egy centivel volt magasabb, és már emiatt is panaszkodott, hogy nem tudott mellette magas sarkút hordani. Most meg itt ez az alacsony férfi, és ő lenne az utódom?

Ivett próbálta leállítani, kérte, hogy ne balhézzon velem.

Mondtam neki, hogy nem hiszem el, hogy ez az ember fenyegetné őt. Látom, hogy kedélyesen sétálgatnak, sőt, mintha épp ő védené tőlem a férfit. Aki bajban van, nem sétálgat ilyen nyugodtan azzal, aki fenyegeti.

A férfi közben csak mondta tovább a magáét. Azzal fenyegetett, hogy a fiamat fogja bántani, illetve hogy eléri, hogy végleg kiutasítsanak Magyarországról, és ne láthassam a gyerekeimet. Aztán azt mondta, hogy bója leszek a Dunában, ha nem fogom be a számat. Visszakérdeztem, de viccesen, erre emlékszem. Mit keresek én a Dunában? Milyen bójáról beszélsz? Sosem hallottam még ezt a dumát, nem is értettem. Később, a börtönben magyarázták el, hogy ez azt jelenti, hogy lebegni fogok a vízen, miután megfulladtam.

Megállítom Sándort, mert van valami, amit tisztázni szeretnék:

– Ferenc korábbi e-mailjéből egyértelmű, hogy tudta, , kicsoda ön. Úgy hitte, hogy félelemben tartja Ivettet, és meglátásom szerint ennek megfelelően lépett fel ezen a találkozón. Pontosan úgy viselkedett, mint aki meg akarja óvni a barátnőjét a zaklató volt párjától.

– Persze – bólint Bereczki. – Ő már nagyon régóta tudhatta, hogy Ivett velem él. És biztos vagyok benne, hogy azt hitte, én is tudok őróla. Egyszerűen máshogy nem áll össze a kép. Különben hogy mondhatta volna Ivett, hogy bántani akarom Pakson a szüleit? Úgy gondolom, vele azt hitette el, hogy én fenyegetem, és ezért nem mer elhagyni engem. Miközben a valóság az, hogy én még abban sem lehettem biztos, hogy

megcsalnak. Ez lehetett az oka annak is, hogy Ferenc annyira támadóan viselkedett. A fejében ez egy teljesen más történet volt.

Elgondolkodom.

– Vajon Ferenc rájött valaha, hogy félrevezették? – vetem fel.

Fájdalmas a felismerés: ha a férfi tudta volna az igazat, talán minden másképp alakul. Talán nem lett volna erőszak. Talán most mindhárman élnének.

Sándor nem tud válaszolni, de látom rajta, hogy foglalkoztatja a kérdés. Később, amikor átnézem a beszélgetés leiratát, tollal írt megjegyzést találok a kérdésem mellett: „Szerintem nem tudta.”

Részlet id. W. Ferenc tanúvallomásából:

Arról tudok, hogy a fiamnak mondta az Ivett, hogy megfenyegette a vádlott, olyat is mondott, hogy Paksra is eljön, és minket is megöl. Ezt az én drága, egyetlen fiam mondta, az Ivett-től hallotta. Mindenáron a vádlott az Ivett nyakába akart kapaszkodni, a fiam megkérdezte tőle, hogy nem kellene-e a rendőrségnek szólni, az Ivett azt mondta, hogy tudja kezelni a dolgot, ennyit tudok.

– Megkértem Ivettet, hogy szóljon a férfir, legyen halkabb, ne kiabáljon velem – tér vissza emlékeiben a szegedi Árkádba Sándor.

Ekkor hátrébb húzta őt, majd figyelmeztetett engem, hogy fejezzem be, mert jól dzsúdozik a férfi, és bántani fog.

Rettentően kellemetlen helyzet volt. Nem értettem, miért akarna bántani ez az ember, akit még csak nem is ismerek. Hiszen, ha igaz a feltevés, hogy vele csaltak meg engem, és a barátnőm már a

nyaralásunk alatt is neki üzengetett, akkor nekem lehetne okom a haragra, nem pedig neki.

Megkértem Ivettet, mondja el végre, mit keres itt ezzel a férfivel. Azt válaszolta, hogy a kollégájával beugrottak az édesanyjának egy táskát venni, mert közösen intéznek egy bejegyzést.

Ezzel megint kizökkentett. Nagyon-nagyon akartam hinni abban, hogy semmi nincs köztük, és tényleg csak valamilyen szakmai kapcsolat fűzi őket össze. A nyugalmam azonban nem tartott sokáig. Pár másodperccel később a férfi Mucusnak nevezte őt: „*Jó, jó, hallgatok rád, Mucus!*”

Mondom, mi van?! Hogy a picsába hívja Mucusnak Ivettet? Olyan abszurd és értelmetlen volt, hogy azt hittem, rosszul hallok. Csak később, az iratokból és az SMS-ekből tudtam meg, hogy így becézték egymást.

Végül beláttam, hogy nem jutunk egyről a kettőre. Nem fogom megtudni, ki ez a férfi, és minek áll itt velem szemben. Úgyhogy fogtam magam, elmentem mellettük, és viassasétáltam a pizzáshoz. Beálltam a sorba – immár harmadszor.

18:31 Ivett és Ferenc két Salamander reklámtáskával távozik a mozgólépcsőn

– Az étterem előtti sor még mindig hosszú volt. Álltam ott, vártam, és tétlenül hagytam, hogy együtt elhagyják az áruházat. Teljesen kivoltam. Nem tudtam, merre menjek, mit csináljak. A sírás határán álltam.

Lemondtam a pizzáról, elindultam kifelé. Nem akartam, hogy lássanak. Nem fért bele, hogy a logisztikai igazgató ott zokogjon az Árkád közepén. Kimentem, beültem a kocsimba, de vezetni képtelen voltam.

Visszamentem.

Olyan állapotban voltam, hogy hosszú percekig csak álltam a lépcső mellett, és bámultam magam elé, mint egy idióta. Keserőség volt bennem, és közben elkezdtem megmagyarázni magamnak, hogy talán tényleg igaz. Talán csak munkakapcsolat van köztük. Nagyon szerettem volna hinni ebben a verzióban.

Utólag már látom, hogy folyamatosan kerestem neki a mentségeket.

18:34 Ivett és Ferenc elhagyja az Árkád üzletházat

– Kimentem, beültem az autómba, és lementem oda, ahol Ivett parkolni szokott. Hátha már egyedül van, utolérem, és végre nyugodtan beszélhetünk egymással. Persze a fél világ éppen ekkor döntött úgy, hogy az Árkádban vásárol. A parkolóban tömeg volt, mindenki helyet keresett, az autók lassan arasztak előttem. Ráadásul minden egyirányú, így egy fél labirintust be kellett járnom, mire eljutottam a célomig.

Ivett kocsija nem állt ott.

Elhagytam az Árkádot, és a szülei háza felé vettem az irányt.

18:48 Sándor érvényesíti a parkolójegyét, és elhagyja az Árkád üzletházat

– Nem tudtam megnyugodni. Éreztem, hogy beszélnem kell vele, tudnom kell, mi történik. Így nem mehetek haza.

Tudtam, hogy amikor Pécsen van dolga, Bobby kutyát mindig a szüleinél hagyja, és mielőtt hazamenne Romonyára, elmegy érte. Eszembe sem jutott, hogy oda is a férfivel menne. Úgy döntöttem, odamegyek, és végre kettesben beszélek vele. A fejemben egyetlen gondolat zakatolt: addig nem tágitok, amíg nem válaszol. Tudnom kell, mi van velünk.

Amikor megérkeztem, azonnal feltűnt, hogy Ivett kocsija mögött egy másik autó áll. Egy fekete 3-as BMW. Pontosán tudtam, hogy idegen ott nem parkolhat. Ivett anyja erre háklis volt, rendszeresen ellenőrizte, ki áll a házuk előtt. Ez azt jelentette, hogy a férfi is ott van.

Részlet Sz. Sándor – Ivett édesapja – tanúvallomásából:

W. Ferencet a gyilkosság napján ismertem meg. Eljöttek hozzánk, vacsoráztak, és Ivett bemutatta nekünk. Évfolyamtársak voltak, baráti, emberi kapcsolatuk évekre visszanyúlott, ismerték egymást már az egyetemről. Amikor bemutatta nekem ezt az urat, nem mondta, hogy milyen kapcsolatban vannak, de mint utólagosan kiderült, egy őszinte kapcsolat, szerelem volt közöttük.

Részlet Sz. Sándorné – Ivett édesanyja – tanúvallomásából:

Dr. W. Ferencet aznap ismertem meg, amikor történt ez az eset. Azt tudtam, hogy az egyetemi évekből ismerték egymást. A fiammal egy blokkban voltak a kollégiumban. Amikor lehozta hozzánk, akkor találkoztunk először. Bemutatta, hogy ő a Feri, akiről beszéltem, ezt mondta az Ivett. Tudtam, hogy megromlott a kapcsolatuk a vádlottal. A Ferivel véletlenül futottak össze egy tárgyaláson, de már ismerték egymást. A tavaszi látogatás után találkoztak a Ferivel, mert az Ivett volt a Feri családjánál, hiszen a gyermeke anyját látta benne. Dr. W. Ferenc családjánál augusztusban voltak. Ez a spanyolországi utazás után lehetett, de nem tudom pontosan. Az Ivett azt az elvet vallotta, hogy ha van egy kapcsolata, akkor az szent. Nem az a típus volt, hogy járt

valakivel, akkor mással is kavart. Ha egy kapcsolatból ki akart lépni, akkor azt lezárta. Tudtam azt, hogy a lányom a W. családnál volt vendégségben. Ezt augusztusban tudtam meg. Megkérdezett engem, hogy mit szólok a Ferihez. Én azt mondtam, hogy hozzád való, aztán majd meglátjuk. Azt mondta, hogy a Feri odavan érte.

19:44 Sándor felhívja K. Gábort, hogy majdnem összeütköztek (9 perces beszélgetés)

– Leparkoltam, és elkezdtem azon gondolkodni, mit csináljak. Feljebb hajtottam az úton, és vártam. Egy óra húsz perc telt el.

Úgy alakult, hogy K. Gábor pont arra hajtott el. Felhívtam, és elmondtam neki, mi történt.

Meghallgatott, aztán ugyanazzal a határozottsággal kijelentette, mint korábban: Ivett soha nem csalna meg. Biztos, hogy félreértem a helyzetet.

Ez a beszélgetés újra felébresztette bennem a reményt. Talán tényleg csak én látok rosszul valamit.

Ha akkor nem találkoznék Gáborral, ha nem beszélünk telefonon, valószínűleg hazamentem volna. Nem vártam volna meg, hogy kijönnék a házból. De az a határozottság, amivel Gábor kijelentette, hogy biztosan nincs köztük semmi, adott egy olyan impulzust, amitől mégis maradtam.

Fontos látni, hogy K. Gábor próbálta a legjobbat kihozni a helyzetből. Szerette volna megnyugtítani Sándort, mert az aznapi történések valószínűleg egy féltékeny férfi ámokfutásának tűnhettek számára. Nem sejthette, hogy az a teljesen ártatlannak szánt gondolat, miszerint Ivettnek biztosan nincs kapcsolata másik férfival, nem megnyugvást hoz, hanem maradásra készíti a férfit.

Részlet K. Gábor tanúvallomásából

Este kb. 19:45-kor indultam el a városból, és nem akartam a 6-os úton menni, mert nagy a forgalom és sok a lámpa. Edzésre mentem, és késésben voltam. A Tettye felé akartam levágni az utat, mert arra gyorsabb és rövidebb.

19:50 környékén felhívott Sándor, kérdezte, hogy hová sietek, mert a kocsimmal belementem majdnem az ő kocsijába. Mondtam neki, hogy focizni megyek a Gandhi Gimnáziumba, és késésben vagyok. Ezután rátért arra, hogy képzeljem el, hogy Ivettnek van mégis egy új pasija. Azt is elmondta nekem, hogy az Árkádban találkozott velük, felelősségre vonta az Ivettet, hogy ki ez az ember. Sándor azt is mondta, hogy lefényképezte őket a telefonjával. Azt is mondta még, hogy Ivett annyit mondott neki, hogy hagyja békén őket most, majd holnap megbeszélük. Később nekem le kellett tennem a telefont, és mondtam neki, hogy majd akkor folytassuk, ha végzek a focival, amire ő azt mondta, hogy ne keressem, mert nem lesz már bekapcsolva, majd holnap találkozunk. Ezután még azt mondta, hogy „a szemét Ivett is kikapcsolta a telefonját”, ezt egy Bereczkivel megcsinálta, de őt nem lehet átbaszni. Nem is tudtam, mit keres a Tettyén, azt hittem, hogy egy üzletember, aztán ott vacsorázik. Nekem nem volt furcsa. Aztán utólag raktam össze, hogy Ivett szülei is ott laknak a Tettye környékén, és ott leshette őket.

– Miközben telefonáltam, odajött hozzám egy pasi, felháborodva. Valószínűleg arrafelé lakhatott. Közölte, hogy tiltott helyen állok, és ha nem megyek el, kihívja a rendőrséget, mert itt nem parkolhat senki.

Lehúztam az ablakot, ránéztem, és csak annyit mondtam: „*Húzz el!*”

Nem vitatkozott. Láthatta rajtam, hogy olyan állapotban vagyok, amiben nem lenne jó ötlet ellenkeznie velem.

Kb. 20:00 Ivett és Ferenc elindulnak Ivett szüleitől Romonyára

- Még Gáborral beszéltem, amikor megláttam, hogy Ivett szép lassan jön az úton a kocsijával, közvetlenül mögötte pedig a másik autó.

Beültem, és szó szerint elébük álltam.

Ivett jól vezetett, érezte, hogy van annyi hely, hogy elférjen mellettem. De Ferus már nem mert kockáztatni. Megállt.

Odamentem hozzá. A srác arcán látszott, hogy kész van. Már nem volt olyan nagy a szája, mint az áruházban. „*Mit akarsz? Mit akarsz?*” – kérdezte idegesen, amire mondtam neki, hogy ne féljen, nem bántom, csak mondja már meg, ki ő. „*Nem beszélgetek veled!*” – felelte. – „*Ez nem a bíróság, itt nincs jogod kérdezni. Állj félre, mert áthajtok rajtad!*” Hát, mondom, csak egészen nyugodtan. Ez céges autó, hajts bele egész nyugodtan. Teljesen be van biztosítva, és te mész neki.

Ekkor kiszállt Ivett, és próbált nyugtatni: „*Sasa! Ne csinálj itt fesztivált! Megbeszéljük holnap, nincs semmi baj. Nem az történik, amire gondolsz!*”

Odamentem hozzá, és kértem, hogy mondja el, ki ez a srác. A válasz az volt, hogy nem mondhatja el.

Itt az ideje feltennem neki a kérdést, ami már jó ideje feszít:

– Ha ott, akkor azt feleli, hogy öntsünk tiszta vizet a pohárba, ő az új pasim, akkor mi történt volna?

– Már a boltban is megtehetette volna, és akkor otthagynom – vágja rá magabiztosan. – Lekurváztam volna, elküldöm a picsába. Nem egy esetben csaltak már meg, és amikor ezt megtudtam, sarkon fordultam, és léptem. Nekem csak egyetlen egyértelmű adat kellett, ami kilő minden

más feltételezést. Hogy ne kelljen gondolkodnom. Ha ezt megkapom, hazamentem volna. Nem szerettem sokat lamentálni, gyorsan döntöttem mindig. Sajnos ez aznap is így volt.

A munkámban is ugyanez volt a rendszer. Ha a cégnél felmerült egy probléma, megnéztem, leírtam, felosztottam. Nem viccelek, tényleg leírtam: probléma, lehetséges megoldások, majd lépésenként a feladatok. Ezt kell csinálni, aztán ezt, végül ez következik. Mint a sakkban. Van többféle terv, és a végén kijön az egyetlen helyes út, kész. Itt is ez volt. Mondja azt a férfi, hogy én kefélem mostanában. Higgye el, nem érdekelt volna. Szó szerint. Semennyire.

De nem mondott semmit.

Sosem fogjuk megtudni, hogy valójában mi történt volna, ha Ivett vállalja igazságot. De az ő szemszögéből nézve érthető a félelem. Sándor temperamentumos, hirtelen haragú, és láthatóan nem az a típus, aki könnyen elengedi a dolgokat.

Ivett talán attól tartott, hogy az igazsággal csak olajat önt a tűzre. De azt sajnálatos módon a hallgatásával tette meg.

– Ő nem vállalt fel soha semmilyen konfliktust – feleli Sándor, amikor megkérdézem, szerinte Ivett miért nem válaszolt neki aznap. – Egyszer azt mondta nekem, hogy ha titkod van, csak akkor mondd el, ha érdeked fűződik hozzá. Addig nem szabad kimondani semmit, míg nincs bizonyítva, mert addig semmi nem tény, csak feltevés.

Végül, miután Ivett nem adott választ, visszatolattam, és elengedtem őket – folytatja az események sorolását. – Aztán csak annyit mondtam magamban: *„Megint hülye voltál, Sándor. Megint nem tudtál meg semmit.”*

– Mindig ez történt, nem? – vetem fel neki, de meg sem hallja, folytatja a történetet.

– Utánuk mentem. Tudtam, hol fognak lehajtani, végiggondoltam az útvonalukat. Ismertem egy rövid, egyirányú utcát, amin forgalommal szemben haladva levágtam az út egy részét. Úgy értem a kereszteződéshez, hogy alig egy lámpányival voltak csak előttem. Nem vezetek rosszul, a kocsi is jól ugrik. Hármában 130-ig lehet húzni rendesen. Szlalomoztam a kocsik között, szó szerint.

20:19 dr. W. Ferenc hívja dr. Sz. Ivettet (4 perc beszélgetés)

– Ivett észrevett, ő lemaradt. Gondolom, telefonon irányította Ferust, hogy menjen előre. A srác így is tett. Ivett viszont szép lassan haladt, és amikor Romonyánál a főútról le kellett volna fordulnia a házuk felé, egyszerűen megállt az út közepén. Engem várt.

Megállás nélkül pörög egy kérdés az agyamban, egyszerűen nem találok rá választ: miért nem hívta Ivett a rendőrséget?

Ott volt egy férfi, aki elmondása szerint három napja megfenyegette, hogy agyonlövi. Most számonkérte az áruházban, követte a szülei házához, ismét megállította, majd autóval üldözte egészen Romonyáig.

Vajon nem érezte elég súlyosnak a helyzetet ahhoz, hogy külső segítséget kérjen? Talán úgy gondolta, egyedül is meg tudja oldani?

Én biztosan hívtam volna a rendőröket. Mint később kiderült, néhány percen belül a helyszínre is érhetek volna. Igenis, ha veszélyben érezzük magunkat, segítséget kell kérni.

– Nagyon feszült voltam. Konkrétan rosszul voltam. Lekanyarodtam a Bogád felé vezető útra, mert egyszerűen meg kellett állnom. Nem tudtam tovább vezetni. Életemben nem tapasztaltam ilyet, hogy nem tudok menni. Megálltam az út szélén, kiraktam a vészvillogót.

Felhívtam telefonon Ivettet (20:25:22), nem vette fel, írtam neki SMS-t: (20:26:43) „*Legalább mondd meg, mi van. Nem tudok holnapig várni.*”

Semmi válasz.

20:26 perckor Ivett hívja Ferencet, és 57 másodpercet beszélnek, majd két perccel később Ferenc hívja Ivettet. Ekkor már mindketten Romonya közelében vagy Romonyán vannak, a telefonjaik ugyanarra a toronyra jelentkeznek fel.

20:27 T. László körzeti megbízott látja Ivett autóját, ahogy halad Romonya felé

– Ekkor elment mellettem egy idióta olyan sebességgel, hogy majdnem letépte a tükrömet. Érdekes, sorsszerű pillanat volt, mert ez az apró esemény visszarántott a jelenbe, mintha kizökkentett volna abból a bémultságból, amibe az előző percek taszítottak.

Elmentem Romonyaig, és megláttam Ivettet. Ott állt a fehér autóval, elállta az utat. Odamentem hozzá, feldúlt volt, azonnal nekem esett. „*Mit akarsz?*” – kérdezte ingerülten.

Újra elmondtam neki, hogy nem akarok mást, csak választ. Mi történik most? Nem értek semmit, és jogom van tudni, hogy mi ez az egész. Felhoztam neki, hogy néhány nappal ezelőtt még arra kért, hogy ha bajba kerül, védjem meg. Most itt vagyok, és megkérdezem, bajban van-e, de ő még erre sem hajlandó válaszolni.

Most sem mondta ki, hogy ő az új pasija, és menjek végre haza. Nem mondott semmit, csak állt előttem, mintha azzal, hogy nem szól, el tudná simítani a helyzetet.

Elmondtam neki, hogy már nem vagyunk együtt, nem kellene bujkálnia előlem, nyugodtan elmondhatja, ha van valakije. Nem érdekel. Csak mondja meg, ki ő. Miért karol belé? Miért beszél vele így?

Ez nem egy idegen. Egy idegennel nem viselkedne így.

Végül megszólalt. Azt mondta, a férfi egy volt évfolyamtársa, akit régóta ismer, és akit én is láthattam már Szekszárdon. Csak úgy záporoztak belőlem a kérdések:

Mit keres itt? Mit csinálnak együtt? Miért vitte haza a házába?

Mindenre volt valami válasza. Az utóbbira például az, hogy a férfi nem talált magának szállodai szobát, és a legegyszerűbbnek az tűnt, hogy Ivett befogadja a vendégszobába egy éjszakára.

Éreztem, hogy ez így nincs rendben. Miközben beszélt én beültem a kocsiba, és előrementem, de egy tötyögős jármű beállt elé a faluban, így végül ő előbb ért a házhoz, mint én.

Mire felértem, már mindketten beparkoltak a garázsba. Ivett épp engedte le a garázsajtót, és látta, hogy jövök, de nem jött oda, csak eltűnt a házban.

Ráültem a csengőre. Eltelt fél perc, talán negyven másodperc is, mire végül kijött. Megállt a kisudvar közepén, nem szólt semmit, csak nézett rám. „*Mi ez az egész?*” – kérdeztem. – „*Az Árkádban hogy viselkedtél? Mit jelentett az? Bajban vagy?*”

Nem válaszolt semmit. Nem próbálta kimagyarázni magát, nem próbált megnyugtatót, semmit nem tett, csak fogta magát, sarkon fordult, és bement a házba.

Azt hittem, leharapom a kerítést, szó szerint.

Mi a franc van?

Csengettem, nem nyitott ajtót.

Felhívtam, nem vette fel.

Ültem az autóban, néztem a házat, és csak annyi jutott eszembe: „*Jól van, Sándor, balfasz vagy a négyzeten. Jobb, ha hazamész.*”

20:30: Sándor távozik Romonyáról

Meg kell jegyeznem, hogy a Romonyára történő megérkezés és az onnan visszaindulás közötti események kapcsán több apróbb eltérés van a Sándor által nekem elmondottak és a nyomozati anyagban szereplő vallomások között.

Ezek főként az elhangzott párbeszédekre vonatkoznak. Például a harmadik gyanúsított! vallomásában azt állítja, hogy Ivett ígéretet tett neki: később írni fog, csak menjen haza.

Ezen eltérések azonban az este további alakulására nem voltak hatással, és a védekezés szempontjából sem tekinthetők relevánsnak, így az eltelt idő, illetve az emlékek fakulásának tudom be őket.

20:36: Sándor hívja K. Gábort, de nem éri el

– Hazafelé teljesen kész voltam, kattogott az agyam, újra és újra végigpörgettem magamban az este történéseit. Aztán ahogy kiértem a főútra, valaki nagy sebességgel megelőzött, majdnem letolt az útról.

Ez megint kizökkentett abból a lelkiállapotból, amibe az Ivett-tel történtek miatt kerültem. Mintha egy pillanatra minden más háttérbe szorult volna, és csak az maradt volna, hogy egy hajszálon múlt, hogy nem történt baleset.

20:39 Sándor hívja Ivettet, ekkor a telefonja már egy pécsi toronyra jelentkezik fel. 27 mp-et beszélnek.

– Mielőtt hazaértem, még megálltam, kenyeret és egy jó kis lángolt kolbászt vettem a vacsorához. Útközben már realizáltam, hogy mosni kell, úgyhogy hazaérve azonnal beraktam egy adagot a gépbe.

Kiválogattam a ruhákat, a feketét külön raktam, aztán betettem a színeseket, áztatás nélkül. Gondoltam, áteszem enyhére. Másfél óra, 40 fok, hadd menjen. Aztán letusoltam.

20:46: Sándor hívja Ivettet, de ekkor már csak a hangposta jelentkezik be.

20:46: K. Gábor hívja Sándort, de nem éri el, néhány másodperc múlva Sándor visszahívja őt, és hat percet beszélnek.

Részlet K. Gábor tanúvallomásából:

A fociban 20:45 órakor félidő volt, ekkor láttam, hogy van egy nem fogadott hívásom. Bereczki keresett engem 20:35 órakor. 20:45-kor visszahívtam Sándort. Ekkor azt mondta, hogy látta beállni Ivett házába a pasiját egy fekete színű 3-as BMW-vel, amelynek a rendszáma LMH betűjelű. Ezzel kapcsolatban azt kérdezte tőlem, hogy ismerem-e a tulajdonosát. Én erre válaszoltam, hogy nem ismerem, ami egyébként igaz is volt. Ekkor elég zaklatott volt, és én mondtam neki, hogy beszéljünk a meccs végén. Azt mondta, hogy ne hívjam a meccs végén, mert ki lesz kapcsolva, majd holnap találkozunk.

21:00 Sándor hívja Ivettet, de a hangposta jelentkezik. Ekkor Sándor még Pécsen, a lakásán tartózkodik.

– Megcsináltam a kolbászos tojásrántottát, és leültem a tévé elé vacsorázni. Éppen kezdődött az *Úszó erőd* Steven Seagallal.

Vicces, hogy később ezt is felhozták a gyilkossággal kapcsolatban. Hogy ez a film váltott volna ki belőlem indulatokat. Remélem, ezt senki nem gondolja komolyan. Ha a film bármilyen hatással lett volna rám, inkább otthon tartott volna, mert amikor Erika Eleniak kijött a tortából, olyan látványt nyújtott, ami minden férfit a tévé elé szegez – mondja mosolyogva.

Erika Eleniak ikonikus jelenete az *Úszó erőd* című filmben körülbelül a 35. percben látható. Az általa megformált Jordán Taté, mit sem sejtve arról, hogy a hajót időközben terroristák foglalták el, egy hatalmas tortából ugrik elő.

– Otthon ültem, és vártam, hogy mikor jön visszajelzés az Ivettnek küldött SMS-ről. Tudtam, hogy neki Nokiája van, ami jelez, ha elolvassa az üzenetet. Vártam a visszaigazolást.

Amikor megjött, azonnal hívtam, úgy gondoltam, hogy bekapcsolhatta a telefont. De mire kicsörgött volna, már megint kikapcsolta. Ekkor kezdtem el igazán azt hinni, hogy bajban van.

Időközben a dualsimes telefont két telefonra cserélte, és volt közöttünk egy megállapodás: az egyik mindig bekapcsolva marad. Nem a városban lakott, bármikor történhetett vele valami. Mindig töltőn volt a készüléke, így nem merülhetett le.

Megkérdeztem tőle üzenetben, hogy bajban van-e.

A híváslista alapján a 21:00 órás telefonhívás után Sándor már nem küldött több üzenetet, és nem hívta Ivettet.

– A gondolatok kavargtak bennem. Mi van, ha tényleg bajba került? Eldöntöttem, hogy utánajárok. De úgy, hogy senkinek ne essen bántódása.

Arra gondoltam, hogy megijesztem őket. Mármint a pasit. Hátha akkor végre elmondja, ki ő, és mi a fenét keres ott. A terv egyszerű volt: elmegyek a fegyverrel. Megkérdezem Ivettet, ki ez a férfi, és hogy veszélyben van-e. Hogy én kellek-e neki, vagy sem. Mi a francért akartam volna megölni?

Elővettem a Berettát, megtöltöttem két tárat. Volt még két doboz lőszer, ezeket betettem egy szatyorba. Nem fogja elhinni, milyen szatyor volt...

És ekkor egyszeriben értelmet nyer a mai találkozásunkkor látott, meglepett tekintete.

– Ugyanolyan Clinique reklámtasak volt, mint ami most önnél van – mondja.

Meglep, amit mond, hiszen rengetegszer átnéztem a helyszíni szemle felvételeit, de soha nem láttam rajtuk az általam kedvelt márka, a Clinique reklámtasakját. Később újra végignézem a fotókat, de továbbra sem találok. Nem zárom ki, hogy valóban ott volt, csak nem látszik a képeken, de az is elképzelhető, hogy az eltelt idővel Sándor emlékei kissé kiszínezték a történetet.

– Utólag belegondolva ironikus – folytatja. – Az utolsó ajándék, amit Melindának vettem, egy Clinique parfüm volt. Az üres tasak épp kéznél volt.

Beraktam a kesztyűmet is, mert végiggondoltam, hogy át kell majd másznom a kerítésen. Ezért tettem oda, nem azért, amit később az eljárásban hangoztattak, hogy taktikai lövészeskesztyűvel mentem. Ez egy biciklis kesztyű volt. Edzéshez használtam.

Mindenhol azt írták, hogy fekete kommandós ruhába öltözve indultam ölni. Ez nem kommandós ruha volt. Olyan ruhák voltak

rajtam, amiket Ivett vett nekem. GAS nadrág, fekete, önmagában csíkos. És egy fekete ing.

Ez a nadrág azért volt rajtam, mert Ivett imádta. Ha valaki végignézte volna a ruhatáramat, láthatta volna, hogy alig volt más színű nadrágom. Minek mentem volna feketében egy kivilágított udvarra? Mire lett volna jó?

Napközben farmerben és pólóban voltam. Amikor hazamentem, letusoltam, mert teljesen kész voltam. Aztán felöltöztem, de nem a támadáshoz öltöztem be. Persze, bakancsot vettem fel, ez magától értetődő. Ha át akarok mászni egy kerítésen, nem a varrott bőrcipőmben fogok kapaszkodni.

21:42 K. Gábor érezte, hogy Sándor maga alatt van, ezért a kérése ellenére mégis megpróbálta visszahívni. A telefon ki- csörgött, de Sándor nem vette fel. Az viszont látható a híváslistából, hogy ekkor még otthon volt, a telefonja a pécsi toronyra jelentkezik fel.

– Összecsomagoltam a Clinique-be. – Innentől kezdve már csak így nevezi a táskáját. – Majd betettem az első ülés elé, úgy, ahogy volt, és beültem a kocsiba.

Ja, igen, feltettem egy fegyvertokot is. De ahogy elhelyezkedtem, rögtön rájöttem, hogy az öv útban van, nem fért el rendesen, és egyszerűen nem tudtam normálisan leülni. Utólag nevetségesnek tűnik, hogy még ehhez sem értettem. Soha nem hordtam így fegyvert, ott bénáztam vele, mire végül leszedtem, és tokkal együtt bedobtam a Clinique-be.

Aztán elindultam.

Nyugodtan vezettem, nem siettem, nem voltam ideges. A fejemen minden tiszta volt: Ivett bajban lehet, ezért most odamegyek, megkérdezem, mit szeretne, és ha kell, elkergetjük a csávót. Ha viszont az kell, hogy otthagyjam, akkor úgy teszek. Majd amire szükség lesz.

22:10 – 22:15 között: Sándor megérkezik Ivett házához

– Megérkeztem, leparkoltam. A lakópark, ahol Ivett lakott, a falu modern része volt, távolabb a központtól. Csöndes környék, ilyenkor már semmi nesz nem hallatszott. Felkanyarodtam az utcába, de nem közvetlenül a ház előtt álltam meg, hanem egy kicsit feljebb. Nem akartam a lámpaoszlop alá parkolni, nehogy valaki megkarcolja a kocsimat – ez is mutatja, hogy nem azért mentem oda, hogy öljek. Ha tényleg az lett volna a célom, aligha érdekelt volna egy karcolás.

Annyira látom magam, ahogy balfaszkodtam készülődés közben. A tárákat zsebre raktam, de egyiket sem tettem be a pisztolyba. Megnéztem, hogy be van-e kötve a bakancsom, nem akadok-e el valamiben. Aztán odamentem a kerítéshez, végignéztem, hol tudok majd átugrani. Még arra is gondom volt, hogy a fekete bakancsom nehogy kárt tegyen a fehér-vadszürke kerítésben.

Felvettem a kesztyűt, hogy ne szúrja meg a kezemet a fém. Emlékszem, álltam, és néztem a kerítést... Hát, mondom, ez marha magas. Aztán mondtam magamnak: *„Izmos vagy, basszus. Meg tudod oldani.”*

Végül magam sem hittem el, milyen könnyen átugrottam. Szó szerint.

A Clinique-et nem tudtam a kezemben tartani, azzal nem lehet ugrani. Ezért vittem magammal egy madzagot, rákötöttem a szatyor fogantyújára, azzal húztam át.

Kivettem a telefonomat, és zsebre tettem. A tokját pedig jobb híján az udvaron hagytam.

Odamentem az ajtóhoz. A kutya nem ugatott. Felismert. Ha ismerős jött, soha nem ugatta meg. Csak kapart az ajtónál, nyilván várta a kaját. Bentről hallottam Ivettet: *„Mit csinálsz, Bobby? Most nem megyünk sétálni!”*

A kutya ekkor nyüszíteni kezdett. Tudta, hogy kint vagyok, és azt hitte, eljött az esti körút ideje.

A bejárati ajtó mellett egy keskeny, függőleges ablak volt az ajtó teljes magasságában. Elővettem a fegyvert, és a markolatával betörtem az üveget. Benyúltam, és elfordítottam a kulcsot. A bejárati ajtó már nyitva is volt.

Számtalanszor figyelmeztettem Ivettet, hogy ne hagyja a kulcsot a zárban. Azt mondtam neki, hogy bárki bejuthat így a házba, még akkor is, ha ő otthon van. – Egy pillanatra elhallgat, majd hozzáteszi: – Egyikünk sem gondolta akkor, hogy ez a valaki én leszek.

22:20 Sándor behatol a házba

Sándor papírt vesz elő, és miközben mesél, alaprajzot készít nekem a ház földszintjéről, hogy pontosan értsem, mi hol történt.

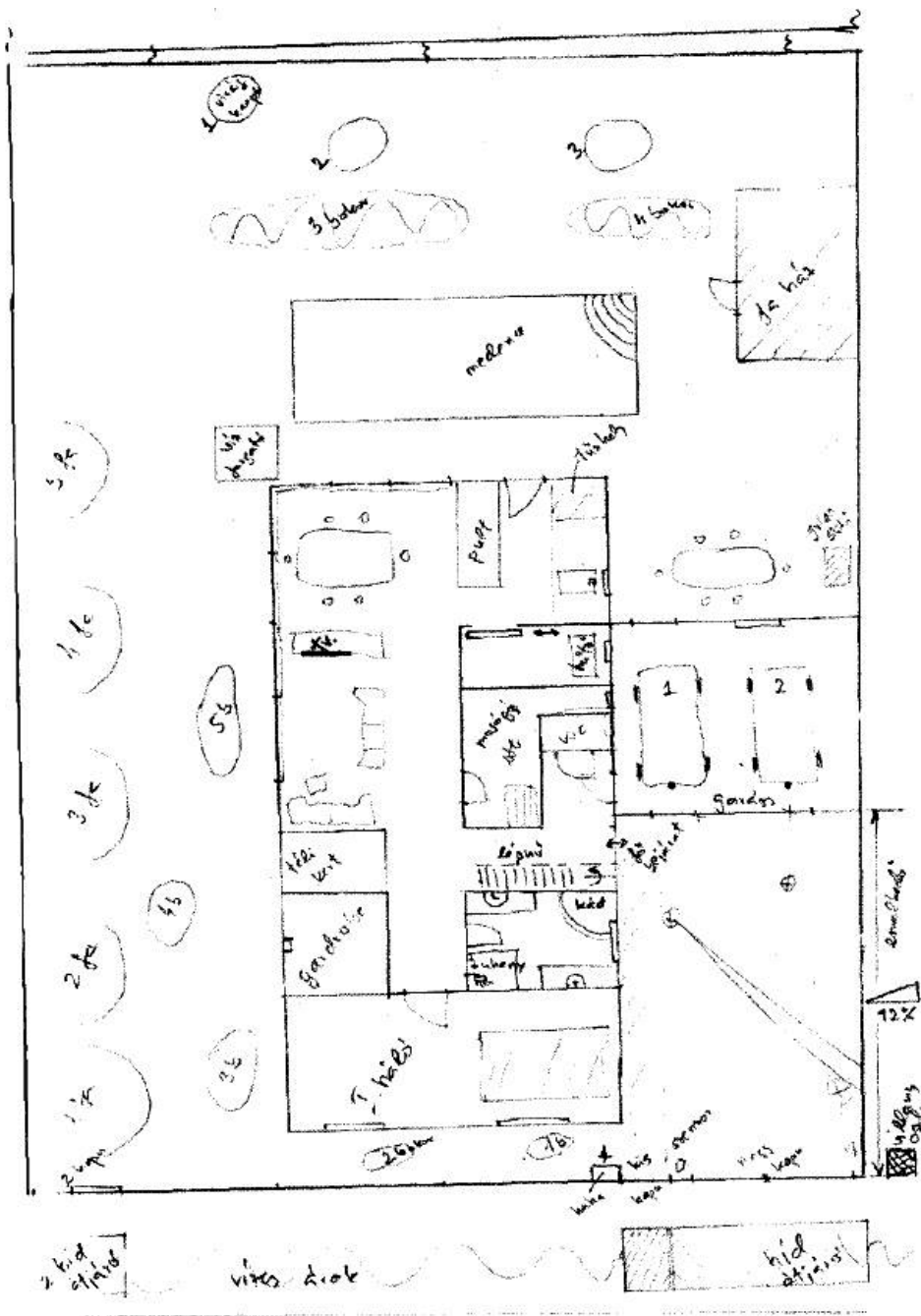
– A bejárati ajtótól balra van a lépcsőfeljáró, ami az emeletre vezet. Jobbra, a kis belépő után, egy légtérben először a nappali, majd utána a konyha helyezkedik el.

A nappaliból balra egy ajtó nyílik a kertbe, a medencéhez, jobbra pedig az amerikai konyha terül el. A konyha elejénél egy kis kamrát alakítottak ki, eltolható faajtóval. Itt volt a hűtőszekrény és Bobby kutya etetőtáljai is.

Beléptem.

Ivett rögtön odajött, én pedig mondtam neki, hogy most választ akarok.

Láttam rajta, hogy megrémült. A következő pillanatban már kiabált a férfinak: „*Fegyver van nála! Menekülj!*”

22:20:07 dr. W. Ferenc kétszer is megpróbálja hívni a 117-es számot. Feltehetően a rendőrségre akart telefonálni, azonban idegességében a 107 és 112 számot összekeverte, és véletlenül a 117-es számot hívta. Ez a két utolsó kimenő hívása.

– „*Miért kellene menekülnie?*” – kérdeztem. – „*Nem kell félni, neked hoztam a fegyvert, hogy megvédd magad.*”

Erre ő: „*Kitől védjem meg magam?*”

„*Te mondtad, hogy bajban vagy*” – feleltem.

Szó szót követett, a srác beszólt nekem. Ott álltam a fegyverrel a kezemben, ő meg elkezdett sértegetni. Azt mondta, hülye balfasz vagyok, aki még löni sem tud rendesen.

„*De tudok*” – vágtam rá. – „*De miért kéne lőnöm? Nem azért jöttem ide, hogy lövöldözzek, hanem, mert Ivett bajban van.*”

Közben Ivett rám nézett, és teljes nyugalommal közölte, hogy nincs semmi baj. Majd rögtön utána kiakadt, és rám förmedt: „*Miért törted be az ablakot?! Mégis hogy képzelted?!*”

„*Kifizetem az ablakot, ne ezen nyűglődjünk most. Mondd meg végre, ki ez az ember, és mit keres itt!*”

Akkor már ingerült voltam.

Körbenéztem, és megláttam az asztalon a lágert, amit még én vettem, és a csokit, amit Brüsszelből kaptam ajándékba. Ők pedig épp ezt eszik, ezt isszák.

És akkor hirtelen felpörögtek az események: Ivett odafordult a pasihoz, megragadta a karját, és rántott egyet rajta: „*Gyere, mert mindjárt lelő!*” Betuszkolta a srácot a kamrába, és behúzták a tolóajtót.

Nem is értem, mit gondoltak, hogy védi meg őket a lövésektől két egyszerű pozdorjalap.

Számomra is érthetetlen, miért a szűk kamrába menekültek, ahonnan nem volt más kiút, mint az, ami előtt Sándor áll.

– A teraszajtón a medence felé nem tudtak volna kiszaladni? – kérdezem.

– De – felelte Sándor. – Mind a ketten elmehettek volna. A teraszajtó mindig nyitva volt.

Később a helyszíneléskor készült fotókon látom, hogy a kertbe nyíló ajtón a redőny le volt engedve. Elképzelhető, hogy Ivették emiatt nem választották ezt menekülőútként.

– A srác bentről tovább kiabált, folyamatosan sértegetett. Nem tudom, mi lehetett vele, de nem úgy reagált, ahogy egy józan ember egy ilyen helyzetben reagálna. „Balfasz vagy!” – üvöltötte újra meg újra a kamrából.

Ez a beszélgetés a behúzott ajtón keresztül zajlott. Először ki akartam nyitni, de a kezemben maradt a fogó. Utólag morbid belegondolni, hogy emiatt is figyelmeztettem korábban Ivettet: a silány minőségű pozdorjaajtóból előbb-utóbb ki fog esni a gombkilincs, sokkal jobban kellene rögzíteni.

És tényleg. Kiesett. Ezért nem nyitottam rájuk a kamra ajtaját.

Mondtam Ivettnek az ajtón keresztül, hogy most nagyon komolyan kérdezem: „*Ki ez a férfi? A pasid vagy a kollégád?*”

Mielőtt válaszolhatott volna, a srác bentől kikiabált. Gúnyosan, provokatívan, mintha csak élvezné az egészet. Azt mondta, hogy vegyem már észre magam, mert „*az ő gecije az enyémet már régen kinyírta, és soha nem lesz kislányom tőle*”.

Ekkor táraztam be.

Fontos kiemelni, hogy az ajtónyitás és az első lövés közötti történéseket Sándor elmondása alapján mutatom be – a bírósági ítélet egészen más képet fest.

Ivett szomszédja, aki hallotta az üvegcsörömpölést, azt vallotta, hogy az első lövésig legfeljebb egy-két perc telt el. A bíró ebből arra következtetett, hogy nem volt idő hosszas, provokatív beszélgetésre Sándor és Ferenc között. Az ítélet szerint nem életszerű, hogy egy felindult, feldúlt állapotú fegyveres elkövető elől a kamrába menekülő sértett alpári stílusban provokálta volna a támadóját. Ha nem vette volna komolyan a veszélyt, nem menekült volna oda – vélte a bíró.

– Megkérdeztem Ivettet, hogy hallotta-e a tárazás hangját. Tudtam, hogy hallotta, és felismeri, hiszen korábban ő is lőtt ezzel a fegyverrel. Ő nem szólt semmit.

A pasi közben folyamatosan kiabált és szidalmazott, nem állt le egy pillanatra sem.

Csőre töltöttem.

Igen, baszdmeg? Nesze neked!

És akkor meghúztam a ravaszt. A lövedék a falba csapódott, oda is céloztam, onnan pedig beleesett Bobby kutyatáljába.

Ez volt az első lövés.

A férfi teljesen szürreális módon ekkor sem maradt csöndben, tovább kiabált. *„Hát nem tudsz löni? Hallottam, hogy mesterlövész vagy, de lőfaszt, el sem találasz!”*

Ekkor valami elpattant. Elkezdtem löni.

Nem tudom, hány lövés volt.

Nem tudom, hogyan történt.

Egyszerűen nem emlékszem semmire.

A következő kép az, hogy Ivett kiszalad, majd megáll velem szemben.

Ránéztem, és csak ennyit mondtam: „*Legalább mondd el, baszdmeg, mi a faszért lőttem le ezt a csávót! Ki ő?*”

És akkor a srác kiesett a kamrából, arccal előre, a földre.

– Milyen érzés volt látni, hogy meghal valaki, akit ön lőtt agyon? – kérdezem.

– Kurva szar – feleli, de látszik rajta, hogy gondolatban már máshol jár.

– Fogtam magam, és ha már úgyis annyit lőttem, lőttem még egyet. Nem, nem is egyet... Kettőt. Mert tudtam, hogy Ivett mindig háklis volt a lakására, a bútoraira, a dolgaira. Tudtam, hogy fáj neki, ha valamiben kárt teszek. Beleeresztettem egy lövést a kanapéba. Aztán még egyet, oda sem néztem, hogy hová.

Ivettet szemből érte egy lövés a lábán. Próbáltam rájönni, hogy ezt mikor kapta. Talán még akkor, amikor a kamrában volt. Talán ekkor, amikor már előttem állt. Elképzelhető, hogy belelőttem úgy, hogy a lövedék beleakadt a papucsába.

A legjobban az fáj, hogy azt mondták: lábon lőttem, miközben menekült. Ez egyszerűen nem igaz. Kérdeztem a bírót, mégis hogy lehet ez, mert a lövedék szemből találta el a lábfejét. Nem kerülhette meg a testét.

Ezután Ivett szép lassan kiment. Nem menekült. Szerintem ő is sokkot kapott. Lehetett látni rajta, hogy teljesen nyugodtan, normálisan ment kifelé. Nem rohant, nem kapkodott, mintha nem is tudná felfogni, mi történt.

Én nem mentem utána. Fogtam magam, és leültem a konyhapultra. Néztem magam elé, próbáltam összerakni, hogy most mi a fasz van. Az akkor már valószínűleg halott férfit néztem, és sokkot kaptam.

„Na, baszd meg, nem mondtad el, hogy ki vagy. Most sem” – ez járt a fejemben.

És akkor jött a kutya. Csóválta a farkát, hozta a játékát – meséli a teljesen abszurd jelenetet. – Mondom, Bobbyka, ne hülyéskedj. Szerencsétlen az események közben futkosott fel-alá, nem tudta elképzelni, hogy mi van.

22:23:28 Sándor a rendőrséget tárcsázza. Azt mondja, bejelentést szeretett volna tenni az emberölésről, és úgy gondolta, a rendőrség értesíti majd a mentőket is. Ivett ekkor még életben volt. A hívott szám nem veszi fel, így megszakítja a hívást.

Vajon mi történik, ha akkor felveszik a telefont? Talán az ügyeletes szóval tudta volna tartani Sándort, amíg Ivett elmenekül, és lehet, hogy sikerül azt is elérnie, hogy feladja magát. Úgy vélem, ez egy lehetséges forgatókönyv, de sajnos az este másképp folytatódott.

– Végül kimentem az udvarra. Ivett ott állt, látszott rajta, hogy még mindig sokkos állapotban van.

Tudja, az az érdekes, hogy volt még egy kapu a kerítésen. Nem a főbejárat, hanem egy másik, egészen a telek szélén, balra, ha az utcáról nézzük a házat. Az a kapu sosem volt bezárva. Csak belülről volt bereteszelve. Elég lett volna kinyitni, és Ivett bármikor kísétálhatott volna rajta. De nem tette. Csak állt ott az udvaron, percekig. Nem futott, nem próbált elmenekülni, csak állt ott mozdulatlanul, mintha még mindig nem fogta volna fel, mi történt. Megkérdeztem tőle, hogy megérte-e ez az egész, mert ide jutottunk. Ő csak állt ott, és kérte, hogy ne bántsam.

22:25 A szomszéd bejelentést tesz a lövöldözésről a rendőrségen

Ügyelet: – Tessék, rendőrség.

S. Á.: – Jó napo... Jó estét kívánok. Romonyáról telefonálok, itt a szomszédomban egy hölgy lakik, hát kiabál, hogy segítség, és lö... lövéseket hallok.

Ügyelet: – Romonya, milyen utca?

S. Á.: – B. utca. Ügyviteles, ügyvéd csak a szomszédom. Hát lövések vannak konkrétan.

Ü.: – Értem, küldeni fogom a kollégáimat, a nevét mondja meg még, kérem, villámgyorsan. S. Á.: – S. Ákos.

Ügyelet: – Ákos, küldöm a kollégáimat Romonyára.

S. Ákos ekkorra már feszült figyelemmel hallgatta a mellette lévő házból kiszűrődő zajokat. Úgy hallotta, hogy az udvarra menekülő nő segítségért kiabál, majd a férfi válaszát is: „*Hová futsz? Úgyis mind a ketten megfogunk halni.*” Ezt követően már csak a lövések dördültek.

Sándor nekem egy merőben más történetet mesél.

– Teljesen ki voltam borulva. Nem akartam bántani, ezt el is mondtam neki, csak annyit kértem, hogy végre mondja meg, ki az a férfi, akit lelöttem. Próbáltam megnyugtatni, próbáltam elérni, hogy beszéljen, hogy mondjon végre valamit, de még mindig csak azt hajtogatta, hogy ne bántsam. Hiába mondtam neki, hogy nem kell félnie, hogy nem fogom lelőni, csak tudnom kell, ki az a férfi. Konkrétan így, normálisan, halkan beszélgettünk, nem volt kiabálás, nem volt hisztéria, csak én, ő, és egy megválaszolatlan kérdés.

„*Mondd már el, hogy hívták ezt az embert! Mondd el, kérlek! Ki ez? Kit löttem le bent?*” Nem hittem el, hogy még mindig nem képes megmondani az igazat. Ott álltunk az udvaron, a halott férfi pár méterre

tőlünk feküdt a házban, és ő még mindig hallgatott. Látnia kellett, hogy milyen állapotban vagyok, hogy teljesen szétestem, hogy nem tudom, mi történik körülöttem, és mégis ugyanazt csinálta, amit mindig: hallgatott.

Beleeresztettem egy lövést a garázsajtóba. Puff, az első autóba.

Tudtam, hogy ha valami igazán fáj neki, az a kocsija. Bíztam benne, hogy attól majd végre megered a nyelve, hogy majd akkor mond valamit, amikor azt látja, hogy szétlövöm azt, amit a legjobban félt. Nem tudtam, hogy melyik autó hol áll, csak azt, hogy ha eltalálom az övét, abból biztosan lesz reakció.

Az első lövés után semmi, egy бүdös szót sem szólt, ebből tudtam, hogy a férfi kocsijára löttem. Akkor már дühös voltam. *„Na, akkor egyet a másikba is. Van még löszerem, figyelj. Két tárat hoztam, ha kell, beleengedem az egészet.”*

Biztos, hogy ekkor már az ő autóját találtam el, mert elkezdett kiabálni, hogy ne csináljam. Tudtam, hogy ez mennyire fáj neki. Minden дühöm benne volt abban a lövésben. Nem érdekelt. Legfeljebb majd utána kifizetem.

Akkor még nem fogtam fel, hogy ez nem így működik.

Hogy bent már meghalt egy ember.

Hogy ez az egész nem úgy halad tovább, hogy másnap találkozunk, és rendezzük a dolgokat.

Nagyjából ekkor kezdett kitisztulni a fejem. Mintha az előző percek teljes ködben teltek volna, és most egyszerre szembejött volna a valóság.

Mi van?

Mit tettem?

Miért tettem?

Az ember tudata egy ponton helyreáll. Nem rögtön, nem azonnal, de egy pillanatban mégis megtörténik. Ott álltam az udvaron, úgy éreztem,

hogy hideg van, vacogtam, és közben már érkeztek a körzeti megbízottak. Ivett még mindig beszélt hozzám, kataton állapotban kérte, hogy ne bántsam, de engem csak ugyanaz a kérdés izgatott: „*Mondd már meg végre, hogy hívták ezt a faszit!*” Erre visszakérdezett: „*Nem mindegy már? Meghalt, nem?*”

Nem tudtam erre mit mondani. Csak annyi jutott eszembe: nem tudom, megnézem.

És visszamentem a házba.

Nem viccelek. Egyszerűen visszamentem, odamentem hozzá, és megnéztem. Ránéztem, láttam, hogy halott, aztán visszamentem az udvarra. Közöltem Ivett-tel, hogy teljesen halott. Úgy beszéltem, mintha nem is én lennék, mintha kívülről figyelném az egészet.

Újra megkérdeztem, de ő ugyanúgy hallgatott.

Oké.

22:27 A körzeti megbízottak és egy polgárőr elsőként érkezik ki a helyszínre.

– A helyi körzeti megbízottak érkeztek meg egy nővel. Később kiderült, hogy azt hitték, hülyeség a bejelentés, csak kijöttek megnézni, mi történik. Azt gondolták, valaki petárdázik.

Azt állították, hogy hadonásztam a fegyverrel a kerítés mellett, de ez nem történt meg. Nem is érdekelt, ki van kint. A fegyver ott volt a kezemben, de nem fenyegettem vele senkit. Nem akarok hencegni, de ha tényleg le akartam volna lőni őket, akkor megteszem, akár az emeletről is. 50 méteren belül 2-3 centit tévedek. Ez az egész különösen zavart. Amit megtettem, azt elismertem. Bevallottam, vállaltam érte a felelősséget, de a rendőröket soha nem akartam bántani.

Utólag csak egy magyarázatot találok arra, miért hitték, hogy rájuk fogom a fegyvert. Talán egy árnyék miatt. Ott volt a fa, a kerítés, a szél

pedig mozgatta az ágakat. Az árnyék rávetődhetett a lécekre. El tudom képzelni, hogy ezt látták. Hogy az ijedségük torzította el a valóságot.

A kerítés lécei között hézag volt. Én onnan néztem őket. Miért hajoltam volna ki a fegyverrel? Ha tényleg le akartam volna löni őket, ott is kényelmesen megtehettem volna. Időközben leadtam két lövést, az egyiket szerintem még azelőtt, mielőtt visszamentem a konyhába megnézni, meghalt-e a férfi.

A kapu felé mentem, szétlőttem a kapunyitó érzékelőjét.

Később bent újratáraztam, mert fogalmam sem volt, mennyi töltény maradt még a fegyverben.

Továbbra is azt gondoltam, hogy ha elég lövést adok le Ivett kocsijára, végül megtudom, amit akarok.

Ott álltam Ivett-tel szemben, én az utca felé, ő háttal a kapunak, és már sokadszorra kértem, hogy mondja el, ki volt a férfi.

Újabb lövést adtam le, ezúttal a földbe, jobbra. Azt a lövedéket soha nem keresték meg, pedig biztos vagyok benne, hogy még a mai napig ott van. Ha kiássák, megtalálják az új tulajdonosok. A kukával szemben volt egy bokor, oda lőttem a földbe, és még arra is figyeltem, hogy úgy süssem el a fegyvert, nehogy visszapattanjon.

Mondtam Ivettnek, hogy úgyis megölöm magam, de nem akarok úgy meghalni, hogy nem tudom, ki volt az, akit lelőttem.

A fegyver a kezemben volt, de lazán.

Teljesen kivoltam, zaklatottabb voltam, mint valaha.

Láttam, hogy egy fehér autó lassan közeledik. Először világított, aztán szép lassan, lopakodva haladt el mellettünk. Hátraléptem, de a sarkam megcsúszott a behatoláskor ott hagyott telefontokon.

Véletlenül belelőttem Ivettbe.

Ahogy a fegyver elsült, reflexszerűen visszahúztam az ujjam. Nekem kis ujjam van, a Beretta pedig katonai fegyver, nagy a rés az

elsütőbillentyű mögött. Beszorult oda a mutatóujjam, és ahogy kirántottam, a fegyver újra elsült.

Nem tudok rajzolni. Még egy pálcikaember is kifog rajtam. De azt a képet, ahogy Ivett akkor rám nézett, bármikor le tudnám rajzolni. Örökre előttem marad.

Láttam rajta, nem hiszi el, hogy ezt tényleg megtettem. És én sem hittem el. A szeme meglepett volt, mintha kérdezné: „*Mi van?*” És akkor tudtam, hogy rájött, válaszolnia kellett volna. Láttam, hogy mondana valamit, de már nem tud. Egyetlen lépésre volt csak a kerítéstől, így nem esett el, csak hátratántorodott. Nekidőlt a falnak, majd a kerítés és a főkapu közötti sarokban összekuporodott.

Szerencse a szerencsétlenségben, hogy másodpercek alatt meghalt.

Néztem, hogy ez nem lehet igaz. Teljesen kész voltam, és akkor a körzeti megbízott rám kiabált, hogy hagyjam abba a lövöldözést.

Farkas Csaba és Biharvári Mónika számára 2011. augusztus 31-e nem csupán egy dátum a naptárban – hanem egy olyan nap, amire valószínűleg életük végéig emlékezni fognak. Csaba körzeti megbízottként volt szolgálatban társával, Lászlóval. Mónika pedig polgárőrként segítette az aznapi járőrzést.

Ők értek ki elsőként a helyszínre. A bejelentés után alig telt el két perc, amikor már a B. utcában voltak. Az autó alig állt meg, a két rendőr már ugrott is ki. Az udvar felől kiáltások hallatszottak. Ivett sikított. A következő pillanatban eldőrdültek az utolsó lövések.

Amikor évekkel később felkeresem őket, meglepően barátságosan fogadják az érdeklődésemet. Kiderül, hogy László már elhagyta az országot, Csaba pedig időközben leszerelt a rendőrségtől, Mónikával viszont még mindig tartják a kapcsolatot. Abban maradunk, hogy ha legközelebb Pécssett járok, szívesen találkoznak velem, és mesélnek arról az éjszakáról.

Néhány héttel később, amikor a törvényszékre utazom, hogy átnézzem a nyomozati iratokat, újra keresem őket. A találkozót végül az Airbnb-s lakásomban egyeztetjük le. A hely kicsi, de csendes. Egy olyan tér, ahol semmi nem vonja el a figyelmet, ahol kimondhatok azok a mondatok, amik egy kávézó zajában lehet, hogy nem hangoznának el.

Csaba vérbeli kemény zsaru. Később meséli is, hogy nem ez volt az első életveszélyes helyzete – többször volt már rá példa, hogy csőre kellett töltenie a fegyverét. Azt mondja, ilyenkor nincs helye a félelemnek. Akkor és ott csak egyetlen dolog számít: életet menteni. A sajátja árán is, ha kell.

Mónika egészen más karakter, de azonnal szimpatikus. Cserfes, vidám, igazi vagány nő. Ahogy mesél, szinte látom, hogy az emlékei között úgy pörgeti vissza annak a napnak az eseményeit, mintha egy filmet nézne. Minden részletet pontosan idéz fel: az időpontokat, a mozdulatokat, a hangokat. Mintha csak újra ott volna Romonyán.

– Kezdetben álló ellenőrzést tartottunk – fog bele a mesé- lésbe Csaba. – Ismertük már jól a helyi autókat, így elsősorban azokat állítottuk meg, amelyek idegennek tűntek. Aznap összesen egy ellenőrzésünk volt. Miközben várakoztunk, 20 óra 27 perckor elment előttünk Ivett a fehér BMW-vel. Igazoltattam már korábban kétszer is, így ismertem őt és a kocsiját. Amikor én láttam, mindig egyedül ült az autóban a kutyájával. Nem állítottuk meg, és azt sem láttam, hogy egyedül volt-e akkor. Ahogy elhajtott, beszélünk róla pár szót: csinos, dekoratív nő volt, nagyon adott magára. Ügyvédként megvolt a maga gögje, de velem ettől függetlenül mindig tisztelettudó volt.

Később átmentünk a dombtetőre, ahol van egy buszforduló, ott álltunk meg. Úgy emlékszem, nagyon jó idő volt, kellemes nyári este,

lehúztuk a kocsí ablakát. Teljes volt a csend. Bár a falu másik felén voltunk, úgy gondolom, ha a B. lakóparkban nagy kiabálás lett volna, vagy például az utcán petárdáztak volna, azt valószínűleg meghalljuk innen.

Később szép lassan, járőrtempóban elindultunk a társam szolgálati autójával, egy Suzuki Ignissel Bogád felé. Már egészen közel jártunk a lakóparkhoz, amikor 22 óra 25 perckor az ügyelet szólt a gyárvárosi járőrnek, hogy haladéktalanul induljon Romonyára, mert bejelentés érkezett a B. lakóparkból. Mi közben továbbhaladtunk, és ahogy elhagytuk a domboldalt egy kereszteződéshez értünk, ahonnan jobbra fel lehetett kanyarodni a házhoz, amiről a bejelentés érkezett. Az ügyelet épp csak befejezte a másik járőrnek szóló utasítást, és várta rá a választ, amikor Laci betekerte a kormányt jobbra – mi pedig már ott is voltunk a lakóparkban. Annyi volt csak a dolgunk, hogy felmenjünk a meredek dombon.

Ekkor tudtam beszólni a rádióba, hogy jelenleg szolgálatban vagyunk, és már itt is vagyunk a helyszínen, mindjárt megállunk a ház előtt. Mire az ügyelet válaszolt, mi már le is parkoltunk.

Az érintett házat magas betonkerítés vette körül, mellette a szomszéd szám alól érkezett a bejelentés. Ezek bal kéz felé estek nekünk, mi pedig jobb oldalon álltunk meg, a villanylámpa alatt.

Mint a filmekben – sűrű csend honolt, nem hallottunk semmit. Megálltunk, összenéztünk, és megállapítottuk, hogy semmi nem történik, valószínűleg csak petárdázást hallott a bejelentő.

És abban a pillanatban lövés. Kettő.

Ahogy lőttek, én – ahogy a suliban tanítják – kivágtam az ajtót. A mai napig nem tudom, hogy csináltam. Az egyik kezemmel rádióztam, hogy lőnek ránk, és valahogy kivetődtem az árokba az

autó mellé. Mire észbe kaptam, már ott volt a csúzli a kezemben, és csőre volt töltve.

Ekkor következett még két lövés, amire én már a kocsi háta mögött fedezékbe helyezkedtem. Laci balra ugrott, én jobbra – ő előrement, és a kocsi elejénél húzódott fedezékbe. A rádióban közben folyamatosan kérdezték, hogy mi történik. Válaszoltam, hogy mindenki egyben van, lövéseket hallunk, azt hittük, ránk lőnek, és kértem, hogy küldjenek erősítést.

Emlékszem, a második két lövésnél a lámpafény által megvilágított kerítés mögül füst szállt fel. Nagyon drámai kép volt.

Mónika:

– Megálltunk a ház előtt, hallottam, hogy kivágódik az ajtó, aztán sikítás, két lövés... Csabi az autó hátuljánál volt, Laci pedig az elejénél, a motorháztetőnél.

Sosem felejttem el azt a képet: Laci, ahogy előrántja a fegyverét, félig a motorháztetőn fordul át az autó túloldalára. Pont olyan volt, mint a filmekben.

Közben Csabi üvöltött nekem, hogy feküdj!

Csaba:

– A kocsi hátuljánál hasaltam fedezékben, kinéztem, és láttam a férfi kezét, ahogy fegyverrel a kerítés fölé emelkedik. Nyaktól felfelé láttam a faszit, bőrkesztyű volt a kezén, és a csúzlijáról azonnal láttam, hogy pisztoly.

Felszólítottam, hogy itt a rendőrség, adja meg magát, dobja el a fegyverét, és felemelt kézzel jöjjön elő, közben pedig felkészültem rá, hogy lőni fogok. És abban a pillanatban, hogy kinéztem, már nem volt ott. Az ügyeletnek mondtam, hogy nem látom már őt, aztán

viszonylag rövid időn belül ajtócsapódást hallottam, majd ismét csend lett.

Ekkor nyitottam ki a kocsí hátsó ajtaját, mert Móni még az autóban volt – ott vonult fedezékbe a hátsó ülésen. Az biztos, hogy így még nőt nem láttam beprézelődni egy Suzuki Ignis két ülésé közé.

Mindketten nevetnek, amikor felidézik az emlékeket.

Mónika:

– Persze, mert Csaba üvöltött felém, hogy feküdjek, ők már kiszálltak az autóból, én pedig ki akartam szállni. Sosem felejttem el, ahogy sorban jöttek az események: Sikítás... Két lövés... Sikítás... Két lövés... És csend.

A következő pillanatban megjelent a fegyver és az elkövető kesztyűs keze a kapu fölött. Én pedig ott kuporogtam a hátsó ülésen, és amikor megláttam a fegyvert, becsúsztam a két ülés közé, amennyire csak tudtam.

Amikor Csabi kinyitotta a hátsó ajtót, hogy másszak ki, és feküdjek közéjük az árokba, alig tudtam kipréselni magam. Kicsi volt a kocsí, a fiúk pedig nagyok, így az üléseiket teljesen hátratolták.

Csaba:

– Ezt követően folyamatosan kontaktban voltunk az ügyelettel, és odarendeltek mindenkit, aki a környéken élt és mozgott. Nagyon hosszú idő telt el, mire az elkövető feladta magát.

Addigra már körbe volt zárva, a szolgálatparancsnok talán fel is szólította hangosbeszélőn keresztül, hogy jöjjön ki, de erre már pontosan nem emlékszem.

Tudtuk, hogy telefonon beszélget az ügyeletessel.

Mónika:

– Felhívtam a helyi polgármestert, Józsi bácsit, és megkérdeztem tőle, ki lakik ezen a címen. Ő mondta el, hogy ez dr. Sz. Ivett háza. A fiúk nagyon ledöbbentek, mert ők tudták, ki ő.

Bereczki közben azzal szórakozott, hogy a távirányítójával nyitogatta és csukogatta a kocsija ajtaját, mert ilyenkor felvillant az utcán mellettünk álló autó reflektora, és az ablakból így tudott figyelni minket a fényében.

Az ügyelet kérdezte, hogy szerintünk mi történhetett a sértettel. Én egészségügyi dolgozóként egyértelműnek láttam a helyzetet: mondtam, hogy valószínűleg már nem él, mert a kapu alatt folyik ki a vér.

Csaba:

– Egyszer csak nyílt az ajtó, és mire kiért a TEK, addigra a faszi már meg volt bilincselve.

Ezután a szolgálatparancsnokkal ketten átnéztük az udvart. Én mentem be először, ő biztosított, és én láttam meg a nőt: ott volt a földön összekuporodva, az arca beesve. Megnéztem a pulzusát, de gyakorlatilag addigra már beállt a hullamerevség.

Bereczkit beültették a szolgálati autóba, és akkor oda tudtam menni, hogy beszéljek vele pár szót. Elmondta, hogy korábban mesterlövész volt a román hadseregben. Megkérdeztem tőle, hogy mi volt ez, miért volt ez jó, miért csinálta ezt?

Ekkor elkezdte mesélni, hogy *„otthagyt ez a szemét ribanc, és tudtam, hogy van valakije, de nem mondta el...”* Nagyon haragudott.

Emlékszem rá, hogy elmesélte az akkori estéjét: meglátta őket az Árkádban, aztán hazament, megnézte az *Úszó erődot*, csinált magának vacsorát, majd elhatározta, hogy meglesi őket, tényleg otthon vannak-e.

Szemernyi megbánás nem volt az arcán. Azt viszont kijelentette, hogy nem akart minket megölni. „*Nem akarok rendőrgyilkos lenni*” – mondta.

Mónika:

– Engem később levittek biztosítani az útlezárást, így az elfogást már nem láthattam.

Közben megérkezett Ivett testvére. Mindenáron fel akart menni, nagyon aggódott, mert nem érte el Ivettet. Nem engedhettük fel, és nem mondhattunk neki semmit.

Szerencsétlen a teljes összeomlás határán állt.

Mit gondoltok, mi lehet az oka annak, hogy Bereczki a mai napig váltig állítja, hogy nem fenyegetett meg titeket, nem fogta rátok a fegyvert, és nem akarta bántani a rendőröket? Akkor este az ügyeletet is azért hívta fel, hogy megüzenje nektek: nincs mitől félnetek.

Csaba:

– Nem tudom, miért nem emlékszik erre. Konkrétan belém égett az a kép, ahogy fogja a fegyvert. Azt már csak később, a szakértői véleményből tudtuk meg, hogy olyan lőszer volt nála, amit a motor talán felfogott volna, de egyébként simán áthatolhatott volna az autón, és halálos sebet ejthetett volna rajtunk.

Megkérdeztem tőle, mi lett volna, ha én lövök először. Azt mondta, akkor ő is lőtt volna. Kerek pereg kimondta: nem biztos, hogy most itt beszélgetnénk. És el is hiszem neki.

Utólag többször beszéltünk arról, hogy mekkora pech volt a nőnek, hogy a kiskapu be volt zárva a kerítésen. Ha ki tudta volna nyitni, pont elének szaladt volna, amikor felfelé mentünk a kocsival.

Akkor most vagy mi lennénk halottak, vagy Bereczki. De az biztos, hogy minden másképp alakult volna.

Mónika:

– A mai napig néha álmodok vele. A fegyveres kezét látom álmomban. Egyszerűen nem tudom felfogni, ő miért nem emlékszik rá.

Viszont volt egy pozitív következménye ennek az esetnek az életemben: elgondolkoztam rajta, vajon meg tudtam volna-e védeni magam, ha ilyen helyzetbe kerülök. Akkor ajánlottak nekem egy edzést, ahol olyan taktikai fogásokat tanultunk, amelyek segítenek hasonló helyzetekben.

Százsor ismételve betanultuk, hogy ha rád fogják a fegyvert, milyen mozdulattal tudod kitörni a támadód ujját. Ma már reflexből tudnám, mit kell csinálni.

Muszáj megjegyezmem, hogy jelentős eltérés mutatkozik aközött, amit Sándor közvetlenül Ivett lelövése után mondott, illetve a későbbi vallomásai között. A rendőrség ügyeletesének – ez hamarosan a könyvben is olvasható –, majd pár óra múlva az első gyanúsított! kihallgatásán is azt mondja, szándékosan lőtte le a nőt. A történetet aztán később, az eljárás során változtatja át balesetté, ekkor kerül bele a telefonok, és ekkor válik a két lövés véletlenné.

– Ön azt állítja, hogy szerette Ivettet. Mégis megölte – foglalom össze a szavait. – Mit érez az ember abban a pillanatban, amikor meggyilkol egy olyan embert, akit állítólag szeret?

– Lefagy. Ott álltam, és csak néztem. Nem értettem, hogy cseszhettem ezt így el. Hiszen tudok lőni. Nagyon tudok bánni a fegyverrel. Rengeteget lőttem már. Megszereztem a lőtéri biztos végzettséget, akár oktathattam is volna lövészetet. Minden engedélyem megvolt. És akkor

egy ilyen balfaszság miatt halt meg Ivett. Elcsúsztam azon a szaros telefontokon.

A lelkemről nem tudok beszélni. Lefagyott.

Elindultam az emeletre, mert végezni akartam magammal. Olyan helyre akartam menni, ahol a legkevesebbet kell majd takarítani utánam. De mielőtt felmentem volna, még egyszer megnéztem, mit műveltem.

Akkor tört el bennem valami.

Elkezdtem zokogni. Nem hisztérikusan, nem csapkodva, de a látvány... Az katasztrofális volt.

22:31:17 Sándor felhívja K. Gábort telefonon

– Felértem az emeletre, és felhívtam Gábort. Akkor ébredt, és még alig tért magához, én már mondtam neki: *„Egy dolog nagyon fontos. Te nagyon átvágtál engem, mert ez a lány úgy megcsalt, mint a franc.”*

Azonnal elkezdett nyugtatni, hogy ez nem lehet. Honnan is gondolhatta volna, mi történt velünk az elmúlt fél órában?

„Romonyán vagyok, Ivett házában” – mondtam neki. *„Velük mi van?”* – kérdezte.

„Hát... Mind a kettő meghalt.”

Részlet K. Gábor tanúvallomásából:

Már aludtam, amikor Bereczki Sándor újra felhívott. Így utólag azt gondolom, azért engem hívott, mert én voltam az utolsó nem fogadott hívás a telefonján. Ez a telefonom szerint 22:30 órakor volt. A telefonba ő nekem azt mondta, hogy „lelőttem” vagy „megöltem” az „Ivettet és a barátját” (vagy pedig) „mindkettőt”

(pontosan már nem emlékszem, hogy melyik szavakat használta). Azt is mondta még, hogy „itt boroztak a teraszon”.

Én erre hajtogattam a telefonba, hogy nem, nem hiszem el. Erre ő teljesen más, három dolgot mondott. „Én egy jó gyerek vagyok”, ezt rám értette, ehhez hozzáfűzném, hogy szerintem rám is féltékeny volt, ezért mondhatta ezt. Ezután azt mondta még, hogy „Mondd meg a fiamnak, hogy szeretem”. Ehhez hozzáfűzném azt, hogy azt sem tudom, hogy hol a fia, kicsoda ő. A harmadik pedig az volt, hogy: „Szerinted megadjam magam? Mindjárt jönnek a kommandósok a hátsó ajtón.” Ekkor azonnal kinyomtam a telefont, mert éreztem, hogy ez komoly, és azonnal hívtam a rendőrséget.

K, Gábor 22:35-kor, közvetlenül az előző beszélgetés után hívja a rendőrséget

Ü: – Tessék, rendőrség.

K: – Tisztelem, K. Gábor vagyok. Lenne egy nagyon, nagyon, nagyon fontos kérdésem.

Ü: – Igen.

K: – Felhívott engem egy úr, és azt mondta nekem, hogy most lőtt le két embert.

Ü: – Hol?

K: – Tessék?

Ü: – Hol?

K: – Hát azt gondolom, hogy nem biztos, de Romonyán, lehetséges?

Ü: – Lehetséges, igen.

K: – Nem hiszem el.

Ü: – Tudja, ki ez az ember?

K: – Igen, mindent tudok róla, most hívott engem.

Ü: – Mondja a nevét, legyen szíves.

K: – Bereczki Sándornak hívják. Bereczki Sándornak hívják, és a pécsi... a Pécsi Sörgyár logisztikai igazgatója.

Ü: – Nem értem, nagyon rossz a vonal. A Pécsi Sörgyárban dolgozik ez az ember?

K: – Ő ott a logisztikai igazgató. És a hölgy az én ügyvédem.

Ü: – Igen.

K: – A másik embert nem tudom, kicsoda. És...

U: – Mondja az Ön nevét, legyen kedves!

K: – K. Gábor vagyok.

Ü: – Felírtam a telefonszámát, mindenképpen még keressük. Mikor érkezett ez a hívás?

K: – Két perce. Komolyan megölte?

Ü: – Nem tudjuk, hogy mi van Romonyán egyelőre, de valami van. Tehát valami van. Tehát ön ismeri ezt a személyt, ugye? Konkrétan mit mondott ez az ember önnek? Tudja idézni még egyszer?

K: – Azt mondta, hogy lelőtte őket, ott lelőtte őket, hogy ő nem fogja megvárni a kommandósokat, öngyilkos lesz, és hogy ez az ember, ezt én ismerem kb. 1 hónapja, az ügyvédnőnek volt az élettársa.

Ü: – Tehát az, aki ott lakik, annak az ügyvédnőnek az élettársa.

K: – Igen, de hát... ők széjjelmentek.

Ü: – Aha, értem. Jó. Gábor, fogjuk keresni még, felírtam a számot.

K: – Nem tudok én odamenni, nem tudok valamit segíteni, valamit csinálni?

Ü: – Ne, szerintem ne menjen oda. Jó? Az lenne a kérésem. Fogjuk mi keresni Önt.

K: – De én hadd menjek oda, nem hiszem, hogy megölte ez az ember az ügyvédemet.

Ü: – Nézze, én nem javasolnám ezt. Tehát én nem akarom megtiltani ezt Önnek.

K: – De hátha tudnék segíteni... vagy, vagy bármit.

Ü: – Annyit, annyit kérnék, hogy én vissza fogom Önt hívni, és akkor tájékoztatom mindenről.

K: – Jó, oké.

Ü: – Jó, maradjon... fel van dülva egy kicsit, kis türelmet kérnék, tudom, hogy izgatott. Hívni fogom. Maradjon egyelőre.

K: – Oké, köszönöm.

Ü: – Minden jól.

22:39:51 K. Gábor hívja Ivett telefonszámát. A hívás sikertelen.

– Aztán felhívtam a fiamat. Összesen 35 másodpercet beszéltem vele. Nem akartam megijeszteni, nem mondtam el, mi történt. Csak annyit mondtam neki, hogy szeretem, és ne higgyen el mindent, amit a közeljövőben hall rólam. Az alapja igaz lesz, de nem minden az. És, hogy bízni kell a lányokban, de mértékkel. „*Jól van, apa*” – felelte, majd elbúcsúztunk, letettük a telefont.

Fel-alá járkáltam a szobában. Kinéztem az ablakon, figyeltem, mit csinálnak a ház előtt a rendőrök. Egyre többen lettek. Átmentem a másik szobába, mert onnan jobb volt a kilátás. Akkor jöttem rá, hogy ha a kocsim távirányítóját megnyomom, néhány másodpercre bekapcsol a fényszóró. Így világítottam ki az utcát, és időnként így néztem meg, hányán vannak odakint.

Tisztában voltam vele, hogy mit gondolhatnak rólam, de eszemben sem volt bántani őket. Csak azt akartam, hogy ezt tudják, és azt, hogy

öngyilkos leszek. Ezért felvettem a telefont, tárcsáztam a rendőrség ügyeletét, és a hölgyel elkezdtem egy közel negyvenperces telefonbeszélgetést.

22:47: Bereczki Sándor felhívja a rendőrség ügyeletét

Részletek Sándor telefonbeszélgetéséből a Rendőrséggel a gyilkosság után

Ü: – Rendőrség, jó estét.

B: – Jó estét. Én lennék az a csúnya ember, aki lelőtt két embert a romonyai lakásban.

Ü: – Ön a Vereczkei úr?

B: – Nem Vereczkei, hanem Bereczki. Bereczki Sándor.

Ü: – Bereczki?

B: – Úgy van. és azt üzenem a kollégáknak, hogy nem kell tőlem tartani, mert senkit nem lövök le, semmi gondom velük, ha bejönnek.

Ü: – Jó. Mi történt ott maguknál a lakásban?

B: – Hát szerelmi dolog.

Ü: – Jó, de mi történt? Mi volt ez a lövöldözés, mi volt az ordibálás?

B: – Az ordibálás az, hogy ne lőjem le, igazándiból, de hát mikor egy embert megöl az ember, nem azért jön ki, hogy a másikat élve hagyja, mikor egy egész életét dönti romba. Ü: – Jó, de most ön mit csinált, azt mondja már meg nekünk.

B: – Hogy én mit csináltam? Lelőttem a két embert.

Ü: – Ki volt az a kettő?

B: – Nem ismerem a pasit, mert igazándiból vele kavar már egy pár hete.

Ü: – És a másik? A hölgy meg az ön élettársa, ha jól tudom, ugye?

B: – Így van. Dr. Sz. Ivett.

Ü: – Ön most éppen hol tartózkodik?

B: – A házban.

Ü: – Jó. Földszinten, emeleten? Milyen fegyver van magánál?

B: – Egy Beretta 92-7-es. 15 táras.

Ü: – Jó. És az most hol van? Lerakta valahova, vagy önnél van?

B: – Nem, nálam van, mert én megölöm magam úgy, hogy igazándiból nem akarok én senkinek itt több gondot okozni, csak az ember nehezen veszi, nehezen veszi rá magát erre, az az igazság.

Ü: – Jó, én arra kérem azért, hogy ott vannak a kollégák, nem tudom, szerintem ezt meg lehetne máshogy is beszélni. Most mindenki maga miatt van ott a háznál.

B: – Hát igen, kicsit nagy zajt csaptam.

Ü: – Hát igen. Ha ilyet csinált, akkor, akkor most nagyon szépen megkérem, hogy fegyver meg minden nélkül tessen szíves lenni kimenni a kollégákhoz.

B: – De most mi lesz belőlem? Elmegyek börtönbe, köcsöge leszek valakinek, mindenki néz rám csúnyán, és nem értik azt meg, hogy az ember, amikor olyat tesz, nem azért teszi, mert boldog, hanem azért, mert az életét tönkrevágták, megalázták és kijátszották.

Ü: – Én azt hiszem, hogy az ilyen dolognak azért nem teljesen ez az elintézési módja, ilyen előfordult már mással is.

B: – Így van, más is lelőtt mást.

Ü: – Másnál is voltak már családi problémák, más is. meg tudta azt azért oldani vagy egy válással vagy egy szakítással.

B: – Hölgyem, vannak szintek, amit az ember bír, vagy nem bír. Én úgy nevelkedtem keményen, becsületesen. Én megkértem a hölgyet, hogy mondja meg, ha van barátja. Azt mondta, hogy semmi olyan, miért gondolom, így meg úgy. Nekem egy életem van, ugyanúgy, mint másnak, de nem akarom még egyszer elcseszni.

Ü: – Szerintem ugyanúgy vonatkozott ez arra a férfira és az ön párjára is, ugye?

B: – Tudja, mi az érdekes? Hogy én ma beszéltem velük, találkoztam velük kétszer is. Megkértem, hogy mondja meg, hogy nem szeret, mondja meg, hogy semmi közöm hozzá, hazamegyek, és nem csinálok semmit. Nem, majd holnap megbeszéljük, hagyjuk, nem így van, nem úgy van. A világ nem így működik, hogy folyton az embert hitegetik összevissza. S egyszer az embernek elege van. Lehet bármilyen okos, bármilyen tanult, diplomás.

Ü: – Most a nő és a férfi a lakáson belül éppen hol tartózkodik?

B: – Hát a férfi a konyhában nyugszik, az Ivettet igazándiból nem lőttem volna le, hogyha megmondja, hogy kije vagy mije, de egyszerűen nem is értem...

Ü: – Jó. De ön szerint ez volt ennek az elintézési módja? Megcsalnak, akkor én most fogom magam, és lelövöm az illetőt meg a páromat is? Ön miatt ott van egy csomó kolléga, nem tudják kint, hogy mi a helyzet. Hogyha már vette a fáradságot, hogy idetelefonált nekünk, akkor feltartott kézzel legyen szíves kijönni a lakásból, és megadni magát, föladni a kollégáknak.

B: – De miért jó az nekem, ha élve maradok? Sörgyár igazgatója vagyok, az egyik.

Ü: – Akkor pedig főleg, ön egy tanult ember...

B: – Hadd áruljam el, hogy szombaton lettem 3. országos 300 méteren meg 150-en célpontlövészetben. Én, én, én, én nagyon sok mindenkit ismerek, és normális embereket. Ennek ehhez semmi köze, ami most történik. Az emberben van egy becsület, van egy dolog, ami azt mondja, hogy nem bírja tovább, ez nem így működik.

Ü: – Igen, és azért, mert valaki velem szemben nem becsületes, átvágott, megalázott, akkor nem ez a módja, hogy én ezzel oldjam meg a problémát, hogy a legkönnyebb dolgot választom, és akkor elteszem őt láb alól.

B: – Én megmondtam neki. Ismert a barátnőm is, hogy milyen vagyok, ismert, hogy én nagyon egyenes ember vagyok. Ha azt mondom neki, hogy mondja meg: nem kellek már, szó nélkül lelépek. Nincsenek gondjaim akkor, mert tudom azt, hogy nem szeret, nem kellek, más van az életében, megyek tovább. Nincs ezzel baj. De az, hogy hiteget, elmegyünk Mallorcára, kifizetek 1,6 millió forintot, és két hétig ücsörgünk benn, mert ő most éppen gondolkodik. Hát miért kell az embert tönkretenni idegileg szép lassan, nyugodtan. És az Ivett tanult ember, ügyvéd ráadásul, nem is buta ügyvéd, nem is idétlen, találkozott már dolgokkal. Csak az ember, hogyha nem tanítja meg, akkor így jár. Így jár. Bocsánat, nem tudom, ez, ez, ez, ezt felvállalom, egyszerűen nincs ezzel gond.

Ü: – Ön szerint ez a probléma nem ma kezdődött. Hogyha egy hónappal ezelőtt, két hónappal, hárommal ezelőtt ezek a problémák elkezdődtek, teltek-múltak a hetek, feltételezem, ön látta, hogy a hölgy csak hitegeti.

B: – Nem, nem, bocsánat, épp ez a bajom. Nem. Hazajöttünk. Nem találkoztunk öt napig, eljött hozzám, lefeküdt velem, jól telt az este, másnap elmentünk az Árkádba, moziztunk, hazament,

beszélgettünk, visszajöttünk. Augusztus 26-án volt a születésnapom, felköszöntött, kaptam egy Police szemüveget, 100.000 forint felett van. Semmi gondom, lefeküdtünk, gyönyörű volt, másnap felmentem Budapestre, mert mentem versenyre. Mondtam, hogy csatlakozzon hozzám. Ő meg pénteken délután kikapcsolta a telefonját vasárnap estig... Egyébként meg azt mondta, hogy fáj a szíve, kimarad a ritmusa, stb. Én meg nagyon kiakadtam, mert féltettem. A tesóját is felhívtam, a Dávidot. Meg lehet nézni a telefonszámlában. Megkérdeztem, mi a gond, eltűnt, kórházban van? Hová kell mennem? Semmi baj, szerintem nincs baj, csak nem jó a telefonja.

Ü: – Hogy hívják ezt a hölgyet egyébként?

B: – Dr. Sz. Ivett.

Ü: – És ő ügyvéd, ugye? És a másik illetőt azt ismeri? Tudja esetleg, hogy hívják?

B: – A pasit? - Fogalmam sincs. Nem tudom, ma láttam először az Árkádban, úgyhogy ha visszanézik a képeket fél 6-tól a Salamandernél, megtalálják, hogy ott beszélgettünk. Sőt, megkérdeztem tőlük is, hogy együtt vagytok? Abbahagyom, hazamegyek, nem kell velem foglalkozni. Nem, nem, semmi közöm ehhez, ne csináljam a fesztivált. Nem is értettem. Egyik nap lefekszünk, jól vagyunk, másnap pedig hülye vagyok, idióta? Hát ez nem így működik. De nem érdemiem meg az életet, hölgyem. Elvettem két ember életét. Elvettem két ember életét bármilyen okból. Most mennyit kapok? 20 évet? Hölgyem?

Ü: – Jó. Ha ön okos és tanult ember, akkor most megérthetné azt is, ha már ilyen súlyos dolgot elkövetett, akkor vállalja a tettéért a felelősséget.

B: – De ez maguknak miért jó? Maguknak miért jó, ha az adózók pénzéből ott ülök...

Ü: – De idézőjelben most erre azt mondom, hogy ezt így önnek könnyű volt véghez vinni...

B: – Ez igaz.

Ü: – Azt már sokkal nehezebb lesz, hogy ön ezért a tetteért vállalja a felelősséget, és X évet esetleg a börtönben eltöltsön. Ahhoz már, igen, ahhoz már bátorság kell. De mivel ön azért – ön mondta, hogy hol dolgozik, milyen beosztásban – egy tanult ember, én azon az állásponton vagyok, ha már ezt megcsinálta, akkor legyen annyi emberség magában, hogy vállalja a tetteért a felelősséget. A kollégák, rengeteg kolléga ott a ház körül, aki azt sem tudja, hogy mi történik a lakásban, hogy...

B: – De miért nem mondja el nekik? Mondja el, hogy semmi gondom velük.

Ü: – Telefonban mond nekem valamit, de azt én így nem vehetem teljesen készpénznek. Át tud minket vágni.

B: – Ha kimegyek fegyverrel a kezemben, lelőnek?

Ü: – Tessék?

B: – Ha kimegyek a fegyverrel a kezemben, lelőnek?

Ü: – Nem, természetesen nem. Én már az előbb is azt mondtam önnek, hogy fegyver nélkül, felemelt kézzel menjen ki a lakásból, és adja fel magát a kollégáknak. Egy szóval nem mondtam eddig se, hogy fegyverrel a kezében menjen ki. Azt hagyja bent a lakásban, ott, ahol van a földön vagy asztalon, vagy nem tudom, hová rakta. Anélkül, felemelt kezekkel, ki tetszik menni a lakásból. Onnantól kezdve, hogy a kollégák már a bejárat ajtónál látják, hogy magának fel van emelve a keze, értelemszerűen nem fogják lelőni.

B: – De hát nem baj, ha lelőnek. Sőt, ez a jó. Érti, én nem akarok élni. Olyat tettem, amiért nem egészséges élni.

Ü: – De hogyha ezt ön tudja, hogy olyat tett, amiért nem egészséges élni, hogy rosszat tett, akkor miért kellett azt megcsinálni?

B: – Hogy miért tettem? Hát ez egy jó kérdés. Nagyon sok mindent, nagyon sok mindent tesz az ember, amiért utólag esetleg másképp gondolkodik, de én most nem változtatom meg a véleményem. Én most nehezen mondom ki, de ugyanezt megtenném holnap is, holnapután is. Mert van egy egészséges...

Ü: – Ez elég szomorú.

B: – Tudom, hogy szomorú, de most miért hazudjak önnek? Én nem azért jöttem ide, mert beteg vagyok, vagy nem vagyok beszámítható, vagy surmó vagyok. Eszem ágában sincsen. Én megmondtam neki, ha nem mondja meg, hogy ki az, lelövöm. Egyszerűen. Megkértem rá, adtam neki 3 napot. (...)

Többször is meghallgattam ezt a beszélgetést, és a leirattal is rengeteget dolgoztam, mégis csak sokadjára akadt meg a szemem ezen a mondaton.

Sándor arról a vasárnapi fenyegetésről beszél, amelyről Ivett az e-mailt írta: *„Én megmondtam neki, ha nem mondja meg, hogy ki az, lelövöm. Egyszerűen. Megkértem rá, adtam neki 3 napot.”*

B: – (...) Beszélgettünk, találkoztunk, beszélgettünk, és összefutok az Árkádban azzal a pasival, akivel együtt van, és nem mondja el? Ott is játsszák itt a sztorit, hogy fú, így meg úgy. Eljövök hozzá beszélgetni, látom, hogy a garázsba úgy áll be, hogy egy másik autónak helye legyen. Nem vagyok buta gyerek. Az ember nem így működik. Ráadásul, mindegy, úgylis kiderül, ki voltam, hol voltam katona, úgylis nem oszt nem szoroz.

Ü: – Én úgy gondolom, hogy majdnem minden ember életében történt már olyan, hogy megcsalták, elhagyták.

B: – Így van, nekem is volt ilyen, nekem is volt, csak most volt elég. Most lett elég nekem ez. Tudja, hogy miért csináltam ezt meg?

Egy dolog miatt tettem meg ezt, egy dolog miatt... Nagyon egyszerű az egyenlet. Az illető hölgy ügyvédnő, ő nagyon sokat tudott rólam, amikor a Kanári-szigeteken voltunk, elmeséltem dolgokat. És elmondtam neki, hogy én nagyon kemény életet élek. Nekem vannak szigorú szabályaim. Ha az ember szépen él, együtt van, oké. Azt kértem tőle mindig, mondja ki: Sándor, nem. Azt se kell mondani, hogy nem szeret már, azt se kell mondani, hogy mással van vagy valami, egyszerűen küldjön egy SMS-t, hogy NEM, nagybetűvel. Most is elmondtam, folyton elmondtam, és egyszerűen annyira kihozott a sodromból, hogy, hogy nem tudtam dolgozni, hogy nem tudtam tenni a dolgomat, nem tudtam úgy élni, ahogy eddig éltem. Konkrétan a legnagyobb bajom az volt, hogy, hogy egyszerűen... Nekem van egy fiam... Az előbb felhívtam, és elbúcsúztam tőle.

Ü: – A fiától? De most a fia hogy fog így, ezek után felnőni, nem tudom, hány éves a fia.

B: – 15.

Ü: – De most gondoljon bele, 15 éves gyerek, épphogy csak belépett a kamaszkorba, hogy fogja ön szerint feldolgozni az apjának a halálát, hogyha maga...

B: – És melyik jobb? Ha elmegyek börtönbe, vagy öngyilkosként... Melyik a jobb?

Ü: – Egyik sem jobb. Sajnos ezt az elején kellett volna átgondolni. Hogy hagyom a francba az egészet, legfeljebb elmondom a hölgyet mindenféle kurvának, és szakítok vele, és élem onnantól kezdve a saját életemet nyugodtan, vagy pedig egy olyan dolgot követek el, ami után – ön is tudta az elején is, már ezelőtt is, hogy

a törvény bünteti – ezért éveket lehet ülni, főleg, ráadásul két ember lelövéséért.

B: – És előre megfontoltan...

Ü: – Pláne.

B: – Így van, úgyhogy gyönyörű.

A tudományos kutatásaim során gyakran dolgozom ítéletekkel, és ezekből különböző statisztikákat is készítek. A tapasztalataim alapján egyértelműen kijelenthető, hogy az elfogást követő első vallomás a legmértékesebb. Ez tartalmazza leggyakrabban a valóságot.

Később a gyanúsítottak már van ideje átgondolni a lehetőségeit, beszélgetni a többi fogvatartottal, tanácsokkal gyarapodni, és lassan felépíteni a saját védekezését. Jellemzően ilyenkor döntenek úgy, hogy nem beszélnek többet, vagy megváltoztatják a korábban elmondottakat.

Bár jogilag a rendőrség ügyeletesével folytatott beszélgetés nem minősül vallomástételnek, jól látható: Sándor, az öngyilkosságra készülve nem próbálta magát felmenteni a tetteivel kapcsolatban. Az, hogy ő maga mondta ki, előre megfontolt szándékkal ölt, később nehezen lesz magyarázható vagy menthető.

Ezzel egy időben, az ügyeletes korábbi kérése ellenére K. Gábor a gyilkosság helyszínére érkezik, és felajánlja a segítségét. Útzár van, nem engedik őt fel a házhoz.

Sándor beszélgetése az ügyelettel eközben folyamatos:

B: – Nekem is megvolt mindenem, neki is megvolt mindene, itt anyagi dolgok nem játszottak közre, engem a pénz sosem érdekelt annyira.

Ü: – De akkor ezek szerint a hölgynek volt egy olyan beállítottsága, legalábbis az alapján, amit ön elmondott idáig,

abból ezt szűröm le, hogy neki egy olyan beállítottsága lehetett, ami azt feltételezi, hogy, hogy egyik pillanatban az egyikkel érzem jól magam, a másik pillanatban a másikkal.

B: – Nem, nem, ezt nem mondhatnánk így. Tényleg nem. Nem akartam elhinni, hogy ez így megtörténhet. Nem akartam elhinni. Ma este is voltam itt a háznál. Becsengettem, megkérdeztem, mit keres ez a pasi itt. Mit csinált velem? Nagyon csúnyán bánt, és elmondta, hogy menjünk, holnap megbeszéljük, most ezzel ne foglalkozzak. Mondtam neki, hogy ne tegye ezt velem, mert egy utam van. Sajnos. Ez van. Hölgyem, maga rendes hölgy, de hát ez van. Kifogytam a szóból.

Ü: – És ez mikor fogalmazódott meg önben, hogy ez lesz a végkifejlet, és nincs ön szerint más megoldás, és ezt kell csinálni?

B: – Egy fél órával ezelőtt. Nem fél óra... Mielőtt kijöttem ide. Egyszerűen felhívtam, a telefont megint kikapcsolta, megint hívtam, megint kikapcsolta. Hazáig követtem őket, mind a ketten itt voltak. Kijött, elmondtam neki, tudom, hogy bent van, nem akarom bántani, csak mondd azt nekem, hogy nem kellek. Menjek a francba, mondd ki. Nem, ő nem mondja, ne csináljak itt fesztivált, stb. És ezt nagyon kiakasztóan, mert hát ő a menő ügyvéd, ő ezt megteheti. Hát nem teheti meg. Sajnos van, aki elég idióta, és lelövi. És ezzel elbassza az életét is. És ezt megtettem én.

Ü: – És a bejárati ajtó egyébként nyitva volt, tehát azon be tudott menni, vagy volt kulcsa?

B: – Nem, én visszaadtam mindent. Én igazándiból nem dárídóztam meg játszottam az eszem. Ha az ember valamit akar, akkor azt csinálja. Utáltam, ha valaki félmunkát csinált. Hát betörtem az ablakot, a kulcs benne volt, mint általában, elfordítottam, bejöttem. Megkérdeztem tőlük megint, hogy a pasi

mit keres itt. Az ivett ordibált, hogy fegyvere van, bebújtak az ajtó mögé. Megint megkérdeztem tőlük, hogy ki neked a pasi. Hazamegyek, nem érdekel, de mondd meg, ki neked a pasi. Nem mondott semmit.

Ü: – És ott találta ezek szerint mind a kettőjüket a lakásban.

B: – Így van. Itták az aranyos kis Jágert, ették a csokit, amit én kaptam ajándékba, csak ott maradt... Vajon milyen lehet, amikor az ember meghal? Mit érez? Egy villanás? Bassza meg.

Ü: – És a fiának mit mondott, hogy most mi fog önnel történni?

B: – Hát... Azt nem tudom elmondani, mert akkor elsírom magam. Azt meg nem akarom.

Ü: – Elköszönt a 15 éves fiától.

B: – Így van.

Ü: – De mégis, mint mondott neki? A gyerek nem kérdezte meg, hogy miért köszön el, mit akar csinálni, vagy hová megy? Gondolom, azért ilyen alapkérdéseket a 15 éves gyerek is feltett...

B: – Legyen titok.

Ü: – Gondolom, annak a 15 éves fiúnak csak nem azt mondta, hogy lelöttem egy nőt meg egy férfit, és most végzek magammal. Tehát így konkrétan azért, feltételezem, nem mondta meg.

B: – Hát elég egészségtelen lenne, az biztos.

Ü: – És abba belegondolt, hogy ha most végez magával, akkor a gyerek mit fog érezni?

B: – Igazándiból szerintem majdnem ugyanazt, mintha a börtönbe mennék, és a suliban cikiznék, hogy egy gyilkos apád van.

Ü: – Rendben van, de akkor, akkor még a gyerekben benne van az a tudat, hogy él az apám, bárhol is van, és tudja azt, hogy előbb-utóbb onnan ki fog jönni.

B: – Ez vicces. Ugyan, hölgyem, hogy jönnék már ki. 44 éves vagyok. 20 év múlva vagy 25 év múlva esetleg, mert jól viselkedek, mert egyébként...

Ü: – Ezt nem tudhatja senki.

B: – Ugyan már. A bíró egyértelmű, hogy csúnya lesz, mert egy ügyvédet lőttem le. És azért legyen már elrettentő, hogy az ügyvédek ne bántsuk ám, mert az ügyvéd az ügyvéd. Az ügyvéd lehet gonosz, lehet bunkó, lehet geci, lehet bármi, de egymást védik ám. Nem igazán számítok enyhe körülményre, mivel pont egy ügyvédet lövök le.

Kollégáinak mondja már meg, hogy nem kell félniük tőlem.

Ü: – De én hiába mondom, uram, ezt a kollégáknak, a kollégák alapesetben nem hihetik el, és én sem mondhatok nekik ilyent, mert mondom, nem ismerjük egymást.

B: – Ja, értem. Egyébként szerencsétlen pasi...

Ü: – Látja, telnek azért a percek, ön is azért kicsit jobban átgondolja. Most lehet, hogy a férfi az tényleg nem tehet semmiről, mert ki tudja, hogy a hölgy hogy állt hozzá. Lehet, hogy a férfinak beadta azt a mesét, hogy csak ő van neki, magáról nem is tudott ez az illető, ki tudja. Hát ezek szerint nem tudjuk azt, hogy a hölgy hogy állt az egészhez, és mit mondott ennek a másik férfinak.

B: – Hát azért a mai nap már biztos, hogy beszélgethettek, mert elvitte még a szüleihez is, és egyébként ez idegesített fel, hogy képes bevinni az anyjához, apjához, amikor még velem kavarr, velem van, velem fekszik le, nekem vesz ajándékot, és fölviszi hozzájuk.

Ü: – És ha a szüleinek meg esetleg ennek az ismeretlen férfinak is azt mesélte, vagy azt adta be, hogy hú, maga csak egy féltékeny volt barát, és már nincsenek is együtt?

B: – Hát akkor most csúnyán mondvá rábaszott. Ennyi.

Ü: – Igen, de a férfi, meg a hölgynek a szülei is miért ne hihették volna el? Tehát érti, ez az eshetőség fennállhatott, hogy lehet, hogy az a másik férfi nem is tudott arról, hogy ön még jelenlegi barát, és nem egy volt barát.

B: – Hát, nem tudom. Mindenki mindenkit átvág. Ez szörnyű rossz dolog, sajnós.

Ü: – Hát ez van, igen. De ha már ezt végigcsinálta, és nem gondolkodott előtte, hogy ennek milyen következményei lesznek, akkor az egy túl könnyű megoldás, hogy lelövöm a két embert, és utána végzek magammal is. Gondoljon bele, gondolom, ön ismerte a hölgy szüleit, családját, ha másfél évig együtt voltak. A szülei hogy fognak ehhez hozzáállni, mennyire fogja ezzel őket taccsra tenni? Az ismeretlen férfi is lehet, hogy családos ember, lehet, hogy gyerekei vannak, azok hogy fogják az egészséget túlélni? És akkor Ön meg hozzájuk képest könnyen megússza, ha végez magával. Es akkor még nem is beszéltünk az ön saját fiáról, akitől elvileg elköszönt, hogy ő mit fog átélni. Nem tudom, hogy az ön szülei élnek-e még, hogy ők mit fognak ezzel kapcsolatban érezni, de hogyha még élnek a szülei, akkor feltételezem, hogy ezzel az egész életüket taccsra vágta. Ön egy művelt, tanult ember, feltételezem, furdalná a lelkiismerete, hogy most azért tönkreteszek jó pár embert.

B: – Megtörtént.

Ü: – Igen, de ha már ezt nem lehet visszacsinálni, akkor legalább a fiára meg a saját szüleire gondoljon. Ha most végez magával is, onnantól kezdve ők mit fognak átélni? Minimum három ember életét tönkretesz. Ha most ugyanezt elmondanám egy olyan embernek, aki lehet, hogy egy vagy két osztályt az általánosból elvégzett, azzal úgysem tudnám megértetni. Nem fogná fel.

Önnél azért teljesen más a helyzet. Tanult, diplomás ember. Hirtelen felindulásból elkövette, amit elkövetett. Most ott ül bent egy teljesen sötét lakásban, síri csendben. A telefonbeszélgetésünk alatt átgondolhatta a dolgokat, és én is próbálom önt arról meggyőzni, hogy nem ez a végkifejlet, és nem az a megoldás, hogy végezzen magával azok után, hogy a két embert lelőtte. Lehet, hogy blőd dumának hangzik, de hogyha most önként és dalolva kimegy a lakásból, és feladja magát, az már enyhítő körülmény. Én ígéretetni nem akarok önnek, nem tudom, hogy a bíróság mennyire fogja ezt szem előtt tartani, de az anyagban biztos, hogy ott lesz, látni fogják. B: – Tudja, mit, kimegyek.

Ü: – Kimegy?

B: – Kimegyek.

Ü: – Fegyver nélkül.

Ü: – Mit csinál? Én nem vagyok ott, nem látom, tehát én csak arra tudok hagyatkozni, amit ön elmondott. Most hol van, Sándor? Megszakadtam.

– Leültem az ágyra, próbáltam valami kényelmesebb pozíciót találni. Végiggondoltam, hogy hol hagynám magam után a legkevesebb mocskot. A vér kifolyik, utána takarítani kell, és majd persze szidnak, hogy elbasztam a kanapéjukat.

Nevetséges, milyen gondolatok kavarohtak bennem.

Megnéztem a fegyvert. Ellenőriztem, hogy van-e benne töltény, aztán eszembe jutott, hogy milyen hülye vagyok. Hát lőttem vele, persze hogy be van tárazva.

A fejemhez tartottam. Nem a számba, nem az állam alá, hanem a koponyám tetejéhez. Ha a számba teszem, a lövedék hátul kijut, és mi van, ha túléltem? Mi van, ha örökre ágyban maradok, és etetnek? Az

embernek olyasmik jutnak ilyenkor eszébe... El se hinné. Még a szöveget is megnéztem, hogy biztosan jó irányba álljon a pisztoly.

Meghúztam a ravaszt.

Semmi.

Újra próbáltam, de a fegyver nem sült el. Kattogtattam a fegyvert, és semmi.

Hirtelen mintha kijózanodtam volna. Az öngyilkossági szándék egyszerűen elmúlt, mintha valami átkapcsolt volna bennem. Ott ültem, kezemben a fegyverrel, és az agyamban egyetlen új gondolat született: lássuk, mi lesz most! Ilyet még úgysem éltem át.

Felálltam, kiszedtem a Berettából a lőszert, melléraktam a tárat, letettem a fegyvert, aztán lementem.

Kint mindenki ordibált. Hiába figyeltem menet közben az ablakon keresztül őket, meglepett, hogy ennyire sokan gyűltek össze. Ahogy kiléptem, láttam, hogy a ház körül mindenhol rendőrök állnak.

Kiderült, hogy azt hitték, puskával vagyok fent, és épp levadászni készülök őket. Tizenkét kocsival szálltak ki. Még biciklivel is jöttek. Az egész olyan hihetetlennek tűnt. Egy rossz film jelenetének. Balfaszságnak.

De mégis megtörtént.

23:32 Sándor elhagyja a házat, és feladja magát

– Amikor kiléptem az udvarra, már kiabáltak: „*Jöjjön ki!*” „*Oké, de mégis hogyan? Ugorjak át a kerítésen?*” – kérdeztem.

„*Kulccsal, nyissa ki!*” – vágták rá. Csakhogy fogalmam sem volt, hol a kapunyitó. Visszamentem, kutattam utána, miközben a fejemet fogtam, hogy ez most komoly? Az egész egy elcseszett bohózatnak tűnt. Végül a földön találtam meg a távszabályzót. Abban a másodpercben,

ahogy kinyitottam a kaput, rám rontottak. Szóltam, hogy nyugi, én nem megyek sehová. A következő pillanatban kirúgták a lábamat.

– Tudja, mi az érdekes? Erről soha nem beszéltem senkinek. Nem is lehet, mert ha elmesélném, azt hinnék, hogy összevissza beszélek. Pedig én... Én majdhogynem élveztem az elfogást.

Kalandnak fogtam fel. *„Fú, nézd már, mit csinálnak!”* Megbilincseltek, lenyomtak a földre. Az ember ilyet csak filmekben lát. Csakhogy ez most nem egy film, hanem az én életem volt. Mégis, mintha kívülről néztem volna magam. Mintha nem is én lennék ott. Az egész annyira abszurd volt. Hihetetlen, hogy idáig jutottam.

Aztán jött az igazi megaláztatás. Le kellett tolni a nadrágomat, úgy fotóztak. Nem is tudom, hogy van-e ennél lejjebb.

– Ekkor találkozott először azzal, hogy ön már nem Bereczki Sándor, a logisztikai igazgató, hanem Bereczki Sándor, a gyilkos – vetem fel neki.

– Azonnal – bólint. – Ez egy idióta agyi utazás volt. Totál bekattantam. Olyan volt, mintha valaki más testében lennék, egy filmben, ahol az én nevemet ordítják, az én arcomat nyomják a földre. Ennyi ember miattam? Ez most tényleg velem történik? Gáz.

Beültettek a kocsiba. Hátúira kötötték a kezem, a bilincs iszonyatosan szoros volt, ráadásul olyan testhelyzetben kellett ülnöm, hogy a saját testem volt, ami elnyomott. A végére már mozdulni sem

tudtam, a karom teljesen elzsibbadt, a csuklómat lilára szorította a bilincs. Szóltam nekik, hogy ezen nem lehetne-e kicsit lazítani. „*Miért, maga életben hagyta őket?*” – kérdeztek vissza. Először fel sem fogtam. Mi köze ennek ahhoz, hogy milyen szoros a bilincs? „*Miért, engem is mindjárt lelő?*” – kérdezte az egyik. Mondtam, hogy nincs mivel, bocsi... Erre megint felhördültek: „*Hallottátok? Mit merészel?*”

A rendőrautóban egy pszichológus is ült. Tüsztagyalónak jött, de végül nem volt rá szükség. Mit akar ez tőlem? Mit kérdezősködik? Ott ültem egy, másfél órát, amíg helyszíneltek és nézték az autót. A kezem szanaszét ment a bilincstől. És fáztam. Nem is az időjárás miatt, hanem belülről, a stressztől. Vacogtam.

Az agyunk egyszerűen képtelen lekövetni, amikor az életünk ennyire sokkoló fordulat vesz. Hasonló helyzetben én biztosan azon szoronganék, hogy ki szedi ki a ruhákat a gépből, vagy hogy a másnapi találkozókat le kell mondani. Pedig ettől a pillanattól kezdve ezek a kérdések már mit sem számítanak. Egy új élet veszi kezdetét, amiben az addig fontos dolgok hirtelen kámforrá válnak.

Felvetem Sándornak ezt gondolatot. Szomorúan bólogat.

– Az jutott eszembe például... – mondja halkán. – Hogy ki vezeti majd a kocsimat. Hogy ne hajtsa túl. Láttam, hogy beült valaki. Becsapta az ajtót. Nem, nem becsukta. Becsapta. Mintha egy rohadt vécéajtót vágott volna be.

Fájt.

Mit csinál ez az ember? Nem az övé. Attól, hogy én itt ülök, az még nem az övé.

Sándor az első adandó alkalommal megtapasztalta, hogy az „Igazgató Úr” megszólítást mostantól több másik váltja: a nyomozás során gyanúsított lett, a bíróságon vádlott, a börtönben pedig fogvatartóit.

Elindult a büntetőeljárás. Ebben a szakaszban a rendőrök célja már nem az, hogy kiderítsék, Sándor bűnös-e. Azt tudják. A kérdés inkább az, hogy milyen motivációk vezettek a gyilkossághoz, illetve mi és pontosan miként történt. Minden apró részlet számít. A nyomozók igyekeznek a bizonyítékokból összerakni a képet. Ha új információk kerülnek elő, az eljárás iránya is változhat, a cél a történetek minél pontosabb rekonstrukciója.

– Hajnalban indultunk Romonyáról – meséli tovább Sándor a történeteket. – A rendőrök egyenesen az orvoshoz vittek. Nyilván ellenőrizni akarták, fogyasztottam-e alkoholt vagy drogot, ezért vért vettek. Figyelmeztettem őket, hogy vérvételnél könnyen elájulok.

„*Nem baj*” – mondta az orvos. – „*Majd felmossuk.*” *Viccnek* szánta, és én is annak vettem. Talán ez volt az első emberi reakció, amit azon az éjszakán kaptam. Lefektettek, úgy vettek vért, hogy ne lássam, és végül minden gond nélkül túlestem rajta.

Ezután a rendőrségre kerültem, ott rögtön elkezdődött a gyanúsított kihallgatás. Az iszonyú fáradtságom ellenére egyértelmű volt számomra, hogy együtt kell működnöm. Beismertem mindent, már akkor is, amikor én magam hívtam fel a rendőrségi ügyeletet. Azt gondoltam, ha korrekt vagyok, azzal teszem a legjobbat. Ma már másképp látom. Akkor és ott a világ legnagyobb balfasza voltam, hogy azonnal, őszintén elmondtam mindent – még azt is, amire egyébként semmilyen bizonyíték nem volt. És ezzel sem lett volna gondom, ha korrektségért korrektséget kapok. De erről szó sem volt.

A kihallgatás 3 óra 45 percen át tartott, és egy kirendelt védő volt jelen. Az eljárási hibák már az első pillanatban megjelentek: noha azon bűncselekmények esetében, melyekre a törvény 5 év vagy annál súlyosabb büntetés kiszabását rendeli, a védelem kötelező, a jegyzőkönyvben a hivatalos figyelmeztetésben ennek ellenkezője

szerepelt. A védőnek ezt észre kellett volna vennie. Nem tette. Egy fiatal ügyvédjelölt nő volt. Bemutatkozott, végigülte a kihallgatást, majd a végén, amikor a vallomásomat papírra vetették, és alá kellett volna írnom, szóltam neki: *„Nincs nálam az olvasószemüvegem, Romonyán maradt az autóban. Nem tudom elolvasni a jegyzőkönyvet.”* Magabiztosam felelte: *„Semmi gond. Átolvastam, minden rendben van. Írja csak alá nyugodtan.”* Én pedig, hullafáradtan, bízva benne, hogy a védő azért van ott, hogy engem képviseljen, aláírtam.

Életem egyik legnagyobb hibája volt.

Később, amikor végre nyugodt körülmények között átolvashattam a jegyzőkönyvet, egyértelműen láttam, hogy olyan információk voltak benne, amiket soha nem mondtam. Olyan stílusban rögzít dolgokat, amit én nem használtam, sőt, nem is ismertem. Logisztikusként fogalmam sem volt azokról a szavakról, amik a rendőrségi szlengben jelennek meg, és mégis ott szerepeltek a papíron.

Akadtak benne olyan megjegyzések, amelyek gyakorlatilag megágyaztak a későbbi minősítésnek. Például ez: *„Én ekkor már nagyon berágtam, a továbbiakban beültem a kocsimba, és elmentem haza. Ekkor már forrt az agyam, és tudtam, mi fog ezután történni. Azaz tudtam, hogy le fogom őket löni.”* Ez egyszerűen nem igaz. Nem mondtam ilyet – állítja Sándor. – Mégis ott volt, leírva. És ez nem egy apró tévedés. Ha valóban ezt mondtam volna, az azt bizonyítaná, hogy előre megfontolt szándékkal, gyilkolni indultam aznap este Romonyára.

Érdekes csavar, hogy az említett védő még aznap, a kihallgatás követően kérte felmentését. A nyomozóhatóság pedig el is fogadta.

Nem tudhatom, mi állt a döntés mögött, de van egy sejtésem: a nő talán ismerhette Ivettet, hiszen mindketten Pécsen praktizáltak. Ám ezt, ha ez így volt, sokkal hamarabb fel kellett volna ismernie. Azonnal kérnie kellett volna a felmentését.

Dr. Müller Csaba büntetőügyvéd – a könyvsorozat jogi szakértője:

A jegyzőkönyv aláírására nem kényszerítették Bereczkit, az olvasási képesség hiányát joga lett volna jelezni a nyomozóhatóság jelen lévő tagjának, aki nyilvánvalóan intézkedett volna arra, hogy el tudja olvasni, amit az okiratban rögzítettek. Egy cselekvőképes felnőtt embertől elvárható, hogy ilyen helyzetekben kifejezésre juttassa az akaratát és a szándékát. A kirendelt védő azért van, hogy segítse a védencét minden tekintetben, így abban is, hogy adott esetben helyette elolvassa vagy felolvassa a jegyzőkönyvet. Ha bármilyen ellentmondást vél felfedezni a szóbeli és írásbeli vallomása között, kötelessége azt jelezni, és annak kijavítását kérni. Ezt egyébként utólag is megteheti.

A kirendelt védő visszalépéséről annyit lehet elmondani, hogy a kizárási okot (elfogultsági körülményt) a tudomásra jutástól kell figyelembe venni. Ha az adott esetben a kirendelt védő nem tudta, hogy ki az áldozat, azt csak később közölték, és az ok az ő személyével kapcsolatos, akkor természetesen az elfogultság a tudomásra jutással keletkezett. Más a helyzet akkor, ha ezt már Bereczki kihallgatásának kezdetekor tudta, és ennek ismeretében íratott vele ellentmondásokat vagy valótlanságokat tartalmazó jegyzőkönyvet. Ezt nem tudom megmondani, ehhez vizsgálni kell a bejelentés és a tudomásszerzés körülményeit.

– A kihallgatás után felvittek a fogdára. Borzalmasan nyomasztó hely. Nem vagyok klausztrofóbiás, de ott az voltam. Az ablakok valahol két

és fél méter magasságban kialakítva, elérhetetlenül. Nem lehetett nyitni, nem lehetett csukni, nem lehetett semmit.

A cella falai sötét olajzöldek, odabent nem volt más, csak egy egyszerű priccs. Kaptam lepedőt, párnát, takarót és ennyi. Körülnézve egyszerűen nem hittem el, hogy ide kerültem. Nem hittem el, hogy ez az egész megtörténik. Ülttem az ágyon, bámultam a semmibe, és újra meg újra bevillant az a pillanat. Az, ahogy Ivett utoljára rám nézett. Ahogy lehajolt, és akkor még egyet belelőttem... Borzalmas.

Hihetetlen, de szinte azonnal elaludtam. A katonaságnál megtanítottak lemenni alfába. Visszaszámolok tíztől, és ásítok mindjárt. Itt és most is el tudnék aludni, úgy, hogy ön itt ül: nekitámasztom magam a falnak, és már alszom is. Sokszor így pihenek, miközben hallgatom a rádiót.

– Van egy kérdés, ami mindig is nagyon foglalkoztatott – osztom meg Sándorral. – Hogyan ébred fel az ember egy ilyen sorsfordító nap után? Akkorra az agy már kitisztul, az események pedig összeállnak egyetlen, megmásíthatatlan valósággá. Hogyan dolgozza fel az ember ezt a helyzetet?

Érti, hogy számomra ez fontos kérdés, és látom, hogy igyekszik ennek megfelelően válaszolni, mégsem azt kapom, amire számítok: nem beszél nagy érzelmekről, sem drámai lélektani mélységekről.

– Valahogy ez nem így működik – kezdi. – Ilyenkor az ember benne van a pörgésben. Bekerül egy gépezetbe, és azonnal annak egy eleme lesz. Az ébredés nem olyan, hogy csicsereg a kismadár, kapok egy puszit, és kész, reggel van. Nem főzök kávé, nem iszom gyümölcslevet, nem kortyolok szombat reggel egy deci rozét. Itt más világ van. Szól a börtönben a csengő, ami emlékszem, ott, a fogdán pont a fejem fölött volt, az ajtónál. Azt hittem, leesek az ágyról. Jó Isten!

Egyedül voltam a zárkában. Felültem. Beüvöltöttek, hogy mit bámulok, öltözzek fel. Mondom, de hát már rajtam van minden. „*Ne válaszoljon, mert nem kérdeztem*” – felelte az ő.

Aztán hozták a reggelit. Tea kancsóban. Öntöttem volna ki, de nem kaptam poharat. Körülnéztem, végül találtam egy bögrét. Nem vettem észre, hogy lyukas az alja, mert valami idióta szépen kivágta, és úgy hagyta ott. A tea azonnal kifolyt. Maradt a víz a reggelihez.

Délben hozták az ebédet, de nem volt tányérom. Az egyik ágyon találtam egy sportújságot, arra öntötték rá nekem a mákos tésztát. A piszkos papírra. Amikor tányért kértem, közölték, hogy nem kapok. Azt kapom, amit érdemiek. Ezt. Nem tiltakoztam egy másodpercig sem. Ha ez van, akkor megeszem így. Éhes voltam.

Később betettek mellém egy cigány gyereket. Alig múlt tizenkilenc, és aznap lopta el a huszonnegyedik biciklijét. Megtanítottam annyira írni, hogy tudjon levelet küldeni a szüleinek. Mesélte, hogy náluk a szex kilencéves kortól már teljesen normális volt.

Egy olyan világba csöppentem, amit addig nem ismertem. Olyan emberekkel voltam összefűzve, akiket eddig messziről elkerültem.

**Éles Éva – klinikai szakpszichológus, pszichoterapeuta,
1993-tól 2020-ig a Szegedi Fegyház és Börtön
börtönpszichológusa**

Azok a fogvatartottak, akik szabad életükben sikeresek és megbecsültek voltak, gyakran igyekeznek bent is mindenkit meggyőzni arról, hogy ők nem akárik. Hogy nekik státuszuk volt a társadalomban. Általában rendkívül érzékenyek erre a kérdésre.

Büszkék arra, amit elértek, és minden helyzetben igyekeznek felnőtt-felnőtt pozícióban maradni, nem engedik, hogy fogvatartotti szerepbe csússzanak. Vannak, akik a büntetésük

teljes időtartama alatt megőrzik ezt az egészséges hozzáállást: elvárják, hogy egyenrangúként kezeljék őket, és ennek megfelelően viszonyuljanak hozzájuk. Általában tisztelettudó, szabálykövető emberek. Pontosan ismerik a határaikat és a jogaikat is. Intelligensen felismerik, hogy egy hierarchiába kerültek, ahol a túlélés és a személyiségük megőrzésének kulcsa az, hogy elfogadják a szabályokat.

– Mikor tudott hírt adni arról, hogy hol van? Gondolom, másnap várták a munkahelyén, kereste Melinda, a fia... Hogy tudták meg, mi történt? – kérdeztem.

– Az én hírem akkor már olyan gyorsan terjedt, hogy valószínűleg előbb olvasták, vagy hallották a médiából, mint ahogy én elmondhattam volna nekik. Másnap reggel bejött hozzám hat ügyvéd. A sörfőzde küldte őket. Egy picike lyukon keresztül beszélhettem velük. Épphogy egy tollat tudtak beadni, amivel alá kellett volna írnom az előre megírt felmondásomat. Szerették volna, ha önszántamból kilépek a cégtől.

Meglepődtek, amikor közöltem, hogy nem írom alá. Volt még szabadságom, adják ki, megillet az ártatlanság vételeme. Látták, hogy nem jutnak velem sehová, úgyhogy elmentek.

Később felvette velem a kapcsolatot az ügyvédem, aki már a megbízásom alapján látta el a védelmemet. És hamarosan befutott Melinda hívása is.

Amint Melinda megtudta, mi történt, kérdés nélkül indult Pécsre, hogy segítsen. Fogalma sem volt, hogyan jut majd be a börtönbe, mit kell tennie, csak azt tudta, hogy ő az egyetlen, akire a férfi számíthat.

Az eredetileg egy napra tervezett tartózkodás végül jóval hosszabbra nyúlt. Melindának kellett kipakolnia Sándor házat, ő intézte a szállítást,

a raktározást, értesítette a férfi családját, és próbált mindent elrendezni. Akkor, amikor épp romba dőlt közös jövőről és családról szőtt álmuk.

A könyv készítése során számomra Melinda helyzete tűnt a legszürreálisabbnak. Hogyan lehet feldolgozni azt, amikor hosszú évek után végre úgy érzed, életed szerelmével révbe értél, majd kiderül, hogy megölt két ember, köztük egy olyan nőt, akihez szintén gyengéd szálak fűzték. És mindennek tetejében élete végéig börtönbe kerül.

Hogyan lehet elfogadni, hogy bár életben van, tarthatjátok a kapcsolatot, de már soha nem lesznek közös élmények, közös utazások, szeretkezések, és a közös családról szőtt álom is végleg szertefoszlik?

Sokan biztosan azonnal elfordulnának, és nem is feltétlenül lehetne őket okolni emiatt. Melinda viszont kitartott Sándor mellett. Segített. Pont úgy, ahogy mindig is tette, ha szükség volt rá.

Sándor meggyanúsításával a nyomozás időközben vizsgálati fázisba lépett. Ebben a szakaszban a rendőrség feladata az volt, hogy minden szükséges bizonyítékot összegyűjtsön, tanúkat hallgasson ki, valamint szakértők bevonásával pontosítsa a tényállást. A cél az, hogy az eljárás végére olyan részletes bizonyítékrendszer álljon rendelkezésre, amelyet az ügyészség megalapozottnak talál, és ennek alapján vádat emel a bíróság előtt. Az ügyésznek azt kell mérlegelnie, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok elegendőek-e ahhoz, hogy egy zárt logikai láncot alkossanak – vagyis a bűncselekmény elkövetését minden kétséget kizáróan igazolják. Ha ez a bizonyítéklánc kellően erős, és a bíróság is úgy ítéli meg, hogy a terhelt bűnössége bizonyított, akkor az eljárás végén elítélhetik Sándort.

Ennek érdekében Romonyán hajnalba nyúló helyszíni szemlét tartottak. Másnap házkutatást folytattak le Sándor lakásán és munkahelyén. Informatikai szakértőt és fegyverszakértőt bíztak meg. Bekérték a térfigyelő kamerák felvételeit, valamint toxikológus, pszichiáter és pszichológus szakértőt rendeltek ki Sándor elkövetéskori

állapotának feltérképezésére. Lekérték Sándor és az áldozatok híváslistáját, folyószámla-kivonatait – mindent, ami cáfolhatta vagy alátámaszthatta a gyanúsítást. És természetesen ezzel egy időben a tanúk kihallgatása is megkezdődött.

– Több munkatársamat is tanúként hallgatták meg az eljárásban, akik mind elismerően nyilatkoztak rólam, a személyiségemről. Volt azonban egyetlen névtelen komment valamelyik, a gyilkosságról szóló cikk alatt egy internetes portálon. Valaki azt írta, hogy együtt dolgoztam velem, és kiállhatatlan voltam, sőt fenyegettem is a kollégáimat. A rendőrség az IP címe alapján kinyomozta, hogy ki ő, behívták tanúvallomásra, amelyet névtelenül, az adatai titkosítása mellett tett meg.

Részlet az 1. számú tanú vallomásából:

Elmondom, hogy én a sörgyárban dolgozom, és innen ismerem Bereczki Sándort. Nem volt közvetlen főnököm, de azért volt vele dolgom nekem is, és több dolgot hallottam is róla.

Az tény, hogy a dolgozók féltek tőle, mert a legkisebb hibákért, mulasztásért megfenyegette a dolgozót, hogy kirúgatja. Az irodája ablaka a parkolóra nézett. Ha véletlenül egy külsős odaállt a vezetőség parkolóhelyére, akkor már rohant le, hogy miért nem dolgozik a biztonsági őr, miért nem zavarja el a kocsit. Ki fogja rúgtni őt. Azt is csak mesélték, hogy többször előfordult, hogy távcsővel nézte az embereket, hogy dolgoznak, és ha egy pillanatra megálltak, várták a targoncát, már rohant oda, és kirúgással fenyegette őket. Azt is mesélték nekem, hogy a depón voltak nyári diákmunkások. Megálltak öt percre, és akkor odarohant hozzájuk, és kirúgta őket. (...) Azt is mesélték nekem, hogy egy diákmunkás valami miatt, hogy mi miatt, nem tudom,

visszaszólta a Bereczkinek. Ekkor ő azt mondta neki, hogy „öcsém, lelőlek, mint egy kutyát”. Szintén csak mesélte valaki, de hogy ki, nem tudom, hogy volt olyan, hogy a kocsijából kivett pisztolyt, és megmutatta, hogy az az ő fegyvere. Az igazság, hogy nagyon lekezelően bánt az emberekkel, érezte a hatalmát, hogy ő valaki. Ha nem tetszett neki valami, akkor megfenyegette az embert, hogy kirúgja. A nők körül szeretett legyeskedni. Több alkalommal hozott le magával a depóra is irodista hölgyet. Arról nem tudok azonban, hogy bármelyikkel is közelebbi kapcsolatba került volna.

– Előkerítettek tehát valakit, aki a tanúvallomásában egyetlen személyes tapasztalatot sem említett velem kapcsolatban. Munkahelyi pletykákat mesélt el. És az ő vallomása lett az alapja a személyiségem későbbi megítélésének. Mind a kommentben írtakat, mind ezt a vallomást mindkét megkérdezett kollégám egyértelműen cáfolta. A volt főnököm pedig világosan elmondta: az irodám ablaka kifelé néz, a civil életet és egy cukrászdát lehet látni onnan. Nem mondott igazat a tanú, és én nem terrorizáltam a munkatársaimat.

A nyomozás időszakában Sándor sem maradt tétlen. Sorra próbálta – és próbálja a mai napig – cáfolni az ellene felhozott bizonyítékokat. A következő gyanúsított! kihallgatásra már megváltoztatta a vallomását, közben menesztette korábbi ügyvédjét, ekkor már egy új védő képviselte.

Az emberöléseket továbbra is elismeri, de az új vallomásban három fontos, eddig nem ismert motívum is megjelent:

1. Romonyára azért érkezik fegyverrel, mert attól tart, hogy Ferenc fenyegeti Ivettet. Megvédeni akarja a nőt, a Beretta pedig csak eszköz arra, hogy a férfi komolyan vegye a figyelmeztetést.

2. Dr. W. Ferenc agresszív, fenyegetőzik, szinte kiprovokálja a támadást.
3. Ivett halála baleset: megcsúszik a telefontokon, és véletlenül elsüti a fegyvert.

Ezek közül egyikről sem esett szó sem az ügyeletessel folytatott beszélgetésben, sem az első gyanúsított kihallgatás során.

Természetesen nem kizárt, hogy az általa újonnan elmondott történet a valóság, bár az több ponton ellentmond a korábban beszerzett bizonyítékoknak. Jogászként azonban nehéz lenne figyelmen kívül hagynom az új vallomásban rejlő lehetséges védekezési stratégiát.

Következzen most egy kis jogi matek – ígérem, csak annyi, amennyi feltétlenül szükséges a gondolatmenet megértéséhez.

A gyanúsítás szerint Sándor bűncselekménye minősített emberölés. Az elkövetéskor hatályos Büntető Törvénykönyv tíz olyan minősítő körülményt sorol fel, melyek közül már egyetlenegy is elegendő ahhoz, hogy a bűncselekményt ekként kezeljék. Sándor esetében ebből kettő is előkerül: az előre megfontolt szándék, és a több emberen elkövetés. Ennek a bűncselekménynek a büntetési tétele így 10-20 évig terjedő, vagy akár életfogytig tartó szabadságvesztés is lehet. Utóbbi esetében a bíró dönthet úgy is, hogy kizárja a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét, és Sándor örökre a rácsok mögött marad.

Nézzük most meg azt a verziót, ha a bíróság Sándor új elmondását fogadja el igaznak. Ebben az esetben Ivett halálát gondatlanságból elkövetett emberölésként kezelnék, amelynek büntetési tétele egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés.

Ferenc halála esetében felmerülhetne az erős felindulásból elkövetett emberölés megállapítása. Ez akkor valósul meg, ha az elkövető hirtelen felindulásból, mély érzelmi befolyás alatt cselekszik, amelyet valamilyen kiváltó ok idéz elő. Jelen esetben ez lehetne Ferenc

folyamatos, támadó magatartása és sértő megjegyzései. Az erős felindulásból elkövetett emberölés büntetési tételkerete két évtől nyolc évig terjed.

Mivel sem a gondatlanságból elkövetett emberölés, sem az erős felindulásból elkövetett emberölés nem lehet előre megfontolt – fogalmilag kizárt –, az egyik minősítő körülményt ezzel lesöpörte az asztalról. A másik minősítő körülmény esetében pedig – hiába igaz, hogy a bűncselekményt több ember sérelmére követték el – ha a két sértett közül az egyik halálát erős felindulásból elkövetett emberölésként értékeli, vagy a gondatlan elkövetést látják bizonyítottnak, akkor a több emberen elkövetett emberölés megállapításának nincs helye.

Láthatjuk, hogy a bűncselekmény minősítése és a várható büntetés mértéke is indoka lehet a korábbi vallomás megváltoztatásának.

Sándor védője több bizonyítási indítványt is beterjesztett, de ezeket sorra elutasították.

– Így ment ez mindennel – panaszozza. – A nyomozó felépített egy képet, egy idővonalat, ami neki teljesen megfelelt. Aztán örömmel fogadott minden bizonyítékot, ami ezt alátámasztotta, és nem foglalkozott semmivel, ami cáfolta volna. – Elhallgat, aztán folytatja: – Az egész olyan, mint egy fa. Egy vadon nőtt fa, amit soha nem gondoztak, csak kinőtt az erdő szélén. Kapott hideget, meleget, szél cibálta, mégis nőtt, ágas-bogas lett. És aztán, amikor először kihallgattak, az alsó ágait levágták. Nehogy továbbterebélyesedjen, nehogy olyan formát öltsön, ami nekik nem jó.

Hosszú listát kapok tőle. Oldalakon keresztül sorolja a panaszait:

- személyes és üzleti összefonódások
- anyagi elszámolások

- számítógépek és telefonok, amelyekből nem nyertek ki információt, hiába kérte a rendőröktől
- személyek, akiket szerintem ki kellett volna hallgatni, de soha nem tették meg
- a telefonok az udvaron, amit szerintem a mentősök vagy az intézkedő rendőrök még a helyszínelés előtt odébb rúghattak, így a helyszín teljesen más képet festett, mint amilyen eredetileg volt.

A végén megjegyzi: nemcsak hogy vállalta volna a hazugságvizsgálatot, de négy alkalommal maga kérte. Mind a négyszer elutasították.

– Nagyon elkeseredtem. Láttam, hogy senki nem foglalkozik az érveimmel. Aztán eljött egy nap, amikor egyszerre kaptam meg két anyagot az ügyemmel kapcsolatban – egyet a pécsi, egyet a budapesti ügyészségtől. Az egyik alapján volt okom bizakodni. A másik alapján semmi. Akkor besokalltam. Eldöntöttem, hogy nem csinálom tovább. Éjszaka megölöm magam.

Egy nagy zárkában voltam Szekszárdon. Gondolkodtam, hogyan lehetne úgy megcsinálni, hogy senki ne tudjon megállítani. Végül találtam valamit, ami alkalmas volt arra, hogy elvágjam vele a nyakam.

Egy darabig nézegettem, hol van az ütőerem. Olyan izmos voltam, hogy alig találtam, de végül sikerült kitapogatnom.

Kiszámoltam, mennyi idő kell, hogy elaludjak, mielőtt észrevesznek. Négy-hat perc jött ki. Az éjszaka tűnt a legalkalmasabb időpontnak. Fél egy körül mindig elment valaki vécére, én erre minden éjszaka felébredtem. Úgy döntöttem, hogy utána már nem alszom vissza. Amikor eljött a pillanat, a zárka már csendes volt. Én pedig negyed kettőkor belevágtam a nyakamba. Kettőt. Pont oda, ahová előre elterveztem.

Kurvára fájt. Sírtam, nagyon. Az emberi agy furcsa dolog. Hiába tudod, hogy nincs más megoldás, és ez a legjobb, amit magaddal tehetsz... Valami mégis visszatart, és nehezzé teszi ezeket a pillanatokot.

Megvártam, amíg lüktetni kezdett rendesen. A vér meleg volt, éreztem, ahogy lassan átszivárog a törölközőn, amit odaszorítottam a nyakamra. El akartam takarni, nehogy rögtön észrevegyék, ha valaki felém néz. Aztán elaludtam.

És reggel felébredtem. A seb már elkezdett gyógyulni. Vicc az egész.

Persze a véres törölközőt észrevették, kérdezgetni kezdtek. Nem sokat gondolkodtam, azt mondtam, az ágy széle karcolta meg a bőröm, éles volt, én pedig ráfordultam. Elfogadták. Leírták. Jött az orvos, összevarrta, és hét-tíz nap múlva már nyoma sem maradt az éjszaka történeteknek.

– Úgy tűnik, valahol fent azt akarják, hogy vezekeljén – jegyzem meg, hiszen ez már a második sikertelen öngyilkossági kísérlete volt.

Nem szól semmit. Én sem.

Az ügyészség előre kitervelten, több ember ellen elkövetett emberölés büntettségével vádolta meg. Aztán módosították a vádat, minősítő körülményként beemelték a különös kegyetlenséget is. Az első tárgyalás dátuma 2012. szeptember 17-én volt, az ítélet 2013. május 13-án, a hetedik tárgyalási napon született meg.

– Tudja, mi volt a legnehezebb? – kérdezi, és az arcán egy pillanatra mintha megfeszülne egy izom. – Szembesülni azzal, hogy mennyire lehetetlen kívülállóként beszélni arról, ami történt. Úgy, hogy ne bolonduljak bele. Hogy ne sírjam el magam. Hogy tárgyilagos tudjak maradni.

– De miért lett volna baj, ha bevonódik érzelmileg? – kérdezem. – Hiszen az életéről, a jövőjéről van szó.

– Mert én racionális vagyok – vágja rá határozott hangon. – Nem engedhetem meg magamnak ezt a gyengeséget. Ha sírok, nem tudok logikusan beszélni. Ha megtörök, elveszítem az irányítást. És ha gyengeséget mutatok, a másik oldal úgy működik, mint egy ragadozó. Nem engedhetem meg magamnak ezt a luxust.

A bíró sem viselte jól a habitusomat. Tudálékosságnak ítélte minden egyes megjegyzésemet. – Egy pillanatra elréved, mintha újra ott lenne a

tárgyalóteremben. – Nagyon emlékszem egy jelenetre. Arról beszéltem, hogy Ferus még az első lövésem után is kikiabált nekem a kamrából. A hátsó sorokban valaki kuncogott. A bíró rám szólt, hogy fejezzem már be ezt a hülyeséget. „Hülyeség?” – kérdeztem tőle felháborodottan. – „Ez hülyeség? Ezért haltak meg!”

A bíró látta rajtam, hogy nem viccelek. Akkor elhallgatott. Azt hittem, felrobbanok. Nem egy cigány gyerek vagyok az út széléről, aki lopott egy csirkét, és azt állítja, hogy az beugrott a kabátja alá...

Nagyon dühített, hogy hiába mondtam el a valóságot, a bíró egyszerűen nem törődött vele. Pedig végső soron az életemről volt szó. Ki álljon ki mellettem, ha én magam sem?

Az elején még komolyan vettem az egészet. Úgy gondoltam, ha segíteni akarok a nyomozásban, a legjobb, ha mindent pontosan, részletesen leírok. Le is ültem, és megírtam az eseményeket. Szó szerint úgy, mint egy pályázatot. Struktúrát adtam neki, mint egy programnak: eleje, közepe, mi miért történt, kik hogyan kapcsolódnak egymáshoz.

Elővesz egy kézzel készített naptárat. Aprólékos munka. Táblázatok több oldalon át, minden egyes naphoz feljegyezve, mi történt akkor. Látszik rajta, hogy rengeteg energiát fektetett bele még akkor, amikor az emlékek frissek voltak. Amikor még hitt abban, hogy számítanak a részletek.

– Aztán minél jobban beleástam magam, annál inkább azt éreztem, hogy teljesen felesleges. Bármit mondtam, bármit mutattam, egyetlen mozdulattal lesöpörték. Mintha soha nem is létezett volna. Ez volt a legrosszabb.

A bíró egy idő után megunt a próbálkozásaimat. Csak annyit mondott: ne okoskodjak. És az ügyvédek? Ott álltak, mint a Bálám szamara. Az első ügyvédem magabiztos volt. Határozottan állította,

hogy maximum húsz évet kapok, de inkább tizennégy-tizenöt körül megállunk majd. *„Nehezen, de elfogadható, hogy Ivettet véletlenül lőtte le, a benti pedig erős felindulás. Akkor az már nem csoportos, hanem egyetlen ember elleni tett, az meg nem előre kitervelt”* – biztatott, én pedig hittem neki. Lelkesen jöttem vissza az ügyvédi beszélőkről, mert minden egyes alkalommal azt éreztem, hogy kezdem visszakapni az irányítást. Aztán amikor elérkezett az ítélelhirdetés, teljesen máshogy alakultak a dolgok, mint ahogy azt előre, olyan magabiztosan megjósolták.

A bíróság az eljárás során alaposan megvizsgálta és értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Álláspontjuk szerint Ivett és Ferenc kapcsolata áprilistól kezdve érzelmileg és testileg is egyre szorosabbá vált, anélkül, hogy erről Sándor tudomást szerzett volna.

A bíróság tisztán látta és ennek megfelelően értékelte az augusztusi eseményeket. Bár Ivett családja – a szülei és testvére – úgy vélték, hogy a végleges szakítás Sándor fenyegetései miatt húzódott el, ezt a feltételezést semmilyen érdemi bizonyíték nem támasztotta alá. Az állítólagos, hetekig-hónapokig tartó félelemről Ivett nem beszélt senkinek. Egyetlen példát tudtak csak említeni: azt a fenyegető kijelentést, amelyre Ivett másnap e-mailben reagált. A bíróság szerint ez is azt mutatja, hogy amikor valóban fenyegetés érte, azonnal és határozottan lépett fel, következményeket helyezett kilátásba. Ha valóban előfordult volna több hasonló eset, máskor is ugyanígy cselekedett volna – ám ennek semmi nyomát nem találták.

Az a narratíva, miszerint Ivett állandó félelemben élt, és nem tudott kilépni a kapcsolatból, szintén nem nyert bizonyítást. Ennek ellentmondott, hogy augusztusban éppen Sándor döntött a szakításról és a szétköltözésről. Ráadásul Ivett ebben az időszakban meglátogatta őt a munkahelyén, és a születésnapjára drága ajándékot vásárolt.

A bíróság azt is figyelembe vette, hogy Sándor és Ivett között egy ígéretes, de még ki nem bontakozott üzleti kapcsolat is fennállt. Sándor a saját kapcsolati tőkéjét és befolyását tette elérhetővé Ivett számára, abban a hitben, hogy az ebből származó bevétel a közös jövőjük részévé válik. Ezért Ivett számára sem volt közömbös, hogy Sándor – akinek jelentős tapasztalata és befolyása volt a pénzügyi és banki szektorban – mennyire tudja bővíteni az ügyfélkörüket. Márpedig a kapcsolat megszakadása egyben a közös üzleti tervek végét is jelenthette.

Az előzmények kapcsán tehát a bíróság Sándor vallomását fogadta el, a gyilkosság napjának esetében azonban már más a helyzet.

Az ítélet szerint Ivett aznap nem akarta tisztázni a másik férfi kilétét, inkább halogatta volna Sándorral a beszélgetést. Ez a férfi dühét egyre inkább felkorbácsolta. Követni kezdte, és amikor rájött, hogy az éjszakát is Ferencsel készül együtt tölteni, eldöntötte, hogy elégtételt vesz.

A bíróság szerint erre utal, hogy szinte szertartásosan, akciófilmbe illő módon készült a találkozásra. A nyári hőség ellenére gondosan megválogatta a ruházatát, és fegyverekkel felszerelkezve indult el. Kés, kesztyű, szokatlanul sok lőszer – ez mind tudatosságra utal.

Az ítélet szerint a támadás villámgyorsan történt. Sándor betört a lakásba, esélyt sem adva a menekülésre az ott lévőknek. A szomszédok – elmondásuk szerint – az ajtóüveg csörömpölését követően lehalkították a tévét, és hallották, ahogy Ivett kétségbeesetten kiabál. Másodperceken belül eldördültek az első lövések. A bíróság ebből arra következtetett, hogy Sándornak nem lehetett ideje egy hosszas, provokatív szóváltásra Ferencsel, ahogyan ő azt állította. A szomszédok egyike sem hallotta Ferenc hangját. Az sem volt életszerű, hogy egy sarokba szorított, menekülő ember alpári stílusban provokálni kezdte fegyveres támadóját. Ferenc meggyilkolását az ítélet egyértelműen kivégzésként jellemezte.

Sándor ezt követően Ivett után indult. A bíróság álláspontja szerint ekkor sem zajlott köztük olyan párbeszéd, mint amit a tettes később előadott. A szomszéd ekkor már feszült figyelemmel hallgatta az udvarról átszűrődő zajokat, és egyértelműen felismerte Sándor dühös szavait: „Hogy válaszoltál, mi?! Hova szaladsz? Úgyis mindketten meg fogtok halni!” (A másodfokú bíróság később pontosította ezt. Valójában „Úgyis mind a ketten meg fogunk halni!” hangzott el.) Ezután egy tárcsere hangja következett, majd négy gyors, egymás utáni lövés. Az utolsó lövés előtt néhány másodperces szünet.

A kitérő polgárőrök is hallották a lövéseket. Beszélgetést viszont nem.

A fegyverszakértő kizárta Sándor azon védekezését, miszerint a Beretta túlságosan érzékeny fegyver lenne, és könnyen elsülhet véletlenül.

A telefontok, amelyre – állítása szerint – rálépve sütötte el a fegyvert, Ivett holttestétől 8-9 méterre volt. Nem mozdították el, nem ott találták a töltényhüvelyeket sem, azok a kapu közelében, Ivett teste mellett heverték. Az orvosszakértők megállapították: a lövés bemeneti szöge alapján Ivett guggoló helyzetben volt, amikor eltalálták. A lövedék felülről, meredeken lefelé haladt. Ez a szög kizárta, hogy 8-9 méterről érkezzen a lövés.

A bíróság ítélete egyértelmű volt: véletlen balesetről vagy vétlen lövésről szó sem lehetett. A helyszíni szemle és a szakértői vélemények alapján Sándor szándékosan végzett Ivett-tel.

Sándor beismerte K. Gábornak a tettét, akit a házból felhívott. Ám neki sem azt mondta, hogy – akár csak részben is – baleset történt volna. Pedig, ha valaki vétlen lövéssel öli meg a szerelmét, lehetetlen, hogy ezt a körülményt nem hangsúlyozza, amikor beszámol a barátjának a történetekről. De elismerte a szándékos emberölést a rendőrségnek is,

amikor az ügyeletet felhívva bejelentette a kettős gyilkosságot, aminek okaként szerelemfélést jelölt meg.

Érdekes fejlemény, hogy a bíróság helyt adott annak a védői álláspontnak, miszerint a rendőrség ügyeletesével folytatott beszélgetést bizonyítékként felhasználni nem lehet, hiszen azokra Sándor a jogaira történő figyelmeztetés nélkül válaszolt, de a beszélgetés elején tett bejelentése értékelhető volt. Ebben pedig szóba sem került, hogy baleset történt. Márpedig, ha baleset történt volna, akkor ezt a tényt biztosan megemlíttette volna.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság meghozta ítéletét:

**Bereczki Sándor bűnös, előre kitervelten,
több emberen elkövetett emberölés büntetésében.**

**Ezért őt a bíróság életfogytig tartó fegyházra
és 10 év közügyektől eltiltásra ítéli. A kiszabott
szabadságvesztésből legkorábban 30 év múlva
bocsátható feltételesen szabadságra.**

Az elsőfokú ítélet indoklása:

A bíróság nem minősítette Sándor tettét különös kegyetlenségnek, mert annak feltétele az lett volna, hogy az áldozatoknak halálfélelemmel, és az átlagos és az elkövetés módjával szükségképpen járó testi vagy lelki kínokat meghaladó, elviselhetetlen szenvedést okozzon.

Ezzel szemben a bíróság megállapította az előre kiterveltséget. Az elsőfokú bíróság által megállapított törvényi tényállás szerint, amikor Ivett elküldte Sándort, és belépett Ferenchez a házba,

Sándor hazament, és megérett benne az elhatározás: elégtételt vesz, és nem lehet még egyszer elküldeni őt azzal, hogy majd megbeszéli a dolgaikat. Felfegyverkezett, és a készülődés részletei is szinte szertartásosak voltak. Sötét felsőt, a nyári meleg ellenére kommandós bakancsot, ujjatlan lövészkesztyűt, törkést, látcsövet és olyan lőszermennyiséget vett magához, amely messze aránytalan volt a szükséglethez képest.

A behatolás módja teljesen egyértelműen arra utalt, hogy a vádlott már nem beszélgetni készült.

Nem lehetett félreállítani, a kerítésen bemászott, majd betörte a bezárt ajtó üvegét, és – szabaddá téve a bejárást – belépett a házba. Mindez a gördülékeny, a bekopogást, becsengetést meg sem kísérő, pontról pontra a helyismereten alapuló kivitelezés az előre elterveltség jellemzője.

Bár a sértettek előremenekültek, pár másodperc múlva eldördültek az első lövések. Mindez a rövid idő nem a vádlott azon szándékára utal, hogy a fegyver biztosította erőfölényét arra használja ki, hogy kérdéseire végre választ kapjon, még ha fel is tette a kérdést: „Ki ez a férfi?”

A menekülő a sértettekre lőtt a kamraajtón keresztül. Mindez alapján az ölési szándék előre történő elhatározása volt megállapítható. Hiszen a vádlottnak nem kellett túlerővel számolnia, dr. W. Ferenc sem volt erősebb testfelépítésű, és nem fenyegette még konfrontáció esetén sem a vádlott életét semmi veszély. Maga sem hivatkozott egyébként ilyesmire.

Mindebből összességében a bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a vádlott sértettségében, indulatában hazatérve azzal a szándékkal fegyverezte fel magát, hogy visszatérve véget vet a megaláztatásnak, és a két sértettet végső soron le fogja lőni.

Ha nem ez lett volna az elhatározása, felkereshette volna ismét fegyvertelenül is barátnője házat, ahova ugyanúgy erővel behatolva szemben állhatott volna a két sértettel úgy, hogy a beszélgetés elől akkor már azoknak nem lett volna módja kitérni. Nem volt a vádlottal szemben ugyanis fizikai erőfölénye a sértetteknek, így arra sem kellett számítania, hogy megverik, erővel érik el a távozását. Dr. W. Ferenc sportsikereiről a vádlottnak tudomása nem volt, a nála jóval alacsonyabb sértett nem volt kinézetre erőteljesebb testfelépítésű.

– Egyszerűen nevetséges az előre megfontolt szándék megállapítása – jelenti ki Sándor. – A tévét otthagytam bekapcsolva. Pénzt sem vittem magammal. Otthon több százezer forint volt elrejtve, plusz egy csomó euro, ami menekülési szándék esetén segíthetett volna. Az útlevelem is otthon maradt, pedig a déli határ alig tizenhat perc. Simán elhagyhattam volna az országot, mielőtt lezárják a határokat.

Azt állítják, hogy szándékosan vittem magammal törkést. Ez egyszerűen nem igaz. Az a kés mindig a csomagtartóban volt, és ott is találták meg. Csak később tették az anyósülésre, ahol lefotózták.

Semmit nem tettem, hogy megnehezítsem a bűncselekmény felderítését. Nagy hangot csapva mentem be előlről, pedig a házat hátulról is megközelíthettem és ott, ahol akár el is menekülhettem volna.

Képzett lövész vagyok. Ha az lett volna a célom, hogy megöljek valakit, kevesebb lövéssel is elérhettem volna. Ráadásul a Beretta a legalkalmatlanabb fegyver erre.

Egy olyan ember esetében, aki berakja a mosást, félbehagyja a vacsoráját, előtte 36.000 forintért vásárol a Tescóban, és az este folyamán többször is azt mondja a barátjának, hogy másnap találkozunk, hogyan lehet előre kiterveltségről beszélni?

...A több emberen elkövetettség az eredmény ismeretében nem kétséges, külön indoklást nem igényel. Amikor a kamraajtóra lőtt a vádlott, még eshetőleges szándék jellemezte az ölési magatartását, hiszen nem látta, hogy a sértettek pontosan hol helyezkednek el. Számítania kellett arra, hogy el is találja valamelyiket, ez iránt azonban közömbös volt.

Amikor a két sértett előjött, ezután egyenként kivégezte őket. Ez nem értelmezhető másként, mint az ölésre irányuló egyenes szándék megnyilvánulásaként...

- Nem igaz – írta oda Sándor tollal az indoklás utóbbi bekezdéséhez.

...Az erős felindulásból történő ölési cselekmény megállapíthatóságához a bírói gyakorlat több feltételt is kimunkált. Az indulatnak méltányolható okból kell fakadnia, és a cselekménynek rögtönösnek kell lennie. Az indulatnak olyan fokúnak kell lennie, amely ún. robbanásszerű indulati állapotot eredményez. Az ebben az állapotban tanúsított magatartás olyan tudatszűkület alatt játszódik, melyben a belátási képesség nagymértékben beszűkül, és akadályozza a terheltet a szokásos megfontolás, megfontolás megtartásában. Ez az alapja a privilegizált eset megállapíthatóságának. ...

– Ferust erős felindulásból öltem meg. Már korábban is fenyegetett. Az Árkádban azt mondta, hogy bója leszek a Dunában, és hogy a fiamat is bántani fogja.

A konyhában ültek, azt a Jägermeister itták, amit még én vásároltam. Azt a csokit ették, amit én kaptam. És ekkor egyszerűen elindult bennem valami. Az elmúlt hetek bizonytalansága, a feszültség, minden ott gyűlt össze. Ferus közben olyan kijelentéseket tett, amiket nem lehet leírni. Még ekkor sem támadtam. Csak egy figyelmeztető lövést adtam

le a falba. De ő nem állt le. Folytatta. És akkor... Akkor elborult az agyam.

Akkor már lőttem.

...Ha igazolható is, hogy a terhelt és a sértett között hetek óta tartó bizonytalan, tisztázatlan érzelmi állapot alakult is ki, ami a cselekményt megelőzően délután 18:00 órától az Árkádban való találkozástól egyre növekvő indulati állapotot eredményezett a vádlottban, még nem állapítható meg a méltányolható indokból elkövetés, több okból sem.

Még ha provokálta is volna a sértett a vádlottat, az erős felindulásban történő elkövetésre akkor sem hivatkozhat. Maga Bereczki Sándor idézte elő ugyanis azt a helyzetet, amivel éppen a sértettek erős indulatát válthatta volna ki, amely után erőteljes kijelentések megtétele sem lett volna részükről kifogásolható. A behatolás és a felfegyverkezve megjelenés módja ilyenek értékelhető. Mindez a méltányolható okból eredő indulatkitörést nem teszi megállapíthatóvá.

Ám a sértetti provokáció sem alátámasztott.

(...)

A bíróság súlyosítóként értékelte, hogy a cselekmény két oknál fogva is súlyosabban minősül, valamint a vádlott korábban büntetve volt. E korábbi büntetettséget viszonylag kis nyomatékka, mert a gazdasági – kisebb súlyú – bűncselekmény miatt kapott kisebb súlyú büntetés próbaideje eredményesen letelt.

Enyhítő körülmény, hogy a vádlott egy gyermek eltartásáról gondoskodott gyermektartásdíj formájában, és enyhítőként tekintette a bíróság azt a sértetti közrehatásként értékelhető magatartást, mely szerint dr. Sz. Ivett, akivel kapcsolatosan a

vádlott elmélyült érzelmeket táplált, párkapcsolatuk fenntartásával hitegette a vádlottat akkor, amikor párhuzamosan hónapok óta mással állt szerelmi viszonyban. Minderre a vádlott egy véletlenszerű találkozás után döbbsen rá, és ez alkalmas volt indulatainak kiváltására.

A bíróság a büntetés céljait szem előtt tartva, a vádlottal szemben határozatlan idejű szabadságvesztést szabott ki.

Bereczki Sándor életvitele azonban távol állt a bűnözéstől, sőt munkája nyomán vezető állásba is került, elismerésre méltó társadalmi egzisztenciát vívott ki, ahova önerejéből küzdötte fel magát.

Figyelemmel azonban a generál preventív célokra is, két ember haláláért még a részbeni sértetti közrehatás ellenére sem volt mód határozott tartamú szabadságvesztés kiszabására.

– Teljes döbbsenben voltam – vallja be Sándor. – Egyáltalán nem erre számítottam. Korábban az ügyvédem végig nyugtatott, azonban amikor az ítélethirdetésre mentünk be, rám nézett, és apró fejbiccentéssel jelezte, hogy baj van. Amikor kimondták a verdiktet, csak néztem magam elé. Harminc év. Távol volt attól, amiről addig az ügyvéd beszélt.

Én mindig azt vallottam, hogy megérdemlem. Nincs az a tétel, amit ne érdemelnék meg. Ha lenne halálbüntetés, azt is elvállalnám. De azért ott volt a bosszantó érzés, hogy nem engedték, hogy megvédjem magam. Lesöpörték az érveimet, amikor a sértetti közrehatásról beszéltem. Nem hallgattatott meg, amikor azt mondtam, hogy nem szándékosan lőttem le Ivettet.

Millió példát tudnék mondani, hogy miért nem igazságos ez az ítélet. Ön is biztos hallott már ilyet. Sokkal súlyosabb bűncselekmények

történnek, sokkal enyhébb ítéletekkel – véli.

Dr. Müller Csaba, büntetőügyvéd:

A realitásnak ebben az esetben nincs jelentősége.

Elsődleges és legfontosabb, hogy a döntés törvényes volt. A probléma az, hogy megpróbálunk ügyeket, döntéseket egymáshoz viszonyítani, egymással összevetni, rangsort felállítani. Nem ismerjük ezek minden emberi szempontját: nem tudjuk, milyen reakciót, érzelmet váltott ki a vádlott a tárgyaláson, hogy viszonyultak a sértett hozzátartozói az elkövetőhöz, milyen súllyal vette figyelembe a bíróság a büntetés kiszabásánál a különböző, a bírói döntéshez szükséges olyan szempontokat, mint például a bűncselekmény tárgyi súlya, vagy a büntetés céljának elérése. Ez jogszolgáltatás, és nem lehet minden esetben egyben igazságszolgáltatás is.

– Az ítélethirdetés után feküdtem a cellámban, a fejemen egy párnával, és lassan kezdett valóságossá válni: ez nagyon, nagyon hosszú lesz...

A döntés ellen mind Sándor védője, mind az ügyész fellebbezett. Utóbbi ismét kérte a különös kegyetlenség minősítő körülményének megállapítását, valamint azt, hogy az Ítéletábla zárja ki örökre a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét.

A tét nagy volt: ha marad az elsőfokú ítélet, Sándor börtönbüntetését 30 év után felülvizsgálják. Ha viszont az ügyészi indítványnak adnak helyt, akkor legkorábban 40 év után, egy kegyelmi eljárás végeredményeként merülhet fel a szabadlábra helyezés lehetősége.

A védelem, eljárási szabálysértésekre hivatkozva az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az emberölés minősítésének módosítását

kérte. Dr. W. Ferenc esetében az erős felindulásból elkövetést, dr. Sz. Ivett estében pedig a gondatlan emberölés vétségét tartotta megalapozottnak.

A másodfokú eljárás viszonylag gyorsan lezajlott, 2013. szeptember 24-én megszületett a jogerős ítélet.

Az ítéletábra álláspontja szerint a Törvényszék perrendi szabálysértés nélkül járt el. Hiába vitatta a védelem az első gyanúsított kihallgatás jogszerűségét arra hivatkozva, hogy a védőre vonatkozó részt a jegyzőkönyvben hibásan rögzítették, a bíróság úgy ítélte meg, ez nem befolyásolta az eljárás jogszerűségét – végig jelen volt ügyvéd, így a hibás figyelmeztetés semmilyen érdemi következménnyel nem járt. Emiatt a bíróság nem fogadta el azt a kifogást sem, amely szerint a jegyzőkönyvet a vádlott anélkül írta alá, hogy azt előtte elolvasta volna.

Érdekes változás történt viszont a rendőrség ügyeletesével folytatott beszélgetéssel kapcsolatban: míg azt a Törvényszék nem tekintette bizonyítéknak, az ítéletábra szerint ez igenis akként értékelhető.

A másodfok megerősítette az elsőfokú bíróság következtetését Sándor büntetőjogi felelősségére vonatkozóan, a minősítést is helytállónak találta. Ugyanakkor a különös kegyetlenség mint minősítő körülmény megállapítását az elsőfokú döntéssel egyezően – elutasította.

Dr. Müller Csaba büntetőügyvéd – a könyvsorozat jogi szakértője:

A különös kegyetlenség az emberölés egyik minősített esete. Ennek lényege nagyon röviden az, hogy az emberöléssel okozott halál, az élet elvétele járt-e az átlagost lényegesen meghaladó rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, esetleg gátlástalanul elkövetett, az emberi méltóság mély megalázásával vagy az elkövető emberi mivoltából kivetkőzve véghez vitt ölési cselekmény történt-e.

Ebben az esetben a jogalkotó állapít meg a minősítő körülményre tekintettel súlyosabb szankciót.

A vád három minősítő körülményéből az első- és másodfok kettővel értett egyet.

Természetesen az ölés önmagában kegyetlen dolog, azonban azt is tudomásul kell venni, hogy igenis van különbség egy egymozdulatú (pl.: lövés általi halál) és például egy benzinnel történő leöntés és áldozat felgyújtásával elkövetett gyilkosság között.

A gyakorlat szerint a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés esetében e körülmény megítélése során elsősorban emberiességi, valamint erkölcsi szempontok a meghatározók.

Az ítélőtábla álláspontja szerint az elkövetés brutalitása nem volt kérdéses, ugyanakkor tény, hogy mindkét sértett halála rövid időn belül bekövetkezett. Emiatt az átlagost meghaladó szenvedés, kín vagy gyötrelem nem volt megállapítható. Az ítélet indoklása szerint az elkövetés módja sem lépte túl azt az embertelenségi szintet, amely egy emberöléssel egyébként együtt járhat.

A másodfokú bíróság ugyanakkor eltért az elsőfokú ítélettől: mellőzte a sértetti közrehatás enyhítő körülményként való értékelését, viszont súlyosító tényezőként figyelembe vette az elkövetés módját, amely bár nem minősült különös kegyetlenségnek – ahhoz közel állt. Indoklásuk szerint Sándor a sértetteket több pisztolylövéssel, kivégzésszerűen ölte meg, esélyt sem hagyva a túlélésre. Tette mindezt annak ellenére, hogy volt élettársa az életéért könyörgött.

Az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatta: Bereczki Sándort tényleges életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélte, vagyis kizárta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét.

Dr. Müller Csaba büntetőügyvéd – a könyvsorozat jogi szakértője:

A másodfokú bíróság kizárta a feltételes szabadság lehetőségéből az elítéltet, mert egyszerűen a súlyosbító és enyhítő körülményeket, azok súlyát eltérően értékelte. Az indoklása szerint a vádlott magatartása teljesen összeegyeztethetetlen a társadalom legalapvetőbb együttélési szabályaival, tehát nem látott arra lehetőséget, hogy visszaengedje a vádlottat a emberek közé.

Ez a jelenlegi szabályozás alapján azt jelenti, hogy legkorábban 2051-ben foglalkozhat majd egy kegyelmi bizottság Sándor szabadulásának lehetőségével.

Ő akkor 84 éves lesz.

A törvény 1999 óta ad lehetőséget arra, hogy a bírák tényleges életfogytig tartó szabadságvesztést szabjanak ki olyan elkövetők esetében is, akik korábban nem követtek el erőszakos bűncselekményt. Ez ma a legsúlyosabb kiszabható szankció, sokan a halálbüntetés alternatívájaként emlegetik. Sándor volt a harmincadik ember hazánkban, akit úgy ítélték életfogytig tartó fegyházra, hogy megvonták tőle a feltételes szabadulás esélyét.

– Amikor megkaptam a *végtelet*, nagyon mérges voltam – idézi fel Sándor. – A *végtelen* a börtönszlengben a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztést jelenti.

Végig bíztam benne, hogy lesz helyszíni szemle, kivisznek, megmutathatom, mi hogyan történt. Hogy engedélyezik a hazugságvizsgálatot annak érdekében, hogy bizonyítsam: minden úgy történt, ahogy elmeséltem.

– Hogy lehet egy ilyen ítéletet elfogadni? – érdeklődöm.

– Schogy. Nem fogadod el – vágja rá. – Nem, mert nem tettem meg azt, amiért elítéltek. Nem volt előre kiterveltség, és nem direkt lőttem le Ivettet. Nekem ne mondják, hogy lelőttem, hogy kivégeztem, hogy menekülés közben belelőttem a lábába! Mert nem így történt, és nekem ez fáj a legjobban. Mindig mondtam, hogy inkább ítéljenek kétszer ennyi időre, de ne mondják rám, hogy szándékosan lőttem le őt, mert nem akartam megölni. Nem ez volt a célom. Véletlen volt. És nem tudom felfogni ésszel, hogy mégis rám verik. Soha nem fogom tudni elfogadni.

– Értem, amit mond, de a végeredmény, tehát az, hogy megölte őket, nem kérdés – szembesítem.

– Igen. – Bólint. – De nem mindegy, hogyan és miért tettem. Továbbra is állítom, hogy nem az történt, ami az ítéletben szerepel.

Rákérdezek, nem érzi-e úgy, hogy hitelesebb maradt volna, és talán kevesebbel is megússza, ha végig tartja magát ahhoz, amit telefonon a rendőrségi ügyeletnek, majd az első kihallgatásán mondott. Miszerint volt egy nő, aki hónapokon keresztül megcsalta, félrevezette, és a szakítás után is játszott az érzéseivel. Majd amikor aznap meglátta azzal a férfival, elszakadt a cérna.

Meglepődöm a válaszában.

Eddig szinte biztosra vettem, hogy a védekezése egy ügyvéd által javasolt, nyakatekert stratégia. De Sándor azt mondja, épp az ellenkezője igaz: az ügyvédje azt tanácsolta neki, hogy az általam is felvázolt narratívát adja elő a bíróságon. Így, ezzel talán kedvezőbb ítéletet kap. Ő azonban nem volt hajlandó erre.

Mert az igazat akarta mondani.

Akkor is, ha az igazabbnak tűnő történet jobban szolgálta volna az érdekeit.

Az utolsó beszélgetésünkre készülök. Nehéz megfogalmaznom, hogy mit érzek most.

Ahogy egyre mélyebben belemerültem a történetébe, egy ponton túl a kegyetlen gyilkosról festett kép mögül előbújt az ember. A múltja, a megtört pillanatai és a rossz döntései.

Ez nem jelenti azt, hogy felmenteném.

Nem jelenti azt, hogy amit tett, bármilyen módon igazolható lenne.

De ott van bennem az együttérzés – nem az iránt, amit tett, hanem az iránt, aki lehetett volna, ha másképp alakul az élete.

– Szeretném megköszönni, hogy elkészíti a könyvet. – Ezzel a gondolattal fogad. A hangja most melankolikusan cseng. Ő is búcsúzkodik.

Bólintok, megköszönöm neki a nyitottságát. Hogy ennyire a bizalmába fogadott. Tudom, hogy ez nem volt magától értetődő. Elismeri, hogy még önmagát is meglepte a kitárulkozásával.

– Általában nem vagyok ennyire nyitott – ismeri el. – Persze, mindenki tudja rólam, hogy nagy dumás vagyok, de van egy határ. Egy éles vonal, amin belülre senki nem léphet. Ha valaki túl közel jön, lezárok. De mi tényleg bármiről tudtunk beszélgetni, ami nálam ritkaságnak számít.

Egy pillanatnyi szünet után folytatja:

– A másik, amit el akartam mondani... Végigolvasva az eddigi beszélgetéseinket, rendkívül sajnálom őket. Nem tudom elmondani, mennyire bánt, amit tettem velük.

– Jó, hogy ezt kimondja.

– Persze. Többször is kimondom, nem tartom vissza. Itt, a börtönben senki nem tartja magát hibásnak. Vagy tagadják, amit elkövettek, vagy ha mégis beismerik, akkor kifogásokat keresnek.

Én hibás vagyok.

A halálbüntetést is vállalnám, gond nélkül. Otthonról is ezt hozom. Ha rosszat teszel, vállalni kell érte a felelősséget. Apum is ezt mondta: *„Fiam, két ember életét elvetted. Mi a szüleid vagyunk, veled vagyunk, támogatunk, de megtetted ezt a dolgot.”* Anyum, persze kesergett néha.

Sándort a jogerős ítélet után négy nappal szállították át Szegedre, azóta él az itteni HSR körleten.

– Itt nyugalom van. Normális hely. Amikor megérkeztem, egy főosztály vezető nevelő várt a befogadásnál. Nagyon rendes volt, estig beszélgettünk, aztán felhoztak. Azt mondták, ez a körlet azoknak való, akik szeretik a szabályokat. Én pont ilyen vagyok. Tudnom kell, mit várnak el, mik a keretek.

Azonnal a mostani társammal kerültem egy zárkába, gyorsan megtaláltuk a közös hangot. Nem volt tolakodó, és én sem. Sosem kérdeztem tőle, hogy mit követett el. Ha elmondaná, sem érdekelne. Volt, hogy beszélgettem valakivel, elkezdte mesélni, szinte dicsekedve... Soha többé nem kerestem a társaságát.

Tanultam a saját esetemből: tudom, hogy amit rólam mondanak, abból talán, ha húsz százalék igaz, a többi torzítás. Ugyanígy kell

kezelni azt is, amit másokról hallok. A székelyeknél úgy mondjuk: három igazság van. Az én igazságom, a maga igazsága és az igazság.

– Ki volt az első, aki meglátogatta a börtönben? – érdeklődöm.

– Melinda volt. Azonnal jött, ahogy lehetett. Még az esemény másnapjának reggelén felhívták, elmondták neki, mi történt, és ő rögtön Pécsre utazott. Akkor még nem tudtunk személyesen beszélni, csak telefonon. De ő segített mindenben. Behozta nekem a kis tévét otthonról, összepakolta, amit kértem. Tőle kaptam a rádiómat is, ami fél évvel ezelőttig működött. És az órámat is.

A szüleimét is Melinda hívta fel. Neki kellett elmondania, mi történt a fiukkal. Én nem tudtam velük beszélni, csak amikor már engedélyem volt rá. Meg pénzem. Úgy négy nappal utána.

Anyummal beszéltem először. Azt mondta, apud nem tud telefonhoz jönni. Sír. Gyenge mostanában. Aztán csak annyit mondott: *„Figyelj, kisfiam! Nem mondom, hogy jól tetted, de mi kiállunk melletted. Tartsál ki. Nem tudunk a világ végéig együtt lenni veled, sajnáljuk. Nagyon rossz lesz, de ezt bírd ki. Gondold meg, mit fizetsz ki az ügyvédeknek, mert úgyis megkapod a nagy ítéletet!”* És igaza volt. Több milliót kifizettem, de nem lett belőle semmi.

Később Melinda bejött, volt nálam beszélőn. Nem volt valami meghitt találkozás, tizenöten zsúfolódtunk be egy kis helyiségbe, biztosan nem így képzeltem volna el a viszontlátást. Mellettem egy strici ült, vele szemben a felesége meg a fia, és az ember még így is kikezdett Melindával, mintha egy nyomorult börtönlátogatás közepén is muszáj lenne bizonyítania, hogy még mindig ő az, aki irányít.

Én pedig csak néztem ezt a gyönyörű nőt, aki miattam volt ott, aki még ebben a rohadt helyzetben sem fordított hátat nekem, és elviselhetetlen volt a tudat, hogy mindennek vége. Akkorra már

felfogtam, hogy elbuktam, nincs visszaút, és minden, amit építhettünk volna, már csak egy olyan lehetőség, ami soha nem valósul meg.

– Melinda számonkérte önt a tette miatt? – adódik a kérdés. – Hiszen az ön bűne az ő jövőképét is érintette.

– Nem – rázza meg a fejét. – Egyszer-kétszer elmondta, mennyire rosszul esett neki, ami történt, de nem féltékenységről volt szó. Nem értette, hogyan juthattam el idáig, mi hozhatott ki annyira a sodromból, hogy idáig fajuljon a helyzet. Próbálta megérteni, mivel bánthattak meg ennyire.

Kezdetben mindketten reménykedtünk, kapaszkodtam abba a lehetőségbe, hogy olyan büntetést kapok, amit ki lehet várni. Megbeszéltük, hogy kitartunk egymás mellett, eltöltjük valahogy az időt, aztán újrakezdjük. De később én meginogtam. Öngyilkosságot terveztem. Akkor könyörgött, hogy ne tegyem. Miatta ne. Ő még nem engedte el ezt az egészet, és kérte, hogy én se tegyek semmit, csak éljem túl. Azt mondta, majd találunk nekem munkát a szabadulásom után, elveszünk, biztos nem leszünk gazdagok, de nem éhezünk, kevésből is megélünk. Addig ő kivár, hiszen úgysem akar mástól gyereket.

Ebben a hitben telt el néhány év, én pedig önző voltam, mert jólesett a tudat, hogy ott van mellettem, hogy kitart. De egyszer csak be kellett látnom, hogy neki is egy élete van. F fiatal volt még, nem láncolhattam magamhoz egy cellából. Kértem, hogy menjen tovább, keressen valakit, legyen boldog.

Ezután még tartottuk a kapcsolatot, de már egyoldalúbb lett, én beszéltem magamról, ő egyre kevesebbet mondott a saját életéről. Aztán úgy hat-hét évvel ezelőtt egyszerűen elkoptunk egymás mellől. Nem volt kimondott búcsú, nem volt nagy dráma. Csak egy idő után már nem hívott többet, én pedig tiszteletben tartottam, hogy így könnyebb neki.

De képzelje, most, a könyv miatt, újra megkerestem. Nagyon kiborult. Ömlött belőle a szó, rám zúdította a haragját, most először a történetek óta. Korábban soha nem mutatta ki, mennyire mérges rám. Most viszont sorra kaptam tőle a miérteket. Miért nem kérdeztem meg? Miért nem mondtam el neki, mi a baj? Miért nem bíztam benne annyira, hogy együtt próbáljunk megoldást találni? Szótlanul hallgattam, mert teljesen igaza van. Csak mondta a magáét, egyre szenvedélyesebben, én pedig hagytam, hogy egyszer legalább kiadja magából, mert nem biztos, hogy lesz még rá lehetősége.

Én magam is őszintén kíváncsi voltam Melindára. Szerettem volna találkozni, interjút készíteni vele. Tudni akartam, hogy milyen nő, és mit gondol a Sándor életében betöltött szerepéről. Felkerestem. Válaszolt is, de azonnal egyértelművé tette, hogy nem kíván nyilatkozni. Végül a kérésemre átnézte a nála lévő képeket, és átküldött néhányat, amiket a könyvben megjelentethetek. Ezután váltottunk még néhány e-mailt. Kedves volt, segítőkész, de szigorúan tartotta a határait. Azzal zárta a levelezést, hogy nagyon várja a kötet megjelenését, és bízik benne, lesz ereje végigolvasni a teljes történetet.

– A fiával tartja a kapcsolatot? – érdeklődöm.

– Igen, és ez nagyon fontos nekem. Amikor bekerültem, egy ideig nem jelentkezett. Idő kellett neki is, hogy feldolgozza ezt a helyzetet. Később anyum sokat tett azért, hogy elkezdjünk újra beszélni. Először akkor hívtak, amikor nála volt, amikor meglátogatta a nagyszüleit. Aztán egy idő után ő maga is keresett, már otthonról is.

Kezdetben sokáig csak leveleztünk, mostanában telefonon beszélünk, és Skype-on is tartjuk a kapcsolatot. Borzasztóan büszke vagyok rá. Lediplomázott, dolgozik, értelmes, jó értékrenddel bíró felnőtt vált belőle.

Anyum régebben próbálta rávenni, hogy látogasson meg, de ez még várat magára. Úgy érzem, ő még nem tart ott. Én pedig semmit nem akarok erőltetni. Sokkal fontosabb, hogy neki ne legyen rossz érzés bejönni ide, mint az, hogy nekem mekkora öröm lenne újra látni őt.

Megkerestem Zsoltot telefonon, és kértem, hogy találkozzunk. Szerettem volna az ő szemén keresztül is megismerni az apját, látni, hogy milyen volt az a kapcsolat, amit ők ketten építettek. Egy hotel lobbyjába szervezzük le a kávézást.

Ahogy közeledtél felém, mintha az apukádat láttam volna harminc évvel fiatalabb kiadásban.

Ezt mások is gyakran megjegyzik – mosolyodik el.

Hány éves voltál, amikor elváltak a szüleid? És milyen volt a kapcsolatotok ezt követően?

Amire emlékszem – illetve amit elmondtak, mert erre nehéz visszaemlékezni –, az, hogy egy-két éves koromban váltak el a szüleim. Azt sem tudom pontosan, hány éves voltam, amikor apa újra megkeresett minket. Eleinte szerintem évente csak néhányszor találkoztunk, később viszont már havi rendszerességgel.

Értelemszerűen neki volt könnyebb dolga a szüleim közül, mert ő volt az, aki távol volt. Amikor jött, mindig mentünk valahová: állatkertbe, moziba, mindig volt valami jó program. Ő hozta az élményeket, viszont nem neki kellett rácsapni a kezemre. Ha valamit nem jól csináltam, akkor sem fegyelmezett, nem volt szigorú, csak minimális csalódottságot láttam az arcán, és ebből pontosan tudtam, hogy kellett volna viselkednem.

Emlékszem, hogy amikor Pécssett élt, akkor is sokat járt at hozzánk, pedig az nem egy-két órás út, hanem valóban hosszú. Útközben gyakran a kocsiban aludt meg, benzinkutakon és hasonló helyeken. Fontosnak

tartotta ezeket a találkozókat, és igyekezett rendszeressé tenni őket. Mesélte nekem, hogy lett volna lehetősége külföldön élni és dolgozni, de nagy szerepem volt abban, hogy végül nem tette meg, mert úgy nem tudtunk volna találkozni, vagy csak sokkal ritkábban.

A kapcsolata anyukám családjával is normalizálódott, és azt vettem észre, hogy nevelőapukámmal is nagyon jól kijöttek.

Ő mindig nagyon nyitott volt az új technológiák iránt, és ebben engem is magával vitt, kinyitva előttem egy ablakot a világra. Emlékszem, amikor bejött az internet, és elindult ez az egész történet, otthon inkább az volt a hozzáállás, hogy erre nincs igazán szükség, drága, és nem fontos. Apa viszont erősködött, hogy legyen, és bár gyerekként eleinte csak mindenféle játékokra használtam, mégis ennek köszönhetően tudtam jobban beilleszkedni, és megtalálni a saját kis társaságomat.

Sokat játszottunk együtt, volt Xboxom és számítógépem is, a haverokkal akkoriban nagyon ráfüggtünk a játékokra. Emlékszem, apuval sokszor Halót játszottunk, ami egy kompetitív, kooperatív játék. Ketten vagytok benne, és együtt kell előrehaladni. Na, én ezzel a játékkal tanultam meg igazán jól angolul. A suliban persze tanultam, de mivel a játékban nagyon fontos volt, hogy mindent megértsek, muszáj volt fejlődnöm benne. Sokat néztem apura, és kértem, hogy segítsen megérteni dolgokat. Szegény, nem biztos, hogy mindig élvezte így a játékot, de türelmesen lefordított mindent. Később már próbáltunk angolul beszélgetni, de akkor még eléggé limitált volt a nyelvtudásom.

Anyukám viszont nagyon ügyes volt ebben, folyamatosan hajtotta, hogy tanuljam az angolt, látta, hogy ez mennyire fontos, mekkora jövője van. Időközben ő maga is letette a nyelvvizsgát.

Van olyan, amit gyerekként apukádtól tanultál, és a mai napig hasznosítod?

Az a fajta életrevalóság, ami benne megvolt, számomra új távlatokat nyitott meg. Anyai oldalról a családom olyan emberekből áll, akik mindig követik a megadott kereteket. Nem feltétlenül veszik észre a lehetőségeket, amelyekkel talán élhetnének. Eszükbe sem jut például az alkudozás, vagy helyzetek kiaknázása, hanem elfogadják azt, ami van, és abban igyekeznek boldogulni. Az övük egy nyugodt, kiegyensúlyozott életszemlélet. Ezzel szemben apukám olyan, aki éles szemmel látja meg a lehetőségeket, és képes ezekkel tudatosan élni. Ez a fajta gondolkodásmód segíti abban, hogy a mindennapi helyzetekben is előnyöket kovácsoljon, legyen szó akár egy egyszerű vásárlásról, akár nagyobb döntésekről.

Emlékszem ezzel kapcsolatban egy nagyon jó példára. Volt egy biciklis korszakom, és nagyon szerettem volna egy mountain bike-ot. Tavasszal lejött apa, és mondta, hogy menjünk el, nézzünk egyet. Meglepődtem, és nagyon örültem neki. Nem gondoltam, hogy az új bringa mellé életre szóló tudást is kapok: megtanulom, hogy a boltokban lehet alkudni, és egyáltalán, hogy ez a fogalom létezik.

A mai napig emlékszem, hogy no ooo forintba került a bicikli, amit kinéztünk, de apu mondta, hogy nekünk maximum 75-80 ezer forintot ér. Azt felelték, hogy ez az utolsó darab, úgyhogy részükről rendben van, vigyük. Elkerekedett a szemem, hogy ilyen létezik. Azóta is próbálom időnként alkalmazni ezt a technikát – van, hogy beválik, van, hogy nem. De az biztos, hogy sokat spóroltam már az életemben ennek köszönhetően.

Az olvasás szeretetére is ő tanított, nagyon sok könyvet vett nekem. Emlékszem, volt valamilyen madaras történet, már nem emlékszem pontosan, de mindig előkerült az olvasással kapcsolatban egy rigóról és egy hollóról.

Szerencsés vagyok, mert úgy nőttem fel, hogy az egyik oldalról egy viszonylag hagyományosabb, nyugodtabb szemléletmódot tapasztaltam

meg, míg apától inkább céltudatosságot és motivációt tanultam. Nem arról van szó, hogy végtelenül törtető lett volna, de határozottan ambiciózusan látta a világot. Mindkét oldal gazdagította a felnőtt személyiségemet.

Ismerted apukád későbbi kapcsolatait?

Igen, két barátnőjét is ismertem, az időben elsőt Melindának hívták. Mindkettejükkel találkoztam. Melindával hármasban nyaraltunk Rodoszon, és nagyon jó élményekkel tértem haza. Ő egy aranyos, rendes nő volt, és amikor együtt voltunk, mindig odafigyelt rám. Bevont a programokba, nem akart kirekeszteni, és nem törekedett arra, hogy csak kettesben legyen apával. Ha jól tudom, még most is tartják a kapcsolatot, beszélnek nagy ritkán.

Ivettet annyira nem ismertem. Az én gyerekfejemben ők úgy maradtak meg, mint a jó és a rossz lány: akivel szerintem maradnia kellett volna, és akivel végül maradt. Sajnos, igen, utólag már mindenki lehet okos.

2011 nyarán az unokatesómmal elmentünk Pécsre nyaralni. Apánál laktunk, egy hetet töltöttünk ott. Ő közben dolgozott, de csináltunk programokat, étterembe jártunk, és elvitt minket Ivetthez Romonyára.

Apa sem lakott rossz helyen, sőt, a lakása kifejezetten jó volt, kis hátsó kerttel – mai viszonylatban egy álomlakás. De amikor először kimentünk Romonyára, és megláttam Ivett házát a hatalmas medencével, emlékszem, rácsodálkoztam, hogy így is lehet élni. Fürödtünk, sőt, még füvet is nyírtam nekik. Tulajdonképpen jól elvoltunk, nem mondom, hogy idilli volt a hangulat, de nem éreztük rosszul magunkat. Azt, hogy Ivett ezt hogyan látta, nem tudom, mert ő mindig távolságtartó volt.

Nem mondanám, hogy Ivett jó hatással volt apára. Kihozta egy sokkal felelőtlenebb oldalát, amivel addig én nem találkoztam. Mondok

egy példát: mindkettejüknek viszonylag jó kocsija volt, és mesélték, hogy időnként gyorsulgattak velük. Előtte apukám mindig nagyon szabálykövető volt, ilyen dolgai sosem voltak.

Ha jól kellene mondanom Ivettről – és tudom, hogy ez furcsán hangzik –, azt mondanám, hogy a kutyája nagyon rendes volt. Ebből arra következtetek, hogy valaki felé képes volt szeretetet adni, mert egy kutya nem lehet ennyire rendes, ha nem szeretik nagyon.

A gyilkosság után felhívott téged. Emlékszel erre a hívásra?

Természetesen emlékszem. Éppen a srácokkal játszottam online, hívásban voltam velük, amikor hívott apa. Le- némítottam a játékot, és felvettem. Egy nagyon rövid, alig félperces beszélgetés volt. Nem mondta el pontosan, mit csinált, csak annyit, hogy tett valamit, ami nem jó, és semmiképp ne utánozzam. Az egész hívás furcsa volt, érthetetlen és rövid.

Letettük a telefont, de valamit éreztem a gyomrom legmélyén. Ez egyáltalán nem volt rá jellemző. Végül megnyugtattam magam, hogy biztosan nem lehet semmi komoly, hiszen mondta volna, ha baj van. Szóval visszatettem a fülhallgatót, és játszottam tovább.

Aztán amikor már egy hónapja nem beszéltünk, és hiába hívtam a telefonját, nem értem el, akkor tudtam, hogy valami baj történt.

Mikor mondta el neked anyukád, hogy mi történt?

Anyáék sem tudtak róla nagyon sokáig. Senki nem értesített minket, ők is a hírekből tudták meg az egészet. Leültettek, és közölték, hogy beszélünk kell apáról. Én erre azt feleltem, hogy érzem, hogy baj van, mert már egy hónapja nem tudom elérni őt.

Anyunak sem volt könnyű, mert a hírekből tájékozódott, és onnan csak azt hallotta, amit a sajtó mondott – amit aztán el kell osztani tizenötrel, hogy talán legyen benne valami igazság. Emlékszem, például

én is olvastam akkoriban, hogy apám erőszakosan bánt vele, amit teljes képtelenségnek tartottam. Most, ahogy készültem erre a beszélgetésre, megkértem, hogy mondja el az igazat, hogy tudjam, ha valóban történt ilyen. Szerencsére csak megerősített abban, amit korábban is biztosan tudtam: hogy soha nem bántotta őt.

Rengeteg pletyka terjedt akkoriban erről az esetről, ami engem is egy negatív spirálba tett. Ezért is vagyok nagyon kíváncsi arra, hogy mit olvasok majd a könyvben. Láttam a TikTok-csatornádat, és megnéztem a videókat is, és már azokban is volt néhány számomra új információ. Apa sok mindenről mesélt nekem, azóta már beszélgettünk az akkor történetekről. Azt viszont sugallta, hogy a háttérben lehetnek még érdekes dolgok.

Visszagondolva, a szüleim teljesen jól tették, ahogy végigvezettek engem ezen az úton, és megpróbáltak minden támogatást megadni. A mai napig emlékszem, hogy aggódva kérdezték, ugye nem fogok magamban kárt tenni. Megnyugtattam őket. Abban az időben még nem volt evidens ilyen helyzetekben pszichológust megkeresni, pedig utólag úgy látom, jó lett volna azonnal szakember segítségét kérni, aki segít feldolgozni az eseményeket. Sajnos erre csak később került sor.

Jó magyar szokás szerint igyekeztem elfedni a problémákat, nem foglalkozni velük, bízva abban, hogy majd maguktól eltűnnek, és nem robbannak fel később. Sajnos emiatt elkezdtem szorongani. 15 éves voltam, éppen akkor kezdődött a gimnázium: új közösség, új kihívások. Nem bírtam a tömeget, mindig azt éreztem, hogy mindenki engem néz.

10-11. osztályos lehettem, amikor szakembertől is kaptam segítséget. Utólag persze könnyű azt mondani, hogy azonnal kellett volna, de addig úgy oldottam meg, hogy mélyen elástam magamban a problémákat. A szakember ezeket kicsit felpiszkalta, és ekkortól indult el a feldolgozási folyamat.

Hogy tudja egy gyerek elfogadni, hogy az apja, aki a férfi példaképe, embereket ölt?

Első körben próbáltam megérteni, hogy miért történt ez. Szerencsére éppen akkor kezdtem a kilencediket: szeptember eleje volt, új közösség, új emberek, és ez lekötött. Teljesíteni kellett, csinálni kellett valamit, így mindig csak halogattam, hogy majd később foglalkozom ezzel. Mindig csak toltam magam előtt: majd később, majd később. De az a helyzet, hogy egyszer úgyis utolér, és onnantól kezdve kénytelen vagy foglalkozni vele.

Azzal, hogy apu eltűnt az életünkből, nem csak a találkozások maradtak el. Ő mindig támogatott engem: fizette a gyerektartást, vásárolt nekem, és hozzájárult a neveléssel kapcsolatos költségekhez. Anyáék nem éltek túl jól – nem voltak szegények, nem arról volt szó, hogy hónap végén már nem jutott ételre, de el kellett fogadnom, hogy a drága cipő helyett innentől már csak az olcsóbb jöhetett szóba a boltban.

Furán hangzik, hogy egy ilyen tragédiának lehet pozitív hatása, de az én életemre egyértelműen volt. Korán fel kellett nőnöm, és azt a lendületet, pozitív értelemben vett történetet és fejlődni vágyást, amit eddig apa folyamatosan pumpált belém, most sajátommá kellett tennem. Ez a fajta agilitás hiányzott volna az életemből, ha nem építem be immár saját tulajdonságként.

Természetesen nem szeretném kisebbiteni a családom érdemét, hiszen ők mindenben támogattak. Egyetemre mentem, de az eredeti tervekkel ellentétben már nem jutott pénz arra, hogy Budapesten tanuljak. Egy közeli egyetemre jelentkeztem, és otthon maradtam ezek alatt az évek alatt.

A suliban tudták, hogy mi történt veled?

Az iskolában soha nem derült ki. Ennek nemcsak jó oldala van, hanem rossz is, hiszen ez azt jelenti, hogy nem tudtam kibeszélni magamból a

történeteket. Ha meghal valaki szülője, azt elpanaszolhatja, az emberek sajnálják, együttéreznek vele. Ezt viszont nem mondhattam el. Ha megtettem volna, onnantól elindul a gyerekszáj, és ki tudja, mit gondoltak volna rólam. Beskatulyáztak volna. Nem is feltétlenül a gyerekek, hanem a szüleik kezdik el mondani otthon, hogy maradj távol tőle, mert ki tudja, ő is milyen, ha az apja ezt tette.

Az a durva, hogy ez a gondolat az én fejemben is megfogalmazódott. Szinte még gyerekként megijesztett ez a helyzet. Mivel ismertem apát, és sosem feltételeztem volna, hogy valaha ilyen tesz, azon kezdtem gondolkodni, hogy vajon bennem is ott van-e egy ilyen robbanás lehetősége? Aztán persze lerendeztem magamban, hogy ez nem így működik. Bennem semmiféle hajlam nincs az agresszióra. Voltak az életemben olyan esetek, amikor előjöhett volna, ha lenne, de még a hangomat sem nagyon emeltem fel soha.

Ha új kapcsolatba lépsz, elmondod, hogy hol van az apukád, vagy van egy jól begyakorolt panelválaszod, amivel elkerülöd a kérdést?

Két hosszabb kapcsolatom volt, és köztük egy rövidebb. Az első, egy hét évig tartó kapcsolat, 16 éves koromban kezdődött. Ott inkább a közepevége felé került elő ez a téma. Én csak vele beszéltem erről, de megadtam neki a lehetőséget, hogy nyugodtan elmondhatja a családjának, ha szeretné. A későbbi kapcsolataimban ugyanígy jártam el, és elmondhatom, hogy mindhárman tiszteletben tartották ezt a kérdést.

A barátaim közül sem tudják sokan. Van egy általános iskolai barátom, aki tisztában van vele, és még ketten a baráti társaságomból, de rajtuk kívül senki más. Azt vettem észre, hogy amikor valakinek elmesélem, akkor kiderül, hogy az ő életében is van olyan, amiről nem szívesen beszél, úgy tűnik, mindenkinek vannak fekete foltok. Nem biztos, hogy mindenkinek ennyire erősek, de van, ahol talán még

erősebbek is. Jó érzés, amikor valakivel kölcsönössé válik annyira a bizalom, hogy mindketten meg tudtok nyílni az ilyen témákban is.

Mással nem beszélek erről, de nem gondolom, hogy emiatt megítélnének. A piaci szektorban dolgozom, itt az embereket az érdekli, hogyan teljesítesz a munkában – a többi lényegtelen.

Hogy alakult később a kapcsolattartásokatok?

Nagyon sokat beszéltem nagymamámmal, akkor még nagypapám is élt. Velük mindig nagyon jó volt a viszonyom. Korábban apu is gyakran vitt el hozzájuk gyerekkoromban, tőlük tanultam sakkozni, és nagyon szép emlékeim vannak róluk. Apu mindig nagyon szeretetteljes volt a szülei iránt: mielőtt börtönbe került, folyamatosan látogatta őket, támogatta, beszerzett nekik mindent, amire szükségük volt, megjavította, ha valami elromlott. Anyukám is elvitt később hozzájuk, amikor apu már nem tudott. Egészen az életük végéig tartottuk a kapcsolatot. Sajnos már egyikük sem él.

Rengeteget beszélgettünk erről a témáról, értelemszerűen gyakran szóba került. Nagymamám járt hozzá látogatni, később pedig, amikor már engedélyezték a Skype-ot, azon keresztül beszéltek. A nagyszülők részéről éreztem a finom nyomást abba az irányba, hogy vegyem fel apával a kapcsolatot, miközben az anyai oldalról pedig a féltést, hogy ez talán mégsem olyan jó ötlet.

Mikor beszéltek először?

Nem emlékszem pontosan, de az biztos, hogy több év eltelt. Telefonon beszélünk. Az első beszélgetésnél nagyon idegennek tűnt.

Mit éreztél utána?

Megkönnyebbül az ember, amikor megtörténik ez a beszélgetés. Valósággá válik, hogy igen, létezik, megvan. Mert bár idővel próbálad

feldolgozni a hiányát, mégis más, mint amikor valaki meghal. Hiszen itt tudod, hogy létezik, éli az életét, ott van valahol, és ott is lesz. Ezt kell elfogadni, ebbe bele kell törődni. Fel kell dolgozni azt is, hogy valószínűleg már sosem jöhet ki.

Másrészről néha azon is elgondolkozom, hogy talán könnyebb így neki. Könnyebb, mintha 20-30 év után szembesülnie kéne azzal, hogy mennyit változott a világ, és akkor megpróbálni új életet kezdeni.

Tudom, hogy személyesen még nem voltál bent nála...

Igen, a következő nagy lépés az lesz, hogy személyesen menjek el hozzá. Még magamnak sem fogalmaztam meg teljesen, hogy mi tart vissza. Kezdetben telefonáltunk, most Skype-olunk, és így is látom őt. Valahogy mégis olyan érzésem van, hogy amíg így látom, az nem teljesen a valóság, és ezzel egy kicsit távol tartom magamtól a történeteket. Bár valószínűleg akkor sem történne semmi, ha elmennék.

Egyébként úgy érzem, hogy ebbe az irányba haladunk, és el fog jönni az a pillanat, amikor személyesen meglátogatom. Egy kis időnek még el kell telnie, de időről időre egyre jobban megszokom ezt a helyzetet.

– A szüleim nem élnek már sajnos – nyitja meg Sándor a számára talán legfájdalmasabb témát. – Apum négy és fél éve hunyt el, anyum pedig két és fél éve, huszonkettőben. Karácsony és szilveszter között. Akkor még covid volt, ezért nem tudott jönni, de rendszeresen beszéltünk telefonon. Szegény panaszkodott, hogy a belső nagyszoba elkezdett penészesedni. Mondtam neki, hogy vegyen egy klímát, mert felrakattak velük egy kazettás álmennyezetet, de alatta a falat nem kezelték le. Be is nedvesedett, és az egész ház penészes lett. Ezt szívta be, erre ment rá a tüdeje szerintem. Ez ölte meg.

Azt mondták, nem covidban halt meg, de régen sokat lehetett hallani arról, hogy Romániában meghamisították a statisztikát. Egyre rövidebben tudtunk csak beszélni, mert folyamatosan fulladt. Volt mellette a kórházban egy román nő, ő segített neki, mindig tolmácsolta,

amit anyum mondani akart. Aztán egyszer hívtam, és a nő közölte velem, hogy elhunyt.

Alig tudtam akkor már románul. Csak annyit mondtam neki, hogy várjon egy pillanatra. Meg kellett értenem, amit mondott.

Meghalt.

Olyan ismerős szó, de mégsem akartam felfogni. Nem lehet. Hiszen nem olyan régen még beszéltünk. De hát ilyen az élet. Az előbb még élt. Most már nem. Így...

Anyum többször is meglátogatott. Rengeteget utazott miattam. Az utolsó időkben már nehezen viselte, fájt a lába, teljesen feldagadt. Apum halála után is jött még kétszer. Volt egy ember, aki kocsival hozta Nagyszalontáról, de persze nem ingyen. Anyum egyszer el is mondta: *„Édes kicsi fiam, itt senki nem a barátom. Az Vásárhelyen volt. Ez pedig Nagyszalonta. Itt mindenki pénzt kér, bármit is tesz. Nem segítenek egymásnak az emberek, és mivel tudják, hogy idős vagyok, kitettség van, annyit kérnek, amennyit nem szégyellnek. És bizony nem szégyelltek kérni. De legalább elhoz. A többi még el sem hoz. Ő kiségit a kocsiból, besegít, behoz, elmegy, megveszi neked a cuccokat.”* Mit kértem? Füstölt kolbászt, paradicsomot, paprikát. Amikor még lehetett ilyeneket behozni. Ezeket aztán itt megsütöttem, és együtt megettük.

– Gondolom, ezek a személyes találkozások sokat jelentettek mindkettejüknek.

– Nagyon érdekes... – Elgondolkodik. – Személyesen mindig nagyon erős volt. Általában telefonon sírta el magát. Olyankor inkább letette, vagy csak annyit mondott: *„pikkpakk.”* Olyankor tudtam, hogy sír. Mert ezt a két szót sírás közben is ki lehet mondani.

Nagyon mérges vagyok magamra. Nemcsak azért, amit elkövettem, hanem azért is, mert azzal, hogy ide bekerültem, rengeteg ember életét

tettem tönkre. És ez a felismerés sokkal fájdalmasabb, mint bármi más.

Nem tudtam a szüléimre vigyázni. Korábban, még mielőtt ez az egész megtörtént, apumnak volt egy stroke-ja. Azonnal tudtam intézkedni, elhelyeztem egy magánkórházban Nagyváradon, ahol jó körülmények között volt, megkapta a szükséges kezelést, minden odafigyelést. De miután letartóztattak, már nem tudtam segíteni nekik. Pedig szükségük lett volna rám.

Sőt, ennél is többet akartam. Át akartam őket hozni Magyarországra. Már megvolt, hol veszek telket nekik. Egy házzal, egy olyan régi fajtaival, ahol jól érezhetik magukat. Kertes ház legyen, ahol kiülhetnek a napra. Egy kis lugas, hogy anyum tudjon ott pihenni. Apumnak pedig egy garázs, ahol bütykölheti az öreg Ladáját, ahol még akkor is elbíbelődhet valamivel, ha tolószékbe kerül. Mert a stroke-ja után egy ideig nem tudott járni. Később én vittem neki járókeretet, mert kint nem lehetett kapni.

Ilyen idős kort érdemeltek volna. Szükségük lett volna rám. És én nem voltam velük.

Amikor apum meghalt, megpróbáltam utánajárni, hogy eljuthatok-e a temetésére. Lett volna rá lehetőség. Ha kifizetem az utat, az összes plusz bért minden műveletisnek, aki elkísér. Engedély kellett volna a román-magyar rendészettől. Átvittek volna a határon, ott átvett volna a román rendőrség, mert a magyarnak már nincs joghatósága. Azokat is fizetni kell. Kiszámolták, 800-850 ezer forint. Azért a 42 percért. Mert csak addig lehetek ott. A kocsiban ülök, nem hallgathatom végig a beszédeket. Addig állhatok a sír mellett, amíg elföldelik. Bedobom az első göröngyöt, és már indulok is vissza.

Anyum azt mondta, megoldja. Összeszedi a pénzt, kifizeti, csak hogy ott lehessenek. „Anyuci!” – feleltem. – „Először is... Miért kell, hogy így lásson engem mindenki? Maradjak meg az emlékezetükben úgy, ahogy utoljára láttak. Másodszor... Csak megszakadna a szíved, ha ott lennék,

de nem ölelhetnél meg. Ha nem állhatnék melletted. Minek? Te is mondtad. Én is mondom. Meghalunk. Úgyis találkozunk még valahol. Hidd el. Ez csak a mostani állapot.” Én ebben hiszek. Őszintén.

Anyum csodálatos ember volt. Mielőtt elhunyt, rendezte a kapcsolatomat a fiammal és a nővéremmel is. Gondoskodott róla, hogy maradjon családom akkor is, ha ő már nem lesz. Neki köszönhető, hogy a nővéremmel most, tizenhét év után újra beszélünk, Skype-on tartjuk a kapcsolatot.

A szüleim halála után egy helyi temetkezési vállalkozó teljesen kiforgatott minket az örökségből. Anyum mindent kifizetett neki: a saját sírkövét, a temetését is, előre. Ő pedig ugyanarra a temetésre az államtól is felvette a pénzt. Aztán mindent elvitt a lakásból.

Beköltöztetett oda egy csapat cigány gyereket. Cserébe ingyen dolgoztatta őket. Sírt ástak, temetőt takarítottak neki. Aztán pár hét múlva tűz ütött ki. Valahol még megvannak a fotók, rettenetes látvány volt a lakás: szétázva, kormosán, felismerhetetlen állapotban. A könyveink egy része elégve. Minden emlékem odalett. Ami megmaradt, azt ellopták: festményeket, szobrokat, dísz tárgyakat. Érdekes tény: semmilyen feljelentés nem született. Senkit nem vettek elő.

Ezek az események összekovácsoltak minket a nővéremmel. Kialakult köztünk az a testvéri kötelék, ami talán sosem volt meg igazán. Hetente beszélgetünk, sőt, a lányával és az unokájával is szoktam néha. Gyönyörű lány.

Húha. Meg is mutatom majd a fényképét. Van az MTV-n egy klip, a Jisoo, egy koreai lány, mintha csak ő lenne.

Egyetlen barátommal tartom még a kapcsolatot rendszeresen telefonon, Istvánna. Ő régi barát otthonról.

De személyesen nem nagyon jön senki. Nem mintha nem akarnának. Egyszerűen túl drága.

– Nem hiányzik ez a fajta kapcsolattartás? – kérdezem.

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem hiányzik. Más az, ha valaki itt ül velem szemben. Ha látom az arcát, ha hallom a hangját. A zárkatársamat most felkereste a testvére. Látogatja, találkoznak rendszeresen. Látom rajta, mennyire feltölti ez az egész. Kinyílt. Beszélget. Érezni rajta, hogy él. Leveleket ír. Egyre többet. Az írása is megváltozott, olyan szavakat használ, amiket azelőtt sosem. Látványosan fejlődik.

– Ha már szóba hozta a zárkatársát, beszéljünk a kapcsolatukról – csapok le a lehetőségre. – Biztosan nem könnyű ennyi éven át összezárva élni valakivel, alkalmazkodni egymáshoz, elviselni a másik minden szokását, hibáját, rigolyáit. Még egy házasságot is próbára tesz egy közös nyaralás, ahol az emberek az addig megszokott napi néhány óra helyett hirtelen huszonnégy órában vannak együtt. Önök pedig már több mint tizenegy éve osztoznak egyetlen téren.

– Igen, amióta áthoztak Szegedre, mi ketten vagyunk egy zárkában. Jó hatással vagyunk egymásra, jól működik a közös életünk. Maximum napi egy órát töltünk külön, plusz a fürdés. A titok az, hogy figyelünk egymásra, és alkalmazkodunk. Pontosan tudjuk, mikor kell egy kis tér. Ha látom rajta, hogy szeretne egyedül lenni, kiülök, és ugyanezt ő is megteszi értem.

Megtanultuk elkerülni a felesleges konfliktusokat. Bármennyire szeretek sakkozni, itt leszoktam róla, mert képtelen vagyok veszíteni. De azt is tudom, hogy neki sem esik jól, ha folyton alulmarad. Ez fordítva is igaz. A „Ki nevet a végén?” az ő terepe. Így inkább nem játszunk ilyeneket.

Tudunk egymásért áldozni. Egy idő után ez természetessé válik. Ha adok valamit, eszembe sem jut, hogy cserébe kapni akarjak. Azért adok,

mert jó érzés. Teljesen normális, hogy ha én nem szeretek valamit, ő eszi meg, és fordítva.

Nagyon intelligens fiú. Érzékeny, gyors észjárású, értelmes. Két hét alatt megtanult angolul. Kértünk könyvet, néztük az MTV-t, én foglalkoztam vele, és egyszer csak ott volt a tudás.

Rengeteg mindenben mentünk keresztül együtt. A szüleim halála. Az ő nagymamájának halála. Az ilyen dolgok összekovácsolnak két embert, akkor is, ha egyébként talán sosem találkoztunk volna.

Ahogy már említettem, a múlt viszont tabu. Nem beszélünk arról, ki mit követett el. Én nem kérdezem, ő nem mondja.

– Mondhatjuk, hogy ön apafigurává vált az életében? Hiszen közel egyidős az édesapjával.

– Nem, nem – rázza meg a fejét. – Ez barátság. A távolságot meg kell tartani. Ő fiatalabb, én pedig nem leszek mindig itt. Nem akarom, hogy rossz legyen neki, amikor eljön a nap.

– Tizenhárom éve van bent... – Felidézni is nehéz, én mennyi mindent csináltam ebben az időintervallumban. – Ez rengeteg.

– Nem veszek róla tudomást – feleli egyszerűen. – Őszintén. Mert, ha ebbe belegondolok, ha elkezdek félni tőle, akkor meghalok.

Amikor idekerültem, bezártam a múltamat egy dobozba. És azt a dobozt nem nyitom ki. Kirekesztem magam mindabból, ami odakint volt. Néha tudatosan elkerülök dolgokat. Nem nézek meg bizonyos filmeket, mert tudom, mi van bennük. Nem nézem meg például azokat, amik Szantorinin játszódnak, mert arra emlékeztet, hogy jártam ott Melindával. Tudom, melyik csúcson álltunk, merre sétáltuk, hol hagyta el a fürdőruháját, és hogyan kerestük meg. Ha Hatsepszut templomát mutatják, azonnal érzem a bőrömon a perzselő hőséget, ami akkor volt, amikor ott álltunk. Ilyenkor egyszerűen felállók, és kijövök. Megoldok

egy keresztrejtvényt. Sudokuzok. Hallgatom a rádiót. Bármit, csak ne kelljen gondolnom rá. Ahogy mondtam, elraktam ezeket az emlékeket egy dobozba, és mindent megteszek, hogy ne nyissam ki. Ez az én túlélési stratégiám.

– Én most rosszat teszek ezzel a beszélgetéssel? – Ahogy kimondom a kérdést, rögtön megbánom. Álszentnek érzem magamat tőle, hiszen pontosan láttam, mennyire nehezek voltak számára az elmúlt hetek.

– Semmi gond – feleli a tőle megszokott udvariassággal. – Már kérgecsítve van.

És talán ez az egyetlen válasza, amiről teljes bizonyossággal tudom, hogy nem igaz.

– Van egy tanulságos videó – meséli. – Egy humorista jelenete. Az a címe, hogy „*Férfiagy kontra női agy*”. Nézze meg, keressen rá a YouTube-on! „*Man's brain vs. Woman's brain*” – ennyit írjon be, magyarra is le van fordítva. Abban van, hogy a férfiak és a nők agya dobozokból áll. A nőknél ezek mind összekapcsolódnak, ezer szállal fonódnak egymásba, és egyszerre millió dologgal foglalkoznak. A férfiaknál másképp működik. Mi egyszerre csak egy dobozt nyitunk ki. Egy férfi képes arra, hogy semmi másra ne gondoljon, csak arra, amiben éppen van. Én ezt csinálom itt.

Bejöttem, a szememet letakartam. Épp annyira láttam ki alatta, hogy a rádiót felkapcsoljam, aztán gondolatban már máshol jártam. Kirándultam.

Most éppen képzeletben építkezek. Úgy két-három hónapja. A fejemben már megvan a telek, kimértem a bejáratot, kiszámoltam, mennyi földet kell kiásni, mennyibe kerül, hogyan kell alapozni, hogy ne jöjjön fel a víz. Ha van egy szikla, robbantani kell, vagy vízzel levágni. Aztán jöhet az alap, lépésről lépésre. Régebben hajót építettem,

előtte pedig hat évig virágokat gondoztam. De utóbbit a valóságban. Itt, a körlet folyosóján. Százhusz virágcserepem volt. Gondoztam őket, ápoltam, újraültettem. Aztán szép lassan elvitték mindet.

Az élet itt teljesen más, mint odakint. A zárkában élünk, és az érzékszerveink máshogy működnek. A hallás kiélesedik, mert kintről csak abból jönnek az információk. Az ember úgy szocializálódik, hogy nem lát, csak hall. Ahogy megmozdul a szék a folyosón, ahogy nyikorog, zörög, már tudom, hogy ön érkezik. Tudom, hány lépést tesz meg felém, felismerem a lépteit. Azt is tudom, melyik felügyelő hogy jár. Ki hogyan lép, mekkorát. Hat lépés? Az biztos, hogy a nagy. A másik a kicsi, az többet lép.

Már leszoktam arról, hogy ha bemegyek valahová, automatikusan nyúljak a kapcsolóhoz, vagy hogy reflexből be akarjam csukni magam után az ajtót. Odakint ezek természetes dolgok. Itt nem. Itt nincs kilincs. Bejövök, és becsukják mögöttem.

– Alakul ki kötődés az itt dolgozókkal? – érdeklődöm.

– Egy dolgot nagyon megtanultam: én fogvatartóit vagyok. Nem lehetek olyan helyzetben, hogy ezt elfelejtsem. És ehhez tartom is magam. Nem mindenki teszi. Vannak, akik megkérdezik a felügyelőt, milyen volt a hétvégéje, merre nyaralt, milyen kocsit vett. Ezt ők nem mondhatják el, én pedig nem kérdezhetem meg. És ez így van jól. Ez a fajta bizalmaskodás sem nekik, sem nekünk nem jó. Az a jó, ha mindenki tartja a saját határait.

Én furcsán fogom fel az itteni életet. Sokan egy idő után azt hiszik, itt haverság van, partnerség. Próbálnak bizalmaskodni a felügyelőkkel is. Nem. Ezt el kell felejteni. Itt én egy könyv vagyok a könyvtárban. Néha levesznek, lapozgatnak. Vagy egy hal az akváriumban. Adnak enni, odaúszok. De teljesen más világban élek, mint ők.

**Éles Éva – klinikai szakpszichológus, pszichoterapeuta,
1993-tól 2020-ig a Szegedi Fegyház és Börtön
börtönpszichológusa**

A fogvatartottak számára jó, ha a személyzet stabil. Megszokják és megismerik őket, tudják, mire számíthatnak velük kapcsolatban. Éppen ezért a velük foglalkozó felügyelők is jól tudják kezelni az esetlegesen felmerülő konfliktusokat, Pontosan ismerik, kihez hogyan kell szólni, és miként kell kezelni egy adott helyzetet. A kiszámíthatóság a fogvatartottak számára rendkívül fontos.

– A napok itt egyhangúan telnek, de engem nem zavar ez a monotónia. Sőt, kifejezetten szeretem, ha az élet kiszámítható. Fél ötkor kelünk, megkapjuk a reggelit. Mindenkinék be kell vetnie az ágát, mint egy szállodában. Legyen rend, jól nézzen ki.

Nem eszünk egyből, mert megzavarja az emésztést. Igen, itt erre is figyelni kell. A vécé ugyanabban a helyiségben van, ahol az ágyaink, egy méter magas fallal leválasztva. Ha az egyikünk a dolgát végzi, a másik kiül, felteszi a fülhallgatót, és hallgatja a rádiót. Így teremtyük meg a privát szférát.

Ezután visszafekszünk, de napközben nem szabad aludni. Aztán elvisznek fürdeni, jön a borotválkozás. Ha szükség van rá, akkor mosok. Mutatom a mosógépemet – mondja, majd felemel egy lavórt. – 2013 óta ebben mosok ki mindent.

Felhozom neki az utolsó estét. Mielőtt elindult Ivett házához, még betett egy adag ruhát a mosógépbe.

– Igen, ez a mátrix bosszúja – húzza keserű mosolyra a száját. – Napközben egyébként, ha van munka, dolgozunk. Most éppen

karácsonyi tasakokat készítünk a zárkatársammal. Máskor a paplan gyapjúrésztét tépjük ki a bélésből, hogy újra fel tudják dolgozni. Ez bálákban érkezik a gyártó céghez – magyarázza. – Ezek száznegyven méter hosszú bálák, előre steppelve. Az anyagot ráteszik egy hatalmas szabáshasztalra, megszívják levegővákuummal, aztán egy „lézerkésnek” nevezett eszköz kimetszi a darabokat, amik a paplanokhoz és párnákhoz kellenek. A szélek leesnek, de nem dobják ki. Kiadják nekünk, és mi széttépjük. Kiszedegetjük belőle a cérnát, és aztán újra feldolgozzák.

Ahogy meséli a teljes gyártási folyamatot, elmosolyodom. Nem csupán ellátja a feladatát. Utánajár a rendszernek. Érti, hogy működik, hová kerül az anyag, mi lesz belőle. Ez annyira jellemző Sándorra.

– Legalább lesz egy kis pénzük – kommentálom. Ő egyből jelzi mosolyogva, hogy a hangsúly a kicsin van.

– Miután levonják a rabtartást és egyéb költségeket, a végén körülbelül annyi pénz marad, amennyibe a szabad életemben egy autósosom került.

– Hogy tudja ezt kezelni egy olyan ember, aki korábban mindenféle anyagi nehézség nélkül élt?

– Ne is mondja... Amikor az ember eljut arra a szintre, hogy bemegy egy boltba vagy bárhova vásárolni, és nem nézi az árakat... Nos, az az igazi szabadság. Délelőtt 9 és 11 között, illetve délután 13 és 15 óra között csendes pihenő van. Ilyenkor nincs áram, nem lehet tévézni sem – meséli.

Mivel a beszélgetéseink általában kora délután zajlanak, én is tapasztalom, milyen precízen jelzi Sándor asztalán a kislámpa a három

órás időpontot. Felkapcsol. Sándor pedig minden alkalommal azonnal lekapcsolja.

– Láttam, takarékoskodik az árammal – jegyzem meg.

– Persze – feleli. – Sajnos itt nem ez a jellemző. Sokan inkább direkt felkapcsolják az összes lámpát. Menjen csak. Nem ők fizetik. Én a fürdőből is, ha kijövök, lekapcsolom a villanyt. A vizet sem folyatom fogmosás közben. Ezt tanultam otthon, és ezt hozom magammal.

Visszatérve az időtöltésekre, amikor nem dolgozunk, általában tévézünk. Ha akarunk, mindennap egy órát sétálhatunk, kimehetünk főzni, pingpongozni. Mindezt előre egyeztetett napirend szerint.

Nagyon szeretek főzni, és hetente egyszer lehetőségem is van rá. Az alapanyagokat magunknak kell megvennünk a boltban, ami nem olcsó, de legalább azt készíthetünk, amit akarunk. Múlt pénteken két óra alatt összedobtunk negyven darab lángost, egy bejglit, két adag szalonnás rántottát és egy pizzát.

A pizza említése megüti a fületem. Ivett-tel az első randevűjünkön pizzázni voltak. A gyilkosság napján pizzázóban állt sorba, amikor meglátta későbbi áldozatait a Salamanderben. És most a börtönben is említésre kerül az étel. Érdekesek ezek a mintázatok, de úgy döntök, már nem térek ki rá. Inkább a felsorolt menün elcsodálkozva rákérdezek:

– Ki ette meg mindezt?

– Hát mi – feleli, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. – Ilyenkor azért eszembe jut, milyen egyszerű volt az élet régen. Ha megkívántam valamit, bementem a boltba, levettem a polcról az alapanyagokat, és elkészítettem magamnak. Tudtam, hol találom a Lidiben a löncshúst, amit annyira szerettem. Mert az ott még igazi

lőncshús volt. Pontosan olyan, mint gyerekkoromban. Valódi hússal, jól elkészítve.

Olvasni is szeretek, főleg sci-fit. De csak a mostaniakat, az újakat. A könyvtár meglepően jó, rengeteg könyv van, mindig találok valamit, ami leköt. Ha szeretné, szívesen ajánlok majd egy-két címet, van pár igazán jó darab.

Fontos része a napjaimnak, hogy leírjam, mi történik velem. Éva néni, a volt pszichológusunk tanácsolta. Az egyik legpozitívabb ember, akivel itt találkoztam, szeretettel gondolok vissza rá. Úgy tartotta, az írás jót tesz majd nekem, és valóban. Egyszer másfél hónapig nem írtam, és teljesen elvesztettem az időérzékemet. Fogalmam sem volt, hogy milyen nap van, hányadika.

Sándor megmutatja a gyöngybetűkkel teleírt füzetet.

– Mindennap írom. Tizenegy éve. Rengeteg füzet. Beleírom, mit kaptunk ebédre, vacsorára, mi volt a program, mit ígérték, és végül mi az, ami tényleg megvalósult.

Éles Éva – klinikai szakpszichológus, pszichoterapeuta, 1993-tól 2020-ig a Szegedi Fegyház és Börtön börtönpszichológusa

Ez egy terápia. A saját élményeit, gondolatait nem a pszichológusának mondja el, hanem a füzetének. Nem hagyja, hogy az érzelmek és gondolatok felhalmozódjanak benne – olyan, mintha megosztaná valakivel.

Az életben mindig ki kell mondani, ha indulataink vannak, ha az érzelmeink elárasztanak, ha krízisben vagyunk. Ki kell mondani, mert csak így szabadulhatunk meg tőlük. Át kell élni, majd ki kell adni valakinek – legyen az pszichológus, lelkész,

vagy ha valaki bizalmatlanabb, és senkiben sem bízik, akkor erre jó a füzet.

„Drága naplóm, neked elmondom...” Ott őszinte lehet.

Segít neki, hogy ne omoljon össze pszichésen. És még valamire jó: célokat adhat. Hiszen lehet, hogy ha eltelik tíz, tizenöt év, ezekből a füzetekből egyszer majd könyv lesz.

– Megírom azt is, amikor valami nem tetszik – mondja. – Volt például egy ebéd, betyárpecsenye néven szerepelt az étlapon, de amikor megkaptam, mindössze egy apró, négy milliméterszer hat milliméteres kockahús volt benne, semmi több. Akkor miért hívják betyárpecsenyének? Nevezzék inkább aprópecsenyének, nem? – nevet.

– Ugyanez a helyzet a savanyúsággal is. Ha az van kiírva, hogy tíz deka, akkor ne hozzanak egy öt és fél dekás paprikát, mert az nem tíz deka. Nem nagy elvárás, hogy az adag tényleg annyi legyen, amennyinek lennie kellene.

Csináltam egy házi mérleget. És erre figyelek.

Éles Éva – klinikai szakpszichológus, pszichoterapeuta, 1993-tól 2020-ig a Szegedi Fegyház és Börtön börtönpszichológusa

A belső kontrollos fogvatartottak a saját belső értékrendjük, erkölcsük, felfogásuk és érzelmi dinamikájuk szerint élik az életüket. Mondhatsz neki bármit, meghallgatja, átszűri a személyiségén, és ha úgy érzi, elfogadja. De ha valami nem egyezik a saját felfogásával, gond nélkül mond rá nemet.

Ő nem sodródik, mint a fogvatartottak jelentős része. Sőt. Ha beledöglik, akkor is megtartja az értékeit.

Pontosan ismeri a házirendet, és be is tartja azt. De nem azért, mert meg akar felelni bárkinek. Kiáll a jogaiért. Ha kétcentis kolbászt kap az ötcentis helyett, felszólal miatta. Ha kell, hetekig panaszleveleket

ír, és elmegy egészen a falig. Nem dühből teszi, nem a rendszert hibáztatja, és nem is azt, aki miatt kisebb kolbászt kapott. Nem bosszút akar. Egyszerűen csak azt, ami neki jár.

Az ilyen típusú embert nem lehet azzal leszerelni, hogy ne vitatkozzon, ne panaszkodjon. Ő erre csak annyit mond: ha már itt kell leélnie az életét, ragaszkodik ahhoz, ami neki jár.

– Tételezzük fel, hogy kiengednék egy napra. Csak egyetlenegyre. Mit csinálna? – teszem fel a teoretikus kérdést.

Elgondolkodik.

– Biztos, hogy ennék egy jót – rukkol elő a válasszal. – Aztán beülnék egy kád forró vízbe. Nem fürödtem kádban már tizenhárom éve. És természetesen... Szexelnék. – Egy pillanatra elhallgat, aztán folytatja: – El sem tudja képzelni, milyen hatalmas megvonás ez egy egészséges férfinak. Akinek fontos volt a testiség. Amikor bekerül, először nem foglalkozik vele. Másfelé koncentrálni. Aztán egy idő után... Előjön. Régebben volt szexcsatorna a tévében. Hétvégén leadtak két filmet, este pedig visszafogottabb erotikus műsorok mentek.

Ez nagyon hiányzik.

Szerintem fontos lenne, hogy ha már lehetőség nincs, legalább asszociálni legyen mire.

– Mit lát a börtön ablakából? Ki tud egyáltalán nézni a külvilágra? – kérdezem, mert látom, hogy az ablakokat nagyon magasan, a zárka falának felső részén alakították ki.

– Csak akkor látok ki, ha felállók valamire, de néha ki szoktam nézni, igen. Szeretem figyelni például, ahogy esik az eső. Egyébként... Összesen egy tetőt látok, semmi mást. Azt nagyon sajnálom, hogy a sétaudvaron sincs kilátás. Még ha felmászom, akkor sem látni semmit.

Minden éjszaka álmodok – nyit új témát. – Azt mondták az elején, hogy ha egyszer már benti dolgokkal is álmodom, akkor elkapott a börtön. Két-három éve tartok ott, hogy néha már előfordul, de ezek csak egyszerű kis álmok a napi dolgokról. Viszont rengeteg helyen járok álmomban a rácsokon kívül: ilyenkor előjönnek csodás régi helyek, emberek, kapcsolatok.

– Arról az estéről szokott álmodni? – utalok a tragédia napjára.

– Gyakran – ismeri el. – Negyvenezer variációm van már arra, hogyan kellett volna alakulnia. Minden másodpercre van egy másik lehetőség, egy másik út. De egy dolog biztos: mindig elkerülöm a lövést. Visszatérek oda, új döntést hozok, és onnan álmodom tovább. Látom magam, ahogy bemegyek, összeveszünk, aztán hátat fordítok, hazamegyek, és hagyom, hogy legyen úgy, ahogy ők akarják. Máskor azt álmodom, hogy két évvel korábban, a majálison bemutatkozom Ivettnak, majd elköszönök, és el sem kezdődik az egész.

Van, hogy felébredek, és az álmom annyira élethű volt, hogy egy pillanatra nem értem, mit keresek itt. Nem történik meg gyakran, de amikor igen, az borzalmas érzés. Felnyitom a szemem, boldog vagyok, aztán az első dolog, amit látok, ez a rács.

Az életem egyébként is olyan, mint egy rossz álom. Néha még mindig eljátszom a gondolattal, hogy egyszer felébredek, és kiderül, hogy semmi sem igaz. Hogy ezt csak álmodtam, tapasztalatot szereztem, amit beépíthetek az életembe. De sajnos nem így van.

– Saját magának meg tudott bocsátani? – teszem fel a kézenfekvő kérdést.

– Nem így fogalmaznék – feleli Sándor. – Ezt nem lehet megbocsátani. Ezt maximum el lehet tenni valahová. Inkább azt mondanám, hogy nincs olyan másodperc, hogy ne zavarna, ami történt, ne akarna

betolulni ez az érzés a gondolataimba. Amikor eszembe jut, nem engedem magam ebbe bele. Ez történt, és most ez van. Már nem tehetek mást, ezzel kell együtt élnem. Sajnos nem tudom megváltoztatni. Így viszont próbálom lezárni, eltenni valahova. De nincs vége. Mindig eszembe jut, mennyi ember életét tettem tönkre. Nem csak az áldozatokét és a sajátomat. Ott vannak a szüleim, a fiam, Melinda... És sorolhatnám tovább.

Persze apró pozitív élmények itt as érnek, próbálok ezeknek örülni. Ilyen például az, hogy mostanában önnel beszélgetünk. Vagy az, hogy tudunk sütni-főzni. Megszerettem a lecsót, és megtanultam megfőzni. Tökéletesítettem a technikáját. Néha látjuk a tévében, hogy mások hogyan csinálják, és kikacagjuk őket, mert a miénk sokkal jobb.

Vagy ott a keresztretjvény. Élmény, amikor kitöltők egyet, és olyan szavakat találok benne, amiket gyerekkoromban használtam utoljára. Ahogy beugranak, olyan, mintha valamit visszakapnék a múltból.

Éles Éva – klinikai szakpszichológus, pszichoterapeuta, 1993-tól 2020-ig a Szegedi Fegyház és Börtön börtönpszichológusa

Számomra mindig is nagyon fontos volt, hogy valamilyen módon értelmet adjunk a fogvatartottak életének. Programokkal, elfoglaltságokkal lehet egy kis örömet csempészni a mindennapjaikba.

Tudom, mit követtek el, és miért vannak bent. De ez egy másik világ. Itt életben kell tartani ezeket az embereket, és a lehetőségekhez képest tartalommal kell megtölteni az életüket.

Igenis, legyenek tévéműsorok, sétálhassanak, találkozhassanak az édesanyjukkal, legyen valamennyi örömük.

Sokféle programot ki lehet találni, amit a szabályok betartásával meg lehet szervezni.

Sokan azt hiszik, hogy a rabokat semmi sem érdekli.

Pedig ez nincs így. Nagyon sokan érdeklődnek a tudományok iránt. Érdekli őket a csillagászat, a művészet, a zene...

Egy-egy ilyen témájú előadás minőségi idővel tölti ki a hétköznapijait.

Az ünnepekről kérdezem, és azonnal a benti karácsonyról kezd mesélni.

– Korábban még volt karácsonyfa itt a folyosón. Egy nevelőnő hozta, ő gondoskodott róla. Kint felállították, és mindig valamelyikünk feldíszítette. Én nem nagyon akartam, de azt mondták, jó az ízlésem, így többször rám osztották ezt a feladatot. Ha kértünk, kaptunk ágakat is a zárkába, gyertyát, apróbb díszeket. Azóta a biztonsági intézkedések miatt erre nincs lehetőség. A menü ilyenkor az ünnephez igazodik, halászlé például mindig szerepel a menüben.

Lélekben viszont nem élem meg ezt az ünnepet, amióta itt vagyok. Igyekszem nem gondolni a korábbi, szabad karácsonyok emlékére. Nem szabad. Az benne van a dobozban. Szilveszterkor az első négy-öt évben még néztem az ablakból a tűzijátékot. Ma már azt sem.

Rákérdezek arra az ünnepre is, amit szerintem a legfájdalmasabb lehet a börtönben megélni. A halottak napjára.

– Nálunk, Erdélyben a halállal kapcsolatban más a vélekedés – szögezi le, majd ki is fejt: – Nem végleges búcsúként éljük meg a halált. A temetőt ültetvénynek hívjuk. A halál nem a vég, hanem valami új kezdete. Ahogy a földbe vetett mag kikel, úgy az ember is továbbmegy

innen valahová. Az ültetvényes nem temető. Hanem egy hely, ahol az élet valami más formában folytatódik.

Én ebben hiszek. És elintézem magamban a szüleimmel a gondolataimat.

Nagyon érdekel, hogy Sándor mit gondol a büntetésének jelenlegi szabályozásáról. Tételezzük fel, hogy 40 évnyi börtönbüntetést követően szabadulhat. Abból neki még 27 éve van hátra, 84 éves lenne a nagy napon.

– Mit gondol, lehetne esélye az újrakezdésre? – teszem fel a nehéz kérdést.

– Erről eddig négy emberrel beszéltem – feleli. – Most ön az ötödik. Lehet, hogy meglepő lesz, de én azt mondom, hogy akit tizenöt év után nem engednek ki, azt már egyáltalán nem kéne. Annyira megváltozik itt bent a személyiség. Szerencsére nekem van egy stabil jellemem, amit otthonról hozok, engem nem törnek meg ezek az évek. De látom, hogy sokan vannak, akiknek nincs mit otthonról hozniuk. Megkérdezem tőlük, hogy mit csináltak gyerekkorukban. Rajzoltak? Barkácsoltak? Csak néznek rám, mint egy bolondra. Katonáskodtatok? Mit tanultatok? Merre jártatok? És kiderül, hogy az égvilágon semmit nem csináltak soha.

Akit szabadítanék, azt nagyon szorosan nyomon követném – folytatja. – Segíteném, hogy legyen lehetősége élni és dolgozni, de felügyelném is, hogy betartja-e a törvényeket. A baj az, hogy erre itthon nincs pénz. Nincs infrastruktúra.

**Éles Éva – klinikai szakpszichológus, pszichoterapeuta,
1993-tól 2020-ig a Szegedi Fegyház és Börtön
börtönpszichológusa**

Hogy el tud-e kezdeni valaki 40 év után, hetven-nyolcvan éves korában szabadon egy új életet? Á, dehogy. Persze, vannak kivételek. Jegyezzük meg, hogy láttunk már százéves öregasszonyt tornázni, ugye? Körülbelül ennyi az esélye ennek is.

Sokat gondolkodom ezen mostanában, főleg, amióta betöltöttem a hetvenet. Mennyi minden változik az emberben... Régen hosszú távú terveim voltak, mára a mának élek. A másnapot nézem. Lelassultak a napok, már csak a közeljövőre tervezek mindig.

Nyolcvan felett, ebben a lelassult ritmusban felépíteni egy új életet úgy, hogy valaki teljesen egyedül van, és az őt körülvevő világ ismeretlen számára... Szinte lehetetlen.

Önmagában az is kérdés, hogy egyáltalán ki éli ezt meg. Gondolhatnánk, hogy simán, hiszen a börtönben semmit nem csinál. De éppen ez az... Fekszik, gondolkodik, emésztí magát.

Szeretet és érintés nélkül szerinted milyen lehet élni? Úgy telik az élete, hogy nincs, aki átkarolja, nincs, aki megsimogassa. Pedig nekünk, embereknek az érintés a legfontosabb. Hogy valaki megöleljen, megsimogassa a kezünket. Ez az, ami életben tart minket. A szeretet. A testi kontaktus. A szerelem. Hogy megölelnek, hogy szeretve vagyunk. Az érzés, hogy nem gyűlölettel, hanem szeretettel fordulnak felénk.

Épp ezért tartom nagyon fontosnak, hogy a fogvatartottak tudják: vannak olyan tulajdonságaik, amiért lehet őket becsülni.

A beszélgetésünk ezen pontján előjön belőlem a jogász. Mesélek neki az emberi méltósághoz való jogról, arról, hogy a negyven év utáni kötelező kegyelmi eljárással a jogalkotó célja pont az, hogy a remény a

szabadulásra megmaradjon azoknak is, akik ezt a büntetést – ahogy ők fogalmazznak, a végtelent – kapták.

– De ez a legbunkóbb dolog a világon – vágja rá. – Reményt adsz, a szabadulást pedig sosem adod meg. Tipikusan a szamár és a répa esete. Ha a szamár elé teszem a répát, akkor el akarja érni, megy utána, én pedig kihasználom. Mi, mint a szamarak, megyünk a répa után, amit soha nem érhetünk el. És közben felvesszük a ritmust. Élünk, mert élni kell. Ez egy életöszton, semmi több. A rutin tartja össze az egészet. Nem zavarnak bele. Jön az étel, megkapjuk, megyünk fürdeni, várunk.

Soha nem hittem volna, hogy képes leszek csak ülni egy széken vagy állni egy helyiségben negyven percig anélkül, hogy bármit csinálnék. És nem idegesít, hogy várakoznom kell, teljesen nyugodt maradok. Állok, mint egy szamár a ködben. Várom kell. És csak megállók, nekitámaszkodom a falnak, lemegyek alfába. Elmegyek kirándulni. Rozét iszom a szerelmemmel. A pohárba jégkockát dobok, megvárom, amíg teljesen elolvad, és utána öntöm rá a két deci bort. Boldog vagyok.

**Éles Éva – klinikai szakpszichológus, pszichoterapeuta,
1993-tól 2020-ig a Szegedi Fegyház és Börtön
börtönpszichológusa**

A fogvatartottnak meg kell értenie, hogy új élet kezdődik.

Innentől kezdve leveti' a civil ruháját, megkapja a tyúklábas kosztümöt, és ebben jár. Mostantól fogvatartott. Ezek a jogai, és ezek a kötelezettségei.

De nincs megtiltva a szabad gondolkodás, a fantázia, az írás. Annyit ír, amennyit akar. Lehetősége van a szabad levegőn tartózkodni, kapcsolatot tartani, és kihasználni mindazt, amit a magyar büntetés-végrehajtás biztosít számára. El kell indulnia egy másik élet lehetőségével. Tekintsen önmagába, és találja meg a belső lehetőségeit. Szeretett rajzolni? Rajzoljon. Szeretett verseket írni?

írjon verseket. Szeretett s tanulni? Itt vannak a képzések, amik elérhetőek számára.

És van még egy nagyon fontos dolog: álljon munkába! Foglalja el magát. Érezze, hogy hasznos.

– Ha egyszer kiengednének innen, biztosan hazavinném az evőeszközeimet, amiket már tizenhárom éve használok. Azért, hogy ne felejtsem el. Hogy mindig emlékeztessenek erre az időszakra.

Az is biztos, hogy nem lenne annyi ruhám, mint volt, mert nincs értelme. Lenne egy tiszta öltönyöm, és egy másik, amit éppen viselek. Nem vásárolnék felesleges dolgokat. Annyi ételt vennék, amennyire szükségem van. Nem hagynám, hogy megromoljon, nem dobnám ki, mint régen, amikor hetente tíz-húszezer forint értékben landolt a kukában mindenféle hülyeség, amit megvettem.

Rengeteget kirándulnék. A szeretteimmel foglalkoznék, és senki mással. Szerintem ez a legnagyobb baja a világnak. A fiamnak is mindig mondom: „*Fiam, édesanyáddal foglalkozzál, hívd fel többször!*” Ne érdekeljen, hogy nincs megbeszélve. Csak küldj neki egy szmájlit. Hidd el, jólesik neki. Minél többször csinálod, annál természetesebbé válik majd. Viszont, ha nem csinálod, egyszer csak azt veszed észre, hogy eltelt egy hét, kettő, és akkor már úgy érzed, minek küldjem? Most már ciki... Sosem ciki. Ő az édesanyád. – Aztán hirtelen témát vált: – Van valami, amit nagyon bánok.

Meglepődve kérdezem:

– És mi lenne az?

– Amit sosem tudtam elmondani anyumnak, illetve egyik barátnőmnek sem. És most nem Ivettre gondolok. Az, hogy megköszönjem, hogy főztek rám – mondja ki őszinte hálával a hangjában. – Micsoda feladat

ez a nőknek! Micsoda nehézség, hogy minden egyes nap főznek a férfiakra. Kitalálni, mit főzzenek, hogy mindig legyen az asztalon étel. Olyan, amit szeretsz. Miközben van saját életük. Komolyan mondom, ez nagyon durva. Lenyűgöző.

Csillogó szemmel fejezi be a gondolatot, majd rövid ideig elmereng, aztán elkomorul a tekintete. Kétségem sincs afelől, hogy komoly témába készül belekezdeni.

– Nézze! – Egy pillanatra elhúzza a száját. – Én pontosan tudom, hogy nem várom ki ezt a 40 évet. Nem. Mert ez nekem nem a *végtelen*. Hanem egyszer lejár. Természetesen vannak dolgok, amik fontosak. Amiket szeretnék megvárni, mielőtt befejezem.

Fontos volt, hogy megéljem a szüleim halálát. Egész egyszerűen azért, hogy nekik ne kelljen átélni azt, hogy engem elveszítenek.

Aztán fontos volt, hogy lássam a fiamat elindulni az életben.

És most fontos lett az is, hogy ezzel a könyvvvel nyomot hagyjak. Hogy át tudjam adni a tapasztalataimat, a gondolataimat. Ki tudja... Talán, ha annak idején én olvastam volna valami hasonlót, akkor a megfelelő pillanatban eszembe jut. Talán... – Elgondolkodik. – Talán, ha egyetlen ember is lesz, aki később, egy kritikus helyzetben meggondolja magát azért, mert elolvasta ezt a könyvet, akkor ennyit legalább vezekeltem a társadalom felé.

– Mi lenne az üzenet, amelyet szeretne átadni az olvasónak? Mi a legfontosabb tanulsága az elmúlt tizenhárom év tükrében? – vetem fel.

– Az élet a legfontosabb – gondolkozik el. – A család. Ha valaha bárki olyan helyzetbe kerül, hogy elragadják az indulatai, nézze meg a gyereke fényképét! Nézze meg jól! Aztán üljön le a seggére!

A legtöbb, amit elvesztettem, a fiammal való kapcsolatom. Nem vehettem részt a nevelésében, nem láttam felnőni. Nem lehettem ott, amikor először borotválkozott, amikor először volt szerelmes. Nem voltam ott az iskolai ballagásán, nem állhatok majd mellette az esküvőjén. És ha egyszer unokám születik, őt sem szoríthatom magamhoz soha. Ezek mind olyan pillanatok, amikre egy apa készül. Fáj, hogy nem élhettem át.

Ha valaki úgy érzi, hogy megalázták, hogy belérúgtak, és hogy ezt nem hagyhatja annyiban, gondolja végig, hogy mit kockáztat. Higgyék el nekem! Akkor és ott talán úgy tűnik, hogy az önérzet mindennél fontosabb. Hogy muszáj visszavágni. De később, amikor egyedül marad a csendben egy fogdában, amikor már senki nincs körülötte, csak a saját döntéseinek következményei, egyből tudni fogja, hogy mi számított igazán.

Kinek bizonyítana? Mindenkinek csak maga és a családjá felé kell bizonyítania. Semmi más nem számít.

A hangosbemondón jelzik, hogy lassan be kell fejeznünk. Minden kérdést feltettem, Sándor pedig minden lényeges dolgot elmondott, készen vagyunk. Mégsem könnyű a búcsú. Ő is érzi ezt. „Van még három perce” – mondja, és mintha ezzel még próbálná egy kicsit késleltetni időt. Néhány perc. Ennyi maradt az interjúra kapott időből.

A szavak darabosak, az elköszönés erőltetetten természetes. Nem lehet ezt jól csinálni. Csak egy mozdulat, egy bólintás, és már fordulnék is el, de valami még visszatart. Tudom, hogy többé nem találkozunk, ezért szeretnék egy emlékezetes mondattal búcsúzni tőle. A nyelvemen is van, hogy ki fogom próbálni a rozét úgy, ahogy ő készítette.

A szemébe nézve aztán végül csak mosolyogva biccentek.

Ő ott marad, a szegedi „Csillag” harmadik emeletén, én pedig kilépve a börtön vaskapuján sétálok egyet a piac forgatagában.

Hallgatom a hangzavart, figyelem az embereket.

Olyan természetesnek vesszük a szabadságot – másoknak pedig mekkora kincs.

Az élet megy tovább. És én, ahogy eddig is, időről időre megfordulok majd Szegeden, a Mars téren. De nem tudok majd rajta áthaladni anélkül, hogy ne nézzek fel, a harmadik emelet felé. És eszembe ne jusson Bereczki Sándor.

Nem a gyilkos. Nem a fogvatartott.

Hanem az ember.

UTÓSZÓ

Leütöm az utolsó karaktereket a billentyűzeten, rákattintok a mentésre, majd hátradőlök. Egy pillanatig csak figyelem a monitor sötétedő kijelzőjét, aztán felállók, és öntök magamnak egy pohárral a direkt erre az alkalomra vásárolt rozéból. Ma este ezt megérdemlem.

Kortyolok egyet, és végigpörgetem magamban az elmúlt hónapok emlékeit. Mintha csak tegnap lett volna, amikor először ültem autóba, hogy Szeged felé vegyem az irányt. Emlékszem a kezdetekkor kapott jó szándékú figyelmeztetésekre: egy ilyen könyv megírása időigényes, fárasztó, és elképesztően sok munkával jár. Én pedig – talán épp azért, mert fogalmam sem volt, mibe vágok bele – csak mosolyogva legyintettem. Semmi gond, megoldom – mondtam akkor magabiztosan.

És igazuk lett. Ez hatalmas munka volt. De minden perce megérte. Ahogy egyre mélyebbre ástam magam, úgy rántott magával az ügy. Az interjúk után jöttek a nyomozati anyagok, a cellainformációk, az üzenetek, a híváslisták, az e-mailek. A dolgozószobám pedig lassan kezdett úgy kinézni, mint egy nyomozóiroda – papírok mindenhol, összekötött szálak egy láthatatlan rendszerben, amit csak én értettem. Nem mozdíthattam el őket, mert így tudtam követni az összefüggéseket, így állt össze a történet a szemem előtt. Lassan minden puzzle-darab a helyére került. A helyszíni szemle fotói és a szakértői elemzések pedig olyan közel hozták a történetet, mintha ott lettem volna, és láthatatlan nézőként éltem volna végig a végzetes pillanatokat.

Írás közben egy érzelmi hullámvasúton ültem. Hol értetlenkedtem, hol dühös voltam, néha felháborodott, néha pedig – bevallom – együttéreztem az elkövetővel. Nem a tettei, hanem azok következményei miatt. Mire a végére értem, tudom, hogy minden érzésnek megvolt a maga helye. Mert egyetlen mondatot sem írtam anélkül, hogy ne gondoltam volna arra, valakik számára ez a történet nem egy könyv, hanem a valóságos múlt.

Most pedig itt az idő, hogy új mappát nyissak. Egy új ügynek. Egy új gyilkosnak. És bár most már pontosan tudom, mekkora munka vár rám, izgatottan várom, hogy megismerjem az ő történetét.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Nem hiszem, hogy lehetne szerencsésebb helyzetben egy szerző annál, mint amikor a kiadója egyben a barátja is. Köszönöm **Lakatos Leventének**, hogy elindult velem a hazai true crime még formálódó műfajának felfedezésére. Támogatása és a téma iránti elkötelezettsége végig inspirált az írás során.

Kiemelt köszönettel tartozom **Kemény Kristófnak**, akinek ötletei és segítsége nélkül ez a kötet nem ebben a formában született volna meg. Az ő támogatása meghatározó volt az alkotói folyamatban.

Köszönöm a **Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnokságának**, hogy lehetőséget biztosítottak az interjúk elkészítésére, és külön hálával tartozom **Kopcsik Károlynak**, a Szegedi Fegyház és Börtön parancsnokának, aki helyben minden támogatást megadott a munkámhoz.

Köszönöm **Müller Csabának**, aki nemcsak büntetőügyvédként, hanem barátként is mellettem állt a könyvsorozat megírása során. Az ő szakértelme és lelkesedése nélkülözhetetlen volt a munkámhoz.

Köszönöm mindazoknak, akik beszélgettek velem a könyv kapcsán: **Éles Évának**, a börtönpszichológiában szerzett tapasztalataiért, valamint azoknak a **hozzátartozóknak és érintetteknek**, akik személyes élményeikkel tették még hitelesebbé a történetet.

És végül, de nem utolsósorban, külön köszönettel tartozom **Bereczki Sándornak**, aki a könyv kedvéért elővette és kinyitotta azokat a dobozokat, amelyekbe már tizenhárom éve nem mert belenézni...